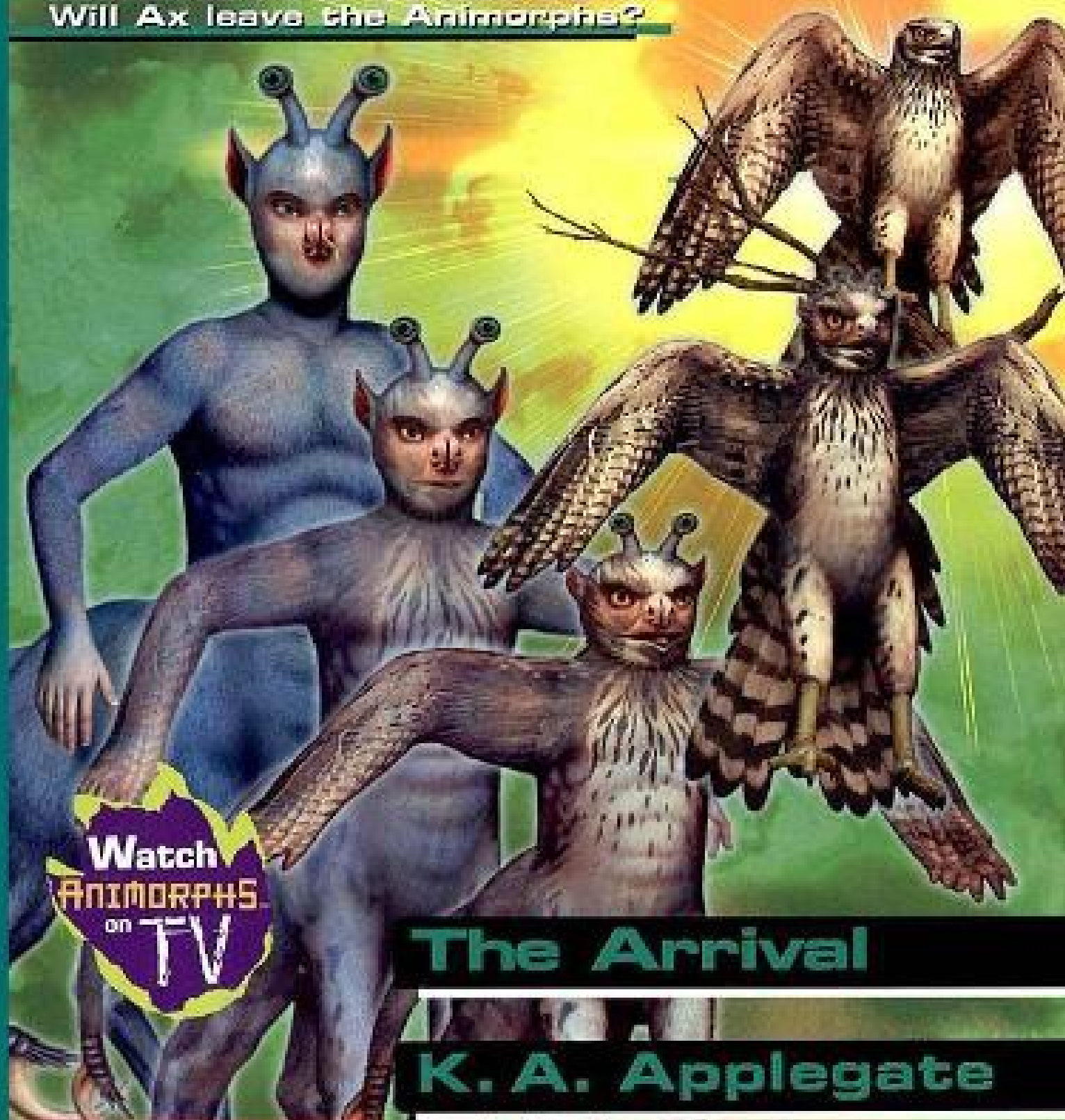

ANIMORPHS

Andalites have reached Earth.
Will Ax leave the Animorphs?

33

Phi hành đoàn Andalite

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Arrival

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Phi Hành Đoàn Andalite

Series Animorphs Phần 38

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 37

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

TẬP 37: PHÚT YẾU LÒNG

1. Người kể chuyện:

Rachel.

2. Nội dung:

Jake rời thành phố đến thăm bà con trong mấy ngày.

Tobias tình cờ phát hiện ra chỗ ăn mới của Visser Ba. Cần phải chớp lấy thời cơ để tiêu diệt Visser Ba. Để phi vụ có thể thành công khi không có Jake, bắt buộc Hội phải chọn ra một vị thủ lĩnh tạm thời. Mặc dù bị Marco kịch liệt phản đối, nhưng cuối cùng Rachel là người được chọn. Bốn bạn trẻ dưới quyền lãnh đạo của Rachel đã biến thành báo đốm để tấn công Visser Ba. Chỉ còn một cú quất đuôi cuối cùng nữa của Ax thôi là tên Visser Ba tiêu đời, thì đột nhiên có một sinh vật trông giống hệt người Andalite nhưng có tốc độ di chuyển nhanh kinh hoàng xuất hiện khiến 5 con báo đốm không thể tiếp cận được với Visser Ba và buộc phải rút chạy. Sinh vật đó là thanh tra viên của Hội đồng Tam thập Trụ, trong lột người Garatron, tới Trái đất để thu thập chứng cứ và báo cáo kết quả hoạt động của Visser Ba về với Hội đồng.

Với thông tin năm được ấy, Rachel quyết định cần phải gây náo loạn trong thành phố để cho viên thanh tra lầm tưởng rằng bằng thảo khấu Andalite rất đông và Visser Ba là một tên đầu sỏ cầm quân không có hiệu quả.

Mở đầu là cuộc tấn công vào đài truyền hình địa phương, năm bạn trẻ đã tấn công chớp nhoáng nhiều nơi trong thành phố và lần nào cũng gây được chấn động, lần nào cũng gửi được lời nhắn "Hãy rút xéo!" tới tai tên Visser. Trong trận tấn công cuối cùng vào Trung tâm Cộng đồng, Cassie đã bị bọn Yeerk bắt được trong hình hài gấu trắng. Cùng với ông lão bị chết trong trường quay, việc Cassie bị bắt đã khiến Rachel hoang mang về tài lãnh đạo của mình. Nhỏ xin được rút lui và đề nghị Marco thay thế. Nhưng cũng chính Marco đã phân tích cho Rachel thấy tình hình thực tế và trách nhiệm của một người thủ lĩnh, Rachel đã tiếp tục công việc của mình. Bằng một kế hoạch táo bạo, liều lĩnh, đúng kiểu Rachel, nhỏ đã cùng các bạn cứu được Cassie, tiêu diệt được tên thanh tra và khiến bọn Yeerk một phen kinh hoàng. Tuy nhiên Visser Ba vẫn bình an vô sự.

Jake trở về. Hai anh em đã có một buổi trò chuyện rất nghiêm túc về vai trò, về suy nghĩ của một người thủ lĩnh. Chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, Rachel đã nhìn thấy được khuôn mặt thật, cảm nhận được cảm xúc thật của Jake và nhỏ đã hiểu được phần sâu kín nhất của ông anh họ.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Báo đốm

Rachel: Báo đốm

Cassie: Báo đốm

Tobias:

Ax: Báo đốm

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake:

Marco: Báo đốm, Khỉ đột, Gấu trắng, Ó biển, Rắn hổ mang.

Rachel: Báo đốm, Gấu xám, Gấu trắng.

Cassie: Báo đốm, Sói, Ó biển, Gấu trắng, Hải âu.

Tobias: Gấu trắng.

Ax: Báo đốm, Điều mướp phương Bắc, Gấu trắng.

CHƯƠNG 1

Bụp! Bụp!

Tiếng nắm đấm thụi vào da thịt loài người nghe chẳng êm tai chút nào – nó càng rợn óc hơn nữa khi nảy dội qua đường ống kim loại.

“Đủ rồi, ngừng lại!” Một giọng Người ra lệnh. Âm thanh nghẹn lại, mơ hồ, khó phân biệt. Tôi cảm thấy nó ở cả sáu cẳng chân và cặp râu gián của mình.

“Nhưng hẳn chẳng hé răng gì cả,” giọng Người thứ hai tranh cãi.

Lẽ ra tôi không nên gọi họ là Người mà phải gọi là những tên Mượn-xác-Người mới đúng.

Bởi vì giữa hai cách gọi này có một sự khác biệt.

Những kẻ Mượn-xác-Người là những Người mà cơ thể của họ đã trở thành vật chủ của bọn Yeerk xâm lược.

Yeerk! Những sinh vật hôi hám của vũ trụ. Những con sên màu xám xâm nhập vào cơ thể con người theo đường lỗ tai, trám khít bộ não họ và nắm quyền kiểm soát. Cả trí não lẫn cơ thể.

Tất nhiên, không phải tất cả vật chủ đều là con người.

Visser Ba, kẻ đứng đầu cuộc xâm lăng Trái đất của bọn Yeerk có vật chủ là người Andalite.

Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Tôi không phải con người. Tôi là một người Andalite. Người Andalite duy nhất trong nhóm Animorphs - Người Hóa Thú: Bốn con người, một chú diều hâu đuôi đỏ và tôi.

Chúng tôi là cả lực lượng kháng chiến. Chúng tôi sẽ chiến đấu chống lại quân Yeerk cho tới khi cứu viện từ hành tinh của tôi tới hoặc cho tới khi chúng tôi chết.

Và khả năng thứ hai có vẻ dễ thành sự thực hơn.

Sẽ chẳng khôn ngoan gì nếu tôi nói với bạn nhiều hơn nữa. Những thành viên Animorphs và tôi có nhiều bí mật phải giữ kín. Và tôi, một người Andalite, cũng phải giữ những bí mật riêng của giống loài mình.

Bụp!

Lại tiếng thui. Nếu không ở trong ống dẫn, có lẽ chúng tôi đã không nghe thấy những âm thanh đó. Gián cảm nhận được sự rung động do ống dẫn mang thẳng tới.

Cả đám tụi tôi đang lần mò qua đường ống rỉ sét bên trong bức tường của tòa nhà hai tầng, với mục đích là cứu Ông King, một người bạn, một người đồng đội. Chẳng là một bài báo trên trang nhất của tờ *Biên Niên Sử* về nhóm Chia Sẻ đã khiến chúng tôi nghi ngờ tòa soạn đó là một tổ chức khác nữa do Yeerk điều hành.

Ông King cho rằng đột nhập vào văn phòng tòa báo này và dò la những dữ liệu máy tính, tìm ra sự thật sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nhưng hóa ra đó là một quyết định sai lầm, và ông ấy đã bị bắt.

“Nói mau!” Giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai quát. “Mày làm gì ở đây? Mày là ai? Tại sao lại rình mò tụi tao hả?”

Bụp!

“Tao bảo thôi đi mà!” Giọng tên Mượn-xác-Người thứ nhất tức tối lặp lại. “Nếu mi giết chết nó thì Visser Ba sẽ xử tụi ta tội làm lãng phí một cơ thể vật chủ tốt.”

Một quãng im lặng, rồi giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai cất lên. “Visser Ba sẽ xử bọn ta tội bất tài nếu ông biết bọn ta không moi được sự thật từ một con Người tầm thường. Cứ giết hẳn đi và phi tang xác, Visser Ba không bao giờ biết tội ta đã thất bại đâu.”

“Nè, tại sao tội ta không thử chui vào đầu nó để tìm thông tin?”

“Con Người này có cái gì đó quái dị lắm. Tao đã ráng chui vào khoang tai nó nhưng sao cứ bít rịt lại giữa đường. Nếu không tin, mi cứ làm thử khắc biết!”

<Ax? Chuyện gì xảy ra nếu chúng bắn người Chee bằng tia Nghiệt? Chúng có đốt cháy ông được không,> Hoàng tử Jake hỏi tôi bằng ngôn ngữ truyền mỗi khi chúng tôi đang ở trong lốt hình biến.

<Điều đó tùy thuộc vào mức độ năng lượng được sử dụng. Nếu ở cấp độ thấp, nó chỉ làm xáo trộn cơ thể phủ hình chiếu ba chiều của người Chee, làm lộ ra cơ thể người máy ẩn sau hình chiếu mà thôi. Nhưng nếu ở mức độ cực đại thì ông King có thể bị hủy hoại hoàn toàn... Với cái viễn cảnh gần xít của chúng tôi, thì mức độ nào sẽ là tệ hại hơn đây? Thật là một câu hỏi thú vị.>

<Cảm ơn Spock[1] nha,> Marco nói bằng âm điệu của loài người mà tôi nhận thấy trong đó có chút châm chọc. <Tôi dám đảm bảo rằng bồ hồng phải là Thần lửa, hén?>

<Thần lửa chỉ là nhân vật hư cấu và không phải là một sáng tạo có tính thuyết phục. Những biến thể giữa các loài sinh vật có thực ngoài vũ trụ có chiều hướng liên quan đến những biến đổi về cấu trúc hay hình dáng cơ thể nhiều hơn là những biến đổi về cấu tạo tai và sự ngay hàng thẳng lối của cặp lông mày[2]. Vì tôi tin rằng bạn có thể đã nhận ra điều này.> Tôi đáp lại.

<Ê, ai vừa trèo qua lưng tui vậy?> Marco la oai oái.

<Xin lỗi nha,> Cassie nhỏ nhẹ. <Mình nhìn hồng rõ.>

Lại một cú đấm nữa vang rền trong ống dẫn. “Nói mau! Không tội tao sẽ giết mày!”

Chúng tôi đang ở bên trong bức tường. Một bên vách là cuộc tra khảo. Còn vách bên kia thì sao? Chúng tôi sẽ phải tìm cho ra.

Giọng Hoàng tử Jake đánh lại. <Theo mình. Chuẩn bị biến hình.>

<Sao cái ông King này hồng nhẹ nhàng bước ra khỏi đó để tội mình đỡ phải phiền phức vậy cà?> Marco hậm hực nói.

<Có vấn đề gì à, Marco, bộ bồ bị bỏ lỡ mất một tập phim hoạt hình “Những đứa trẻ mới biết đi”[3] hử?> Giọng Rachel đó. Bạn ấy không bao giờ chịu bỏ qua một phi vụ hành động nào cả.

Về phần mình, tôi thông cảm với Marco. Người Chee thật là khiến người ta bực mình. Họ là những đồng minh rất hữu ích nhưng cũng là món nợ. Các bạn loài người của tôi có một sự tán thành nào đó về mặt tình cảm với chủ nghĩa hòa bình của người Chee. Chứ tôi thì không.

<Rachel, tui thấy bồ là con gián duyên dáng nhất trên đời, tuy hơi khùng theo chuẩn mực gián.>

Rachel cười. <Dù sao, tụi nó có hai tên, còn phe ta tới năm mạng nên đừng có mà “dấm dãi” ghen.>

<Chúng ta ở đây,> Hoàng tử Jake thông báo.

<Có ai biết “đây” là đâu không?> Cassie hỏi lại.

<Đây là nơi có một vết nứt rộng chừng ba li[4],> Hoàng tử Jake giải thích. <Thế là đủ tốt cho mình rồi.>

Hoàng tử Jake bẻ người theo một khúc cua trong ống dẫn, và chạy băng qua tới bức tường, chỗ có vết nứt. Phía trên bạn ấy có một luồng ánh sáng nhỏ tí. Tôi bò theo. Hoàng tử Jake ép cơ thể dẹp xuống, biến mất giữa hai mặt phẳng. Tôi cũng làm y hệt.

Chúng tôi phóng vào luồng sáng. Tôi cố đấu tranh chống lại bản năng sợ sệt để khỏi hét lên và vù trở lại bức tường. Tôi động đậy cặp râu, kiểm tra xem có nguy hiểm nào rình rập không.

<Không có ai,> Hoàng tử Jake thông báo, mặc dù các giác quan gián của bạn ấy không tốt hơn tôi nhưng bạn ấy học được cách phỏng đoán. <Hoàn hình thôi!>

<Giờ thì cùng nhau nhảy rock&roll nào,> Rachel nói.

Rock&roll là một thể loại âm nhạc của loài người. Sự liên quan của nó tới trận đánh đang chờ chúng tôi ở phía trước kia là một bí ẩn đối với tôi.

CHƯƠNG 2

Biến hình là một quá trình lộn xộn rất khó lý giải. Nó không bao giờ trùng lặp. Lần gần đây nhất, khi ra khỏi lối gián, hai chân sau trong cái cơ thể Andalite của tôi lòi ra trước tiên.

Còn lần này, lại là mắt của tôi, hai con mắt cuống ấy chứ không phải cặp mắt trên khuôn mặt đầu. Lúc này, khuôn mặt Andalite của tôi chưa xuất hiện nên những con mắt cuống của tôi nằm tùm lùm tà la hết.

Tôi cảm thấy núm thịt, nơi cả hai cái cuống mắt của tôi sẽ phọt ra, đang thúc chòi qua bộ xương ngoài cứng ngắc của con gián-tôi. Đầu tôi tách ra với tiếng răng rắc rất rõ.

Không hề đau đớn. Chỉ ít là theo kiểu cảm nhận thông thường. Nhưng có một cảm giác nảy sinh, ấy là cảm giác biến hình sẽ đau. Thế nên, mặc dù trong khi thực tế là không hề đau đớn,

nhưng các nơ-ron thần kinh của bạn vẫn khiến bạn đề phòng với nỗi đau thể xác sẽ xuất hiện trong quá trình biến hình. Chính sự điều khiển thần kinh đó, theo cách riêng của nó, mới hoàn toàn thực sự đau đớn.

Hai con mắt cuống của tôi bung phụt ra và tôi có thể nhìn thấy các bạn mình rõ rệt từng người, hơn hẳn cái thị giác mờ mờ của loài gián.

Marco, Rachel, Cassie, và Hoàng tử Jake - tất cả các bạn ấy đang hoàn hình từ lột gián sang người. Sự chuyển đổi từ lột gián sang Andalite hay từ gián sang con người, chẳng có cái nào mà quan sát thấy thú vị cả. Tôi cố gắng nhìn nhận những việc như vậy bằng lý trí nhưng khi quan sát những thứ thật loài người trôi ra từ bộ giáp màu nâu nhạt và cứng cáp của loài gián thì tôi cứ thấy khó chịu trong người. Sự tan chảy phần miệng gián rộng ngoác để tái tạo lại thành miệng người thì khiến tôi đặc biệt thấy bất an. Có lẽ bởi vì đối với người Andalite thì dường như tất cả miệng các loại động vật đều lạ lẫm cả.

Căn phòng chúng tôi lên vào có vẻ như là phòng lưu trữ hồ sơ. Hàng đồng sách báo chất ngổn ngang. Âm thanh tra tấn vẫn vọng sang từ phòng bên.

<Bên ngoài này vẫn trống trải,> Tobias báo cáo bằng giọng chán nản. <Mình chỉ có mỗi việc là ngắm trăng lửng lơ trôi trên trời thôi.>

Tobias là một *nothlit*, là người bị mắc kẹt trong lột biến hình do ở trong lột hình biến quá giới hạn hai giờ. Thực ra, cậu ấy đã có lại được quyền năng biến hình của mình và có thể phục hồi hình dạng con người vĩnh viễn, song nếu như vậy, cậu ấy sẽ trở thành một *nothlit-người*, mãi mãi ở trong dạng người và không còn khả năng biến hình nữa.

Tobias đã chọn cách ở lại trong bộ dạng một chú điều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy thường đảm trách giám sát trên không cho chúng tôi trong suốt thời gian thực thi nhiệm vụ.

Hoàng tử Jake nhìn mọi người rồi quay qua tôi. “Ax, vào đi. Tất cả, biến hình chiến đấu. Chúng ta phải hành động thật nhanh và chính xác.”

Có tiếng cửa văn phòng sát bên mở ra rồi đóng lại. “Tao mang vào ba khẩu tia Nguyệt,” giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai nói. “Nhiều đó đủ biến nó thành đồng tro tàn rồi.”

Hoàng tử Jake bắt đầu biến hình cộp. Răng bạn ấy vầu ra như hàng dao găm. Cặp tai cộp nhọn hoắt từ tóc nhủi ra trước khi tai Người biến mất, nhìn lỏi chỏi chường mắt gù đầu.

Cẳng tay của bạn ấy cong lại một góc kỳ quặc, ngăn lại và bộ lông màu cam-và-đen mọc ra.

Các bạn khác ở ngay phía sau, còn Cassie thì ở phía trước mặt Jake. Cassie quả là một tài năng biến hình. Chẳng mấy chốc tôi đã nhập nhóm cùng với một con hổ, một con sói, một con gấu xám, và một chú khỉ đột.

Nếu một ngày nào đó, có một người Andalite đọc biết được về vụ này và tự hỏi những con vật này tượng trưng cho cái gì, tôi sẽ chỉ cho anh ta biết rằng động vật của Trái Đất thường rất mạnh mẽ, với sự kết hợp của vuốt, răng, phản ứng nhanh như chớp, và giác quan cực kỳ nhạy bén, chúng có khả năng gây ra những mối nguy hiểm khủng khiếp. Trong số những loài động vật trên Trái Đất, bốn con vật này, mỗi con với những ưu và nhược điểm riêng, tạo thành một

đội quân cực kỳ hùng mạnh.

Đối với các độc giả Người, tôi sẽ giải thích rằng cơ thể Andalite của tôi dĩ nhiên đủ sức chiến đấu trong mọi hoàn cảnh. Tôi có bốn mắt, bốn chân, hai cánh tay, và một lưỡi dao đuôi có thể xắt đôi một người chỉ với một cú quất. (Hừm, cũng có thể là hai cú. Có lẽ, tôi có khuynh hướng hơi cường điệu khả năng của mình.)

<Chúng ở ngay bên kia bức tường,> Cassie nói. Giác quan sói của bạn ấy có thể xác định chính xác mục tiêu của chúng tôi trong vòng vài bước chân theo hướng này hoặc hướng khác.

<Tệ quá, không có cửa,> Hoàng tử Jake nói. <Rachel, Marco, Ax. Tạo cửa.>

Gấu Rachel, với trọng lượng khoảng 400 kí lô, bộ lông nâu bồm xồm phủ trên bộ xương và cơ bắp đồ sộ, dềnh dàng tiến lên.

Rầm!

Rachel tông ình vô tường. Bức tường mỏng mảnh nứt toác ra từ chân nền tới tận mái trần.

“Cái khỉ...?” Trước khi tên Mượn xác-Người bên kia tường kịp thét trọn câu thì...

Rắc!

Marco tóm lấy mảnh tường rạn và rút phăng luôn.

Phập! Phập!

Tôi vung đuôi cao khỏi đầu, chặt đứt những thanh kim loại cong. Đất cát văng lụp phụp, bụi tung mịt mù.

Cassie vọt qua lỗ hổng như một tia chớp màu xám. Hoàng tử Jake theo ngay sau bạn ấy.

“Andalite!” Hai tên Mượn xác-Người đồng thanh hét om.

Bọn Yeerk tin rằng tất cả chúng tôi là người Andalite. Thực chất chỉ có một thôi. Là tôi.

Tôi thấy thế là đủ rồi.

CHƯƠNG 3

Căn phòng này nhỏ tị, đèn sáng choang. Một trong những bức tường được dựng bằng kính

kiên cố. Bên kia tấm kính là một văn phòng khác, tối om.

Lẽ ra phải để ý tới nó, thì cả bọn chúng tôi chỉ lưu tâm đến một con Người bị đòn tới tả, sắp ngất tới nơi, đang nửa nằm nửa ngồi lèo nhèo trên ghế. Cánh tay ổng bị trói giật ra sau lưng bằng một cái cùm sắt. Mắt cá cũng bị cột chặt vào chân ghế.

Một trong hai tên Mượn-xác-Người đang rút vũ khí ra, nhắm Cassie. Bạn ấy liền ngoạm vào giữa cánh tay cầm súng. Hấn thét rùm trời.

Đoàng! Đoàng!

Tên Mượn xác-Người thứ hai bắn liền hai phát vào Rachel. Một phát hụt, phát kia suýt qua vai bạn ấy. Nhắm bắn dở quá. Một phần cũng vì hắn đang bị Marco lắc như lắc một con búp bê bằng vải vụn.

Phập! Phập!

Tôi phang cho mỗi tên một bản dao đuôi. Cả hai đều xỉu ngay đơ.

Cái người tưởng chừng sắp chết kia bỗng bật dậy, mạnh khỏe như thường, chẳng hề thương tích gì, tỉnh rụi tháo cùm ra và nói. “Cám ơn các bạn đã đến giúp tôi.”

<Hãy tiếp tục giả vờ như trước đi,> tôi nhắc nhở. <Có thể còn bọn khác đang ở đâu đây.>

“Ồ, đúng rồi,” vết lũng và máu lam nham lại hiện ra trên người Ông King. Ông giả bộ rên rầm thật thương tâm.

Marco quăng tên Mượn xác-Người đi rồi đỡ Ông King dậy. <Xong! Đi khỏi đây thôi.>

Rachel nóng nảy vung vẩy hai cánh tay gấn trên đôi vai chù ụ. <Thật là quá dễ dàng,> bạn ấy càm ràm. <Có lẽ...>

<Ừ há!> Marco đáp.

Chợt, có cái gì đó rùng rùng chuyển động bên kia tấm kính. Rất nhiều Hork-Bajir và một hình thù quen quen. Visser Ba!

<Mắc bẫy rồi!> Hoàng tử Jake hét.

Tôi ngó lom lom cái thân thể vạm vỡ của một Andalite trưởng thành, chăm chăm nhìn cái lưỡi dao đuôi, mà chỉ cần vung lên một lần thôi là có thể giết chết một người. Tôi nhìn kẻ Mượn Xác-Andalite duy nhất trong thiên hà với ánh mắt rục rủa căm thù.

Visser Ba không có quyền sử dụng cơ thể ấy: sử dụng cặp mắt, bộ não, sức mạnh, sự dẻo dai, tốc độ và quyền năng biến hình của người Andalite.

Visser Ba là một ác quỷ. Hắn là con sên Yeerk nằm trong bộ não của một người Andalite, người mà một thời đã từng được gọi là Hoàng tử chinh chiến Alloran-Sematur-Corrass.

Alloran thật là xấu số. Ông ấy vẫn sống, trí óc và ký ức không bị sút mẻ gì, nhưng ông lại là vật chủ của kẻ thù mà ông nguyện không đội trời chung. Và sâu thẳm trong lòng, ông ấy biết rõ sự bất lực của chính mình.

Craaaaa!

Tấm kính bể nát vụn.

Gã Visser bước qua. Tiến thẳng đến chỗ tôi.

Phập!

Tôi đỡ ngay cú quật rất nhanh và mạnh của hắn. Rõ ràng hắn ta nhanh và mạnh hơn tôi nhiều.

Nhưng tôi không chỉ có một mình.

“ROOOAAARR!” Tiếng cộp gầm làm rung chuyển cả những bóng đèn. Màn ánh sáng huỳnh quang chao nghiêng!

Hoàng tử Jake phóng qua ba cái bàn, đáp xuống, móng vuốt xòe ra cắm vào lưng tên Visser, bầu thật sâu, miết xuống, những dòng máu rịn ra.

Pằng chú! Pằng chú!

Bọn Hork-Bajir khai hỏa. Nãy giờ chúng còn lùng chùng, vì sợ bắn phải chủ nhân của mình. Hoàng tử Jake buông Visser Ba ra và nhảy xuống sàn. Vài mảng lông cộp cháy xèo xèo, bốc khói vì bị tia Nghiệt bắn vào bả vai.

<Ra cửa!> Hoàng tử Jake hét.

Marco giật cửa mở ra... và thấy lù lù một thằng Hork-Bajir đang cầm súng đứng án ngữ! Đằng sau nó còn cả đồng lính nữa.

Chúng tôi đã bị bao vây cả hai hướng. Chỗ thoát duy nhất là cái lỗ tường hồi nãy chúng tôi tạo ra.

Không còn thời gian nghỉ ngơi nữa. Visser Ba đang lăn xả vào tôi.

Phập!

Cái đuôi hắn vung phát ghê. Tôi cảm thấy lưỡi dao xáng xuống, cảm thấy cẳng chân trước bên trái tê đi.

Phập!

Tôi đỡ, nhưng Visser Ba đã khóa đuôi tôi và vút mạnh trở lại làm tôi không đỡ nổi dù tôi cũng nhanh không kém.

Phập!

Gió phớt qua cổ, tôi vội lùi phắt lại, tung ra một đòn trời giáng. Cú này khiến gã sâu bọ mất thăng bằng. Một chiến thắng nho nhỏ. Tạm thời vậy.

Visser Ba nguẩy thân trên, cố né. <Bắn!> Hấn rú lên.

<Nằm xuống!> Tôi hét.

Pằng chú! Pằng chú!

Quầng nhiệt liếm lớp lông trên lưng tôi. Phần gỗ của bức tường phía sau bốc cháy, phần bê tông ám đen lại bởi tia Nghiệt.

<Rachel! Mang người Chee ra khỏi đây!> Hoàng tử Jake ra lệnh.

Pằng chú! Pằng chú!

<Áá!> Hoàng tử Jake kêu thét. Một cẳng chân của bạn ấy đứt lìa, nảy tung tung.

<Marco! Theo mình!> Rachel gào và phóng về phía lối ra, xông thẳng vào tên Hork-Bajir gần nhất đang bít lối. Tên này gập người lại, dúm dỏ. Marco theo sát Rachel, vác người Chee trên vai.

Pằng chú! Pằng chú!

Một lỗ cỡ nắm đấm cháy xuyên qua Rachel. Nhưng gấu xám đâu để gì dừng bước. <Ra bằng đường tui mình vào!> Rachel hét và chui tọt qua ngưỡng cửa, vào phòng chứa hồ sơ.

<Hành lang đằng này trống,> Rachel chỉ. <Đi mau!>

<Được rồi, rút mau!> Jake ra lệnh.

Tôi chưa kịp chạy đã nghe tiếng ồn ào. Mắt cuống của tôi ngoặt ngay về phía ấy. Nhiều mảng trần nhà bị lôi lên tựa cửa bầy. Bầy Hork-Bajir bắt đầu đổ xuống như mưa đá.

CHƯƠNG 4

<Marco! Lo cho Ông King!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Rachel! Trở lại với tội này. Tobias! Nếu bồ vẫn ở đẳng thì hãy yểm trợ Marco!>

Chúng tôi càn lướt hành lang tối mò, bước đi loạng choạng, máu nhỏ giọt, đầy hoang mang. Không được nhanh cho lắm. Bọn Hork-Bajir đuổi sát đằng sau, chém, rạch dao vào người tội tôi.

Tôi lia đuôi, tên Hork-Bajir xấu số rớt chổng lên gã đồng bọn kề bên. Hai tội chúng nhay nhưa thành một núi, làm chậm bước đuổi khoảng một giây.

Chúng tôi bị bao lại trong một đường hầm bí bưng, với tội Hork-Bajir gào rống rầm rộ đuổi theo. Nếu mà có bọn khác chặn đầu chúng tôi thì...

Thang máy ở phía trước. Qua chỗ thang máy có một lối quẹo: cầu thang thường dẫn xuống tầng trệt. Chạy lối nào đây? Tất cả sẽ do Hoàng tử Jake quyết định, nhưng bạn ấy đang yếu lắm, không biết sẽ còn cầm cự được bao lâu nữa với ba cái chân cộp khập khiễng. Tôi cũng chẳng khá hơn, người lão đảo và đau chết khiếp.

“Sssree! Ssreee!”

Có tiếng khò khè từ bên dưới.

Taxxon! Những con rết háu ăn, đang lệt xệt trườn lên cầu thang chật chội, vục đầu vào mấy cái xác Hork-Bajir nằm lổng chổng vẫn còn đang thoi thóp mà rút với xé. Từ một lối đi bí mật nào đó, Visser Ba vênh vác bước vào hành lang, chặn đầu tội tôi.

<Thang máy,> Hoàng tử Jake hỗn hển nói.

Tôi vội vàng nhấn nút gọi thang.

Marco đâu rồi nhỉ? Bạn ấy vừa đi xuống lối hành lang nơi Visser mới xuất hiện, chẳng biết đã trốn thoát chưa hay bị bắt thành tù nhân rồi?

<Ta biết bài báo về nhóm Chia Sẻ sẽ mang tội bây tới đây mà,> Visser Ba cười khẩy và quát tội bậu xậu. <Không được để chúng chết. Hạ cấp độ xuống. Nhắm cho cẩn thận vào.>

Bọn Hork-Bajir nâng những khẩu tia Nghiệt lên.

Ngực tôi đau thít lại, thấy khó thở. Cha mẹ tôi đã mất một người con ở hành tinh xa lạ này, e rằng bây giờ họ sẽ lại mất đứa thứ hai...

BOONG!

Cửa thang máy xích mở. Bọn Hork-Bajir bị xao nhãng, nao núng.

<XUỐNG!> Hoàng tử Jake hét.

<BẮN!>

Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú!

Tia Nghiệt sượt phía trên đầu chúng tôi. Và đột nhiên...

Xẹt! Xẹt!

Tiếng máy Cắt khai hỏa! Một *lính nhỏ* Andalite không thể không nhận ra âm thanh quen thuộc này.

Xẹt! Xẹt!

Tiếng máy Cắt lại vang lên, chĩa thẳng vào bức tường Hork-Bajir.

<Ở đâu ra bọn Andalite nữa thế này!> Visser Ba gào lên, giọng truyền của hắn pha lẫn sự điên tiết, sợ hãi và không tin nổi.

Bốn người Andalite nhảy ra khỏi thang máy như những con hoẵng vượt qua hàng rào. Trong thoáng chốc, họ đã chiếm cứ khắp nơi. Họ bắn, quất đuôi với sự quyết đoán chính xác, thật oai hùng.

Tôi chiến đấu bên cạnh một cô gái Andalite dũng mãnh và rất đẹp.

RẦM!

Bức tường hành lang đổ sầm xuống. Cô gái Andalite vẫn nhip nhàng nhả đạn khi chúng tôi dồn ép lũ Hork-Bajir.

Những cửa sổ vỡ tung. Bàn ghế văng báy xáy. Vòi vữa, tường gạch, những đùm dây điện và xà bần đổ rào rào khỏi trần nhà. Bọn Yeerk đang thất thế.

Thình lình, tiếng còi cảnh sát hụ rầm rĩ, phủ trùm lên chuỗi ồn ào vang động của trận chiến.

<Hãy. Cảnh sát tới,> Tobias thông báo. <Ra ngoài mau!>

<Marco có ra được không?> Hoàng tử Jake hỏi, nấn ná hầu chắc chắn tất cả chúng tôi đều đã an toàn.

<Có. Cậu ấy nhảy qua cái cửa sổ mà người Chee đã trèo lên hình chiếu ba chiều giống như một cái xe đang đậu.>

<Tên Visser kia,> Hoàng tử Jake cúi kính. <Những tên cóm đó có thể là người của mi, nhưng có thể là không. Giờ thì lo mà chuồn khỏi đây để giữ lấy cái mạng của mi đi.>

Gã Visser không thèm đáp lại. Hắn đạp bừa qua đám Taxxon đang oằn oại.

Cuộc chiến đã chấm dứt.

Bầy Hork-Bajir lật bật thu dọn bãi chiến trường. Đám Taxxon trườn trở lại cầu thang, tiện đường rút theo bất cứ miếng thịt nào chúng quơ trúng rồi biến biệt tằm vào tầng hầm bí mật nào đó.

Tiếp theo, qua đám mây vôi vữa, tôi thấy một chiến binh Andalite nhảy qua xác một tên Hork-Bajir, đáp xuống mặt đối mặt với Visser Ba đang lẩn trốn. Dĩ nhiên! Những người Andalite này không nằm dưới sự chỉ huy của Hoàng tử Jake. Anh ta nâng khẩu máy Cắt lên. *Chắc chắn phát đó sẽ không trật đi đâu được.* Tôi cảm thấy một niềm vui rậm rục lan tỏa trong những trái tim mình. Hả lòng hả dạ làm sao!

Visser Ba nhìn sững người Andalite. <Arbat!> Hắn thốt lên.

Mắt người Andalite nọ nheo lại, những ngón tay lần chần nơi cò súng khẩu máy Cắt.

Phập!

Cú quất đuôi của gã Visser hất văng vũ khí khỏi tay người Andalite.

<Chú mày không ngờ hả, Arbat?> Visser Ba cười khoái trá. <Đó là vì chú mày cứ lo nghĩ ngợi nhiều mà lại gần như quên mất cái đuôi chiến đấu.>

Người được gọi là Arbat phun ra một câu nguyên rủa của dân Andalite. Visser Ba vội nhào ra núp đằng sau đội hình ứng chiến Hork-Bajir.

Hoàng tử Jake nói. <Tôi không biết các bạn là ai, nhưng trước hết: Cảm ơn. Thứ nhì: Ra khỏi đây ngay. Cóm đang tới và chúng ta sẽ phải tàn sát cả những cảnh sát vô tội.>

<Rút lui!> Một người Andalite ra lệnh.

<Tất cả ra ngoài!> Hoàng tử Jake hô vang.

<Chờ chút!> Tôi hét lên khi những người Andalite phi nước kiệu ra mảng hành lang còn lại. <Các bạn là ai? Tôi có thể tìm các bạn ở nơi nào?>

Cô gái Andalite quay lại. <Tên tôi là Estrid-Corill-Darrath. Đừng lo. Chúng tôi sẽ tìm anh, Aximili-Esgarrouth-Isthill.>

CHƯƠNG 5

Một tiếng đồng hồ sau, tụi tôi đã ở trong khu chuồng thú, Dưỡng Đường Thú Hoang của gia đình Cassie. Lúc nào, dưỡng đường cũng có vài tá sinh vật bị thương hoặc bị bệnh. Thật kỳ lạ. Ở đây có cả sóc, thỏ, bồ câu và sáo đá. Khắp chuồng thú vung vãi lúa mạch và nhiều loại hạt khác.

“Không nghi ngờ gì nữa,” Marco nói, vung vẩy tờ *Biên niên sử*. “Một cái nhà máy tuyên truyền cho bọn Yeek, đọc phần thứ ba trong loạt bài gồm năm đoạn của tờ Chia Sẻ coi.”

Nhóm Chia Sẻ - hoạt động ra vẻ như là một nhóm có định hướng gia đình vô hại - tồn tại cốt để tuyển mộ người làm vật chủ - cả tự nguyện lẫn không tự nguyện.

Mỗi tên Yeerk đều được một cơ thể vật chủ, mà hiện còn cả ngàn tên chưa có. Chúng sống lúc nhúc trong một cái vũng nhớt nháp, được nuôi dưỡng bằng tia Kandrona, và chờ đợi.

Chúng chờ cơ thể vật chủ được ban cho mình.

Chắc chúng sẽ không phải chờ lâu nữa.

<Xem ra phi đoàn Andalite đã tới,> tôi hồ hởi nói. <Chẳng bao lâu nữa, cuộc xâm lăng Trái đất của bọn Yeerk sẽ chấm dứt.>

“Hồng nhanh vậy đâu, chiến hữu.” Marco cảnh báo.

<Các bạn thấy không, ngay cả phái nữ của chúng tôi cũng chiến đấu như những chiến binh thực thụ!> Bỗng nhiên, niềm phấn khích, sự rung động được chiến đấu bên cạnh một cô gái Andalite đã đánh thức trong tôi tất cả niềm tự hào về dân tộc mình. Lần đầu tiên kể từ khi lạc xuống Trái đất, tôi cảm thấy tương lai thật sự đáng hy vọng. Vậy nên tôi không hiểu được vẻ lo lắng, thương hại đang lan nhanh trên gương mặt các bạn loài người của tôi...

Cassie, Rachel, đến Hoàng tử Jake. Kế là Tobias, rồi đến Marco.

Marco nói huých toẹt. “Nói rõ ra nha: tui thấy mấy người đó bước đi như người Andalite, nói năng kiểu Andalite, nhưng chắc gì họ đã là Andalite thật.”

“Marco nói đúng đó, Ax.” Cassie nhẹ nhàng nhắc một con rắn vipe[5] bạn ấy đã tìm thấy bị bỏ rơi trong sân trường, đặt nó vào cái chậu lớn bên dưới ngọn đèn giữ ấm.

“Tụi mình biết điều đó thật khó nghe đối với bồ vì bồ cô độc trên Trái đất này cả khoảng

thời gian dài rồi.” Cassie tiếp. “Nhưng mà...”

“... tội mình cần phải thực tế,” Marco nói nốt. “Đây có thể là một phi đoàn Andalite thật, nhưng cũng có thể là một cái bẫy...”

Hoàng tử Jake khoanh tay trước ngực. “Làm sao chúng ta biết được những người Andalite này không bị Yeerk chui vào đầu?”

<Đúng thế,> Tobias tán thành. <Biết đâu một tên Phó-Visser nào đó đang âm mưu soạn vị bằng cách thanh toán Visser Ba thì sao?>

<Không thể thế được!> Tôi phản đối kịch liệt.

“Ở cái thế giới mà những con sên nhóp nhúa ấy có thể kiểm soát toàn bộ cư dân... thì chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra được kia chứ,” Marco nhắc nhở tôi.

<Cô gái ấy biết tên tôi. Cách duy nhất biết được điều đó là từ thông điệp tôi gửi thế giới quê nhà, hay qua những lực lượng chúng ta gặp ở hành tinh Leera.>

“Hành tinh Leera? Tức cười quá!” Marco dấm dẳng. Bạn ấy không nói thêm nữa, nhưng tôi hiểu bạn ấy muốn ám chỉ tới lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra ngay cả người Andalite cũng phản bội.

<Họ là chiến binh Andalite thật,> tôi vẫn khẳng định. <Tôi biết mà. Khi chiến đấu bên cạnh cô gái, tôi cảm thấy một sự kết nối, gắn bó chưa từng có.>

Lại những ánh mắt... Lần này chúng đầy vẻ tinh quái.

“Ax,” Cassie bảo. “Mình nghĩ bồ đã gặp... tiếng sét.”

<Cái gì?>

“Cảm xúc đó khiến bồ khó nhìn ra sự thật, nhất là sự thật hổng dễ chịu gì,” bạn ấy giải thích.

“Ờ. Kiểu như Cassie lầm Jake là một anh chàng tuyệt hảo trong khi hẳn ta chỉ là một...” Marco lầm bầm, né vội cây lược chải lông ngựa từ phía Hoàng tử Jake ném tới. Marco và Hoàng tử Jake là bạn thân. Loại hành vi này chỉ là biểu hiện cho tình bạn của tội con trai.

“Cho đến khi biết họ thực sự là ai, chúng ta buộc phải cảnh giác,” Hoàng tử Jake khẳng định.

“Đúng đấy. Cũng như việc có lẽ chúng ta vẫn không thay đổi ý nghĩ rằng ai là và ai không là thủ lãnh,” Rachel thẳng thừng.

Tôi cảm thấy mặt mình ửng đỏ. Vụ việc ở hành tinh Leera khiến tôi xấu hổ mãi. Lúc ấy tôi đã chuyển lòng trung thành với Hoàng tử Jake qua viên sĩ quan Andalite, kẻ mà sau đó đã phản bội chúng tôi... Bây giờ tôi thề sẽ không bao giờ bỏ Hoàng tử của mình nữa, trừ khi bạn ấy ra lệnh.

<Bạn nghi ngờ lòng trung thành của tôi sao?> Tôi hỏi, sự mắc cỡ bỗng được thay thế bởi cơn giận sôi lên.

“Không hề.” Hoàng tử Jake nói một cách nghiêm túc. Và với cái nhìn sắc lẹm về phía Rachel, bạn ấy tiếp “Cả Rachel cũng không. Mình chỉ muốn bồ đừng làm gì mà không báo trước cho tui mình thôi. Được chứ?”

<Tôi là một chiến binh Andalite thực thụ và tôi không bao giờ thất hứa với Hoàng tử của mình.>

Tôi phi ra khỏi khu chuồng thú, những trái tim đập đùng đùng. Hồi sau, cơn giận dịu đi, thay vào đó là cảm giác rạo rực.

Cô ấy đẹp thật. Đẹp tuyệt!

CHƯƠNG 6

Caááácccc!

Tôi lia một phát đuôi và cành cây đổ rầm xuống.

<Chém ngọt ghê!> Tobias trầm trồ, liệng tròn rồi đáp xuống trên một cành cây.

Cuộc sống của Tobias thật thú vị. Một *nothlit* bằng lòng với vận mệnh của mình. Mất cuộc sống làm Người nhưng không mất những người bạn, cậu ấy thuộc về loài người nhưng lại không phải là người. Cũng giống như tôi vậy. Có lẽ chính vì thế mà Tobias là *Shorm* của tôi, gọi theo cách loài người là “bạn thân thiết” hay “bạn nối khố”. Hơn nữa, anh Elfangor của tôi là cha cậu ấy mà...

Tôi lấy thế tính tung một cú nữa.

<Làm ơn đừng vung vẩy đuôi khi cháu đang đậu ở đây,> Tobias la bai bai.

<Họ bảo họ sẽ tìm chú. Lệnh chiến đấu có thể được ban hành bất cứ lúc nào. Chú phải luyện tập để lúc nào cũng ở tư thế sẵn sàng.>

Mặc dù chỉ là một *lính nhỏ*, nhưng tôi đã trải qua một khóa huấn luyện nghiêm khắc ở học viện quân sự Andalite. Thuật đuôi chiến là một môn thể thao, một nghệ thuật và là một vũ khí chiến đấu lợi hại. Tôi có cảm giác là mình sẽ bị kiểm tra, và tôi không muốn chuốc nhục vào thân...

<Chú Ax, đi bát phở một chút không? Để coi có thấy dấu vết nào về sự xuất hiện của binh

đoàn Andalite trên Trái đất này không, biết đâu có cả hai tá bà con của chú đang dạo gót trong khu thương xá. Sáng nay cháu lại lượm được tờ hai chục đô. Coi bộ ghé mấy tiệm ăn được đây...>

<Bánh quế nha?>

<Bánh quế cho chú, còn bánh xèo cho cháu. Xơi chuột ngán lắm rồi.>

Ồi, bánh quế!

Tôi ngừng tập. Bánh quế là món hảo của tôi. Thật khó mà kiềm chế trước niềm vui được xơi món này. Đã nhiều lần thưởng thức bánh quế, nhưng lần nào tôi cũng cảm thấy ngáy ngất trước mùi vị mê hồn của nó...

Đây là một trong những điều tôi sẽ phải giải thích cho đồng bào của tôi: Niềm vui sướng tột bậc mỗi khi biến thành người rồi dùng miệng người để thưởng thức những món ăn với quá chừng mùi vị.

Tôi biến hình thành điều mướp phương bắc. Bộ lông màu xanh ánh nâu Andalite bắt đầu dài ra, lớp nọ xếp chồng lên lớp kia bao phủ cơ thể đang co rút lại của tôi.

<Lớp lông này lợi hại thật, nhất là khi cháu đã giấu quần áo của chúng ta trên mái nhà khu thương xá,> Tobias nói.

Tôi cùng Tobias bay phía trên khu phố chính, hơi tách nhau ra một chút để tránh sự chú ý.

Khi đã đáp an toàn trên mái khu thương xá, Tobias bắt đầu biến hình Người. Cái đầu điều hâu của cậu ấy tròn dần ra. Gương mặt lay động sắp xếp thành mắt, mũi, miệng và lông mày Người. Cẳng chân điều hâu dài và dày ra thành xương đùi, xương bánh chè, xương chày và xương ngón chân. Rồi thịt xổ ra, phồng dần từ đùi, bắp vế tới bàn chân.

Còn tôi thì phải tập trung để hoàn hình thành người Andalite trước khi biến hình người.

Mặc dù đều nhất trí rằng việc thu nạp ADN của các sinh vật nhạy cảm là trái đạo đức, nhưng chúng tôi cũng phải chấp nhận đôi khi cũng có ngoại lệ. Tôi đã hấp thụ ADN của Jake, Marco, Cassie, và Rachel, lấy của mỗi người một ít. Do đó, khi là con người, trông tôi hao hao tất cả các bạn ấy, nhưng không phải là bản sao của bất cứ một ai.

Đây là một sự thỏa hiệp về đạo đức.

Tất cả chúng tôi đều phải học cách dàn xếp những thỏa ước kiểu này.

Vấn đề nằm ở chỗ làm sao tôi có thể khiến các đồng hương Andalite của tôi có được cơ hội thưởng thức món ăn của người Trái Đất khi họ đáp phi cơ xuống đây và đánh bại bọn Yeerk.

“Đi nào,” Tobias hô ngay khi tôi biến hình người xong và mặc bộ da nhân tạo vào. May là ở trên mái khu thương xá này, Tobias có giấu vài bộ da nhân tạo để phòng hờ. “Thẳng tiến tiệm

Cinnamon và Chuông Bánh Xèo nào."

Tôi theo Tobias tiến về phía cầu thang nhỏ dành cho thợ sửa chữa, ra khỏi mái nhà, qua cửa, xuống thêm hai cầu thang nữa, tới một cánh cửa dẫn vào tầng trệt.

Vừa vào tới, chúng tôi bỗng nghe có tiếng ồn ã vọng đến từ khu bán đồ ăn.

"Kẹo bi! Kẹo bi!" Giọng một cô bé lạnh lót.

"Gọi bảo vệ mau lên!" Một phụ nữ hét lên.

"Chuyện gì vậy?" Ai đó cuống quýt hỏi.

"Một cô bé phát cuồng trong quầy thực phẩm," một người khác trả lời. "Ăn tất cả mọi thứ tìm thấy và hét như điên..."

Tobias nhướng lông mày lên. "Phải đó là một người Andalite không, chú Ax?"

Chúng tôi chạy tới đó.

CHƯƠNG 7

"Măm Măm! Choap choap!"

Tụi tôi len lỏi, chen qua đám đông đang xúm đen xúm đỏ quanh quầy thực phẩm.

Một cô nhỏ trạc tuổi Cassie đang ngồi chầu hấu trước những sọt màu xanh da trời, xanh lá cây, vàng, đỏ và đen ở quầy *Mảnh Đất Ngọt Ngào*. Cô ta mặc một bộ đồng phục Burger King xộc xệch, giật lúi về phía sau. Một phụ nữ vẻ phiền lòng đang cố thuyết phục cô ấy hãy buông đám giỏ ra.

"Tuyệt quá! Mê mẩn quá! Mê ly làm sao!" Cô nhỏ như đang phát rồ phát dại vì sung sướng. "Cái vị... áp đảo!"

"Ồ ồ, hồng hay rồi," Tobias lẩm nhẩm trong miệng. "Cô bạn Estrid của chú đấy."

"Chú cũng tin như thế."

Estrid mặc kệ bà chủ tiệm *Mảnh Đất Ngọt Ngào*, vẫn ra sức bỏ tọt những viên kẹo bi vào miệng, tròn mắt lên như muốn truyền tải niềm vui đi khắp cơ thể.

Một đội bảo vệ của khu thương xá xông vào cô ấy. “Đủ rồi, đi nào.” Họ hét.

Tobias vội vã phóng tới, níu tay một người lính. “Khoan, đợi đã! Cô bé ấy là em của cháu. Nó bị phản ứng thuốc đấy mà.”

“Màu xanh lá cây đậm đà nhất!” Estrid rú lên.

Anh lính nhìn chằm chằm vào Tobias, như thể dò la xem Tobias nói thiệt hay xạo. “Nó hút hả?”

“Nó lên cơn đó. Hồi nhỏ nó bị té đập đầu xuống đất.”

“Không, không. Màu xanh da trời, màu này mới thấm đẫm niềm vui.”

“Thế thì để chúng tôi gọi xe cứu thương,” bà chủ tiệm đề nghị.

“Tớ thích những viên đỏ,” một thằng nhóc từ trong đám đông gào to.

“Chuyện này từng xảy ra rồi,” Tobias khẩn khoản. “Gia đình cháu biết phải làm gì. Em cháu sẽ bình tĩnh lại... dù sao thì ở nhà cháu cũng có thuốc. Để cháu mang nó về, tất cả sẽ êm xuôi thôi.”

“Nhưng...” anh lính có vẻ lưỡng lự.

“Tụi cháu ổn thôi,” Tobias vồn vã. “Nào, em ơi. Về nhà đi.” Tobias nắm lấy một cánh tay Estrid, tôi níu cánh tay kia. Estrid nhìn cả hai tụi tôi, chột hét lưng mòng nhĩ. “Khôôôông! Tuyệt vờ-ờ-i!”

“Nào, em,” Tobias vỗ về. “Đừng quậy nữa mà.”

“Suyt. Ssuuytt. Không, không.”

Trong khi Estrid chuyển sang thương thức âm thanh miêng, tôi nói thầm vào tai cô ấy. “Tôi là Aximili đây. Tốt hơn hết, hãy im lặng đi theo chúng tôi.”

Trên đường đi tới khung cửa hồi nãy chúng tôi vào khu thương xá, tôi thấy một cô gái bên trong tiệm *Tóc Hành*, đang mân mê vài bộ da nhân tạo.

Cô gái chúng tôi đang lôi xềnh xệch là bản sao của cô nhỏ kia. Tóc dài, đỏ và lượn sóng. Mắt xanh thăm thẳm. Mặt lốm đốm những chấm tàn nhang màu bánh quế.

Bánh quế. Ngon hết biết!

“Hây!” Một giọng nam la lên đằng sau tụi tôi. “Mấy người làm gì em tui vậy?”

Tobias quay lại.

Để nhìn đằng sau trong lối biến hình Người, cần phải xoay nguyên cả cái đầu lại. Một động tác làm loạn choạng hai chân. Tôi cũng làm thế và hiểu ngay nguyên nhân khiến Tobias cảnh giác.

Một anh thanh niên và bốn người nữa đang rầm rập đuổi theo tôi.

“Chắc Estrid đã biến hình thành em gái của anh ta. Anh tưởng tụi mình định lừa gạt, bắt cóc em gái anh! Bá cháy!” Tobias thì thào.

“Bánh quế!” Tôi bồn chồn nhắc lại.

“Làm ơn đi, chú Ax,” Tobias quát, lôi tuột cả đám đi. “Giờ hồng phải là lúc nói chuyện ăn uống đâu.”

CHƯƠNG 8

Tụi tôi chạy thực mạng, thoát khỏi khu thương xá không mấy khó khăn.

Estrid biến thành chim *kafit* và bay đi mất, sau khi tôi thu xếp cuộc gặp gỡ với chỉ huy của cô ấy. Chúng tôi muốn biết điều gì xảy ra với lực lượng thâm nhập Andalite. Ít ra tôi cũng phải cảnh báo họ hãy cẩn thận với lối biến hình Người...

Một vài giờ sau tôi đã bay trên không, trong lối điều mướp phương bắc.

<Còn bao xa nữa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Nếu phương hướng đúng thì còn chưa tới một dặm...> Tôi đáp lại. <Phía trước có hàng rào.>

Hoàng tử Jake đang ở dưới đất, di chuyển trong lối sói. Tôi thấy không khôn ngoan tẹo nào nếu đi cả một quãng đường dài xuyên qua khu rừng trong hình thù thật của mình. Tôi sợ rằng những thợ săn loài người có thể nhìn thấy tôi và tưởng tôi là một con hươu mà bắn bôm cho một phát. Săn hươu là một môn thể thao của con người. Bộ họ không biết rằng hươu là loài ăn cỏ vô hại sao ta?

Xa phía bên kia hàng rào tôi thấy những khóm cây cối rậm rạp bao quanh một bờ ao nông choèn. Cảnh vật rất khớp với sự mô tả của Estrid.

Vì lý do an ninh, Estrid không chịu chỉ cho tôi vị trí của tàu Andalite, nhưng cô đồng ý sắp

xếp cho tôi gặp chỉ huy của cô ở địa điểm này.

Estrid đang chờ nơi rìa cây.

Không hiểu sao cảnh cô gái Andalite đứng chờ vợ một mình ở nơi này lại gợi lên trong tôi sự cô độc đến thế?

Tôi bay lên trước Hoàng tử Jake một trăm mét và đáp xuống khoảng đất trước mặt Estrid. Tôi hoàn hình thật nhanh. Nếu đây là một ổ mai phục của Yeerk thì sự có mặt của tôi sẽ kích thích cuộc tấn công. Như vậy tôi sẽ ứng phó tốt hơn là Hoàng tử Jake.

Tôi hồi hộp chờ. Không có tia Nguyệt. Không Hork-Bajir. Không Taxxon. Không mai phục.

<Hân hoan chào mừng Aximili,> Estrid chào. <Chỉ huy của tôi đang nóng lòng muốn gặp anh đấy.>

<Ông ấy đâu?>

<Ở gần đây, ông ấy ngại bị giăng bẫy.>

Trước khi đáp, tôi để ý thấy mắt chính của Estrid giãn to. Một mắt cuống ngó nghiêng. Hoàng tử Jake tiến lại gần và bắt đầu hoàn hình.

Estrid trừng mắt lên giận dữ. <Tôi đã bảo anh đến một mình thôi mà!>

<Nhưng chúng tôi không thể để anh ấy đi một mình được,> Hoàng tử Jake đáp bằng giọng truyền.

<Ồ, anh là Người!> Estrid la hoảng khi những nét người của Hoàng tử Jake bắt đầu hiện ra. <Mà lại có quyền năng biến hình! Sao lại thế được? Chờ đã, có phải đây là một trong những người chúng tôi đã gặp trong trận chiến hôm ấy? Những con Người có phép biến hình?>

“Tôi sẽ thảo luận điều đó với chỉ huy của cô,” Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói bằng cái miệng người đã thành hình.

<Con Người này tên là Jake. Bạn ấy là Hoàng tử của tôi,> tôi giải thích.

Estrid nhìn tôi như muốn cười. Với một người Andalite, việc coi một người lạ là hoàng tử là cực kỳ lỗ bịch. Nhưng cô ấy đã tự kiềm chế được.

<Rất vinh hạnh được gặp ông, Jake.>

“Tôi cũng vậy.”

Sau đó Estrid nín tay tôi và truyền ý nghĩ riêng. Những trái tim tôi chững lại vì pha đụng chạm.

<Anh giúp tôi một việc được không? Chuyện tôi biến hình Người là không được phép. Anh làm ơn đừng cho chỉ huy của tôi biết nhé?>

Trong khoảnh khắc, người tôi tê điếng, không biết phải trả lời làm sao. Làm như vậy là vi phạm kỷ cương! Có lẽ phải nữ được hưởng những phạm vi rộng hơn nên cảm thấy được tự do làm mọi thứ.

Tôi cũng không biết nữa nhưng bảo vệ Estrid khỏi một sự trừng phạt nghiêm khắc cũng chẳng hại gì.

<Tôi sẽ không nói đâu,> tôi hứa.

Chúng tôi thận trọng xuyên qua rừng cây um tùm, đến bên hồ. Ba chiến binh Andalite đang căng thẳng đứng chờ. Tôi chẳng nói gì. Lính nhỏ không được nói trước. Thường là như thế.

<Đây là Aximili-Esgarrouth-Isthill,> Estrid giới thiệu. <Còn đây là cơ trưởng Gonrod-Isfall-Sonilli, Sĩ quan Tình báo Arbat-Elivat-Estoni, và chiến binh Aloth-Attamil-Gahar.>

Gương mặt Cơ trưởng Gonrod toát lên vẻ lạnh lùng trước sự xấu xược của cô ta. Nhưng ông không khiển trách cô. Mắt của Arbat toát lên một nụ cười thân thiện.

<Còn người lạ kia?> Cơ trưởng Gonrod chất vấn.

<Đây là Jake, Hoàng tử của tôi.> Tôi lễ phép đáp.

Gonrod nạt. <Hoàng tử của anh á? Anh hạ nhục cấp chỉ huy Andalite cao nhất trong kỷ nguyên ánh sáng bằng cách tuyên bố trung thành với một tên nhóc loài người ư?>

Hoàng tử Jake không phản ứng trước sự xúc phạm đó, nhưng lại phản ứng trước những lời nói bất cần của Gonrod.

"Cấp bậc của ông là cơ trưởng và ông là sĩ quan Andalite có cấp bậc cao nhất trong kỷ nguyên ánh sáng ư?" Bọn ấy nhìn tôi dò hỏi.

Quá thất vọng vì sự lỗ mãng ấy, tôi im re. Sự lạc quan của tôi đã bị dội một gáo nước lạnh. Tôi chỉ có thể xác nhận sự ngờ vực của Hoàng tử Jake. <Cơ trưởng là cấp bậc thông thường nhất dành cho một người Andalite được phân công điều khiển một phi cơ đơn lẻ. Một con tàu đơn nho nhỏ.>

"Mình hiểu rồi."

<Kế hoạch của chúng tôi là lừa cho quân địch nghĩ rằng chúng có đông lực lượng hơn.> Aloth thôi không cười nữa. Một hành xử có tính bất tuân thượng cấp cao độ.

<Im lặng!> Gonrod chỉ nhìn tôi. Ông ấy không thèm ngó ngang gì tới Hoàng tử Jake. <Lính nhỏ Aximili, hãy báo cho con người này hay là chúng tôi không chuẩn bị để thảo luận các vấn

đề chiến lược với anh ta.>

<Thưa Cơ trưởng Gonrod, Hoàng tử Jake là thủ lĩnh của nhóm Người chống Yeerk trên Trái đất.>

<Vậy sao? Anh ta lãnh đạo bao nhiêu chiến binh?> Cơ trưởng Gonrod hỏi tôi.

“Không nhiều lắm đâu,” Hoàng tử Jake đáp cộc lốc.

<Đúng, không nhiều. Nhưng tất cả đều có khả năng biến hình. Tôi đã được báo cáo tình hình trước khi chúng tôi khởi thi nhiệm vụ này.> Cơ trưởng Gonrod hạ giọng nói chuyện với Hoàng tử Jake. <Tôi biết các anh có tham gia cuộc chiến trên hành tinh Leera. Tôi cũng biết toàn bộ con tàu đầy những chiến binh Andalite đã hy sinh, trong khi anh và những người bạn loài người vẫn sống. Giờ thì tôi hỏi lại, con Người kia, anh chỉ huy bao nhiêu chiến binh?>

<Những chiến binh đã chết ở hành tinh Leera là vì...> tôi dợm nói, nhưng Hoàng tử Jake ra hiệu cho tôi im lặng.

“Chúng tôi đã ở Leera. Hãy để sự việc chấm dứt ở đây. Tôi không muốn nói ra những chuyện khó xử. Nhưng ông phải hiểu rằng, tôi không sẵn lòng tiết lộ những gì liên quan đến lực lượng của tôi cho ông đâu.”

<Con Người kia, mi không tin tưởng Cơ trưởng Andalite ư?!> Gonrod hét om.

Aloth nhận xét về mĩa mai. <Có lẽ con Người này không biết uy danh của Người Andalite vang khắp dải thiên hà.>

<Im đi!> Cơ trưởng Gonrod lại hét.

<Có lẽ nên tiến hành phác thảo mục tiêu chung của chúng ta,> tôi đề nghị một cách màu mè.

“Hãy bắt đầu bằng việc xác định coi chúng tôi có thể nhận được gì từ sự trợ giúp của lực lượng Andalite,” Jake phản công, mắt nhìn trân trân vào Cơ trưởng Gonrod.

<Trợ giúp?> Cơ trưởng Gonrod lại nạt lớn. <Tất cả loài người đều ngạo mạn và dốt nát như mi sao, oắt con? Mi là đứa trẻ loài người ngu ngơ học đòi chơi trò chiến tranh, còn chúng ta là những chiến binh tinh nhuệ. Mi và nhóm của mi, dù là gì cũng phải ngưng đánh nhau ngay. Đây là mệnh lệnh.>

“Tôi không chấp nhận,” Hoàng tử Jake gằn giọng. “Cuộc gặp đến đây là chấm dứt.” Bạn ấy quay người, chuẩn bị bước đi.

<Lính nhỏ Aximili!> Cơ trưởng Gonrod quát. <Đứng im, không được đi.>

<Thưa Cơ trưởng Gonrod, tôi phải nghe theo Hoàng tử của mình.> Tôi nhỏ nhẹ đáp lại.

<Người dám bất tuân một mệnh lệnh trực tiếp hả?>

Tôi bước theo Hoàng tử Jake.

<Aloth! Arbat!> Cơ trưởng Gonrod ra lệnh. <Máy Cắt cấp độ thấp nhất, nhắm bắn *lính nhỏ* Aximili.>

CHƯƠNG 9

<Thật đáng tiếc, thưa Cơ trưởng Gonrod, tôi bị cấm sử dụng vũ khí,> Arbat trả lời. <Tôi tin rằng Aloth cũng thế.>

Aloth này giờ vẫn hờ hững, lúc này chột nhìn xuống vẻ hãi hùng. Một con rắn viper quấn quanh chân phải phía trước của anh. Dĩ nhiên đó là Cassie. Một con rắn hổ mang nhồi lên giữa cẳng chân Arbat, chuẩn bị mổ. Là Marco đấy.

Estrid nhurón về trước một bước, định rút máy Cắt ra.

Phập!

Tôi quăng đuôi quặp vào cổ Estrid, lưỡi dao đuôi của tôi chỉ cách cuống họng cô ấy có nửa li. Mắt Estrid long lên giận dữ.

“Người Andalite phản ứng rất nhanh,” Hoàng tử Jake nhã nhặn nói. “Nhưng những con rắn này còn nhanh hơn đấy, Estrid. Cô mà nhúc nhích thì mấy người kia sẽ chết.”

Cơ trưởng Gonrod không nói gì, có vẻ hoang mang. Điều đó khiến tôi bị sốc, một cơ trưởng Andalite mà lại thế sao?

Nhưng Arbat lại bình tĩnh đến độ gần như là chán nản. <À, hóa ra bọn ta đã bị giảng dạy. Thông minh lắm. Giờ thì sao nào?>

Hoàng tử Jake dường như không chắc là nên tiếp tục nói chuyện với Gonrod hay là với Arbat. “Hãy ngưng trò nắn gân nhau đi. Các ông không phải là phi đội Andalite, tôi cũng không phải là cấp dưới của mấy ông để mà phải đứng nghiêm chào hay trả lời “Vâng, tuân lệnh, thưa ngài!” Chúng ta là ngang hàng, dù vậy, thành thật mà nói, chúng tôi luôn hào phóng trong bất cứ trường hợp nào.” Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói.

Arbat cười, biểu hiện bằng mấy con mắt nhắm hờ. <Ngài nói gì đi chứ, cơ trưởng Gonrod? Là chuyên gia của Cục Tình báo, tôi cần phải nhắc ngài rằng chúng ta không ở vị trí có thể thương lượng hay mặc cả đâu.>

Nhưng cơ trưởng Gonrod đã bừng tỉnh lại. <Ở đây, tôi là người ra lệnh. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?>

“Không, thưa ngài. Các ngài đang ở trên Trái đất, hành tinh của con Người. Chúng tôi không phải là Hork-Bajir. Chúng tôi biết cách các ngài ‘giải cứu’ họ như thế nào. Chừng nào các ngài còn ở Trái đất, chừng đó các ngài còn phải hòa thuận với chúng tôi. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?”

Dại dột. Lúng túng. Cơ trưởng Gonrod cư xử thật vụng về. Điểm mấu chốt của việc này là gì nhỉ? Tôi nhìn Estrid. Cô ngó lơ, nhưng trên gương mặt cô tôi nhận thấy sự bẽ bàng về cuộc trình làng lồ bịch này.

Về phần mình, Aloth thực sự là một chiến binh đúng nghĩa, đứng yên chờ mệnh lệnh, không có bất cứ một biểu hiện nào, vô cùng chuyên nghiệp. Dầu có nghĩ gì về cơ trưởng của mình, anh ta cũng đều giấu biệt.

Arbat thì lại khác, khinh bỉ Gonrod ra mặt.

“Giờ thì,” Hoàng tử Jake vào đề. “Các ông là ai? Tại sao các ông lại đến Trái đất?”

Cơ trưởng Gonrod ra hiệu cho Arbat và Aloth buông vũ khí xuống.

Cassie và Marco cũng lui về phía sau một chút. Dĩ nhiên, tôi biết Rachel và Tobias vẫn đang sẵn sàng ở đâu đó. Tôi hạ thấp lưỡi dao đuôi và Estrid hạ máy Cắt.

Ông Arbat bước lên trước. Xem ra ông là Andalite nhiều tuổi nhất trong đoàn. Nhiều mảng lông xanh da trời của ông đã ngả sang màu vàng nâu. <Sau chiến thắng bất ngờ trên thế giới Leera, phi đoàn chủ lực đã được lệnh thẳng tiến tới Trái đất. Nhưng vì cuộc xung đột ở hành tinh Rakkam Garoo thuộc Hệ thống Sifter số Chín nổ ra, nên phi đoàn phải chuyển hướng tới đó trước.> Arbat chậm rãi nói.

<Cái gì, dân tộc ông ứng chiến với mọi cuộc chiến tranh trong dải thiên hà này sao?> Marco bực tức hỏi.

“Vì vậy, Trái đất lại phải đợi hả?” Hoàng tử Jake vỡ lẽ. “Nếu không thuộc phi hành đoàn chính thì các ông là gì?”

<Chúng tôi là Đơn vị Zero – có nhiệm vụ phá hoại ngầm và ám sát,> ông Arbat giải thích. <Cơ trưởng Gonrod là một trong những phi công thiện nghệ nhất của phi đoàn. Aloth là một chiến binh.>

<Một đội ám sát? Ai là người thực hiện ám sát?>

<Tôi,> Aloth đáp.

Tôi cố gắng không nhìn anh ta chòng chọc. Tôi chưa từng gặp một kẻ ám sát bao giờ. Tôi không hề biết một kẻ ám sát nào tồn tại trong quân đội Andalite. Ý niệm về một thứ như thế làm tôi chẳng dễ chịu chút nào.

<Và tôi là Cố vấn Tình báo Cấp Apex, cựu chiến binh của hơn hai chục cuộc xung đột,> Arbat tiếp. <Cơ trưởng Gonrod là tổng chỉ huy của nhiệm vụ này. Còn tôi sẽ vạch ra những kế hoạch hành động và quyết định mục tiêu cụ thể.>

Tự nhiên tôi đứng thẳng vai lên. Cục Tình báo Cấp Apex là ban tham mưu tối cao của Bộ Chiến Tranh. Cục này không có lính trong phiên chế. Chính xác, họ là thành phần bổ sung của quân đội, là những nhà chiến lược tổng thể. Họ triển khai và hoạch định kế hoạch.

Và họ biết tất cả mọi thứ.

Liệu ông Arbat có biết sự thật về anh Elfangor và về tôi không nhỉ? Tôi liếc nhìn Arbat. Ánh mắt chúng tôi giao nhau, nhưng tôi không thể đọc được gì trong ánh nhìn thâm biếm và điềm tĩnh ấy.

Gonrod là một kẻ ngốc. Còn Arbat thì không.

“Thế còn Estrid?” Hoàng tử Jake hỏi.

Cơ trưởng Gonrod thoáng lộ vẻ lúng túng. <*Nữ lính nhỏ* là một cấp hiệu mới trong quân đội. Cô ấy được chỉ định vào nhiệm vụ này một cách tình cờ.>

Bốn mắt của Estrid nhìn đắm đắm vào khoảng không, hơi chớp chớp – một biểu hiện của sự bối rối. Tôi cảm thấy thương cảm cho cô.

“Nói cách khác, cô ấy là một người non nớt.” Hoàng tử Jake nói.

Estrid ngẩng phắt đầu lên. <Tôi đã được huấn luyện kỹ càng,> cô ấy trả lời đanh thép. <Đừng vội lầm. Tôi cũng được việc lắm đấy.>

Phập!

Lưỡi dao đuôi nhỏ nhắn của Estrid quặp lấy cổ tôi. Trong khi tôi đang cố giữ thăng bằng thì một cú đấm bồi tiếp vào hai chân sau khiến đầu gối tôi quỵ xuống. Nguyên cả thân sau của tôi ngã oạch, đè lên đuôi mình.

Phập!

Cú quật thứ ba trúng đằng trước, đẩy tôi lăn bò càng. Tôi ráng chống tay đứng lên. Nhưng những cánh tay Andalite không đủ mạnh như cánh tay Người. Thế là tôi chúi nhủi, sục cằm vào đám cỏ.

Estrid đặt một móng guốc lên cổ họng tôi. <Còn hỏi gì nữa không?>

<Rất ấn tượng,> tôi thừa nhận.

Đó là ngón đòn *hald-wurra* cổ điển của người Andalite được thực hiện một cách tuyệt đẹp. Estrid bỏ móng guốc ra và cúi xuống định chụp tôi. Nhanh như cắt, tôi nắm lấy bàn tay cô làm đà dướn người đứng lên. Xong, tôi bẻ cánh tay Estrid oặt ra đằng sau và vung đuôi lên, ngay lúc đụng phải cú vung tự vệ của cô ấy.

Một tiếng chát lạnh gáy khi hai lưỡi dao đuôi va vào nhau. Tôi buông tay Estrid và nhả đuôi ra, phang trở về sau.

<Tôi đánh cược cho Aximili,> Aloth háo hức bước lên trước để xem cho rõ hơn.

<Ngốc quá,> ông Arbat bảo. <Chỉ bằng hai cú ra đòn cô ấy sẽ ghìm được anh ta thôi. Tôi chấp nhận đặt cược.>

PHỤT!

Tôi ngả đầu về sau. Sống dao đuôi của Estrid hệt cổ tôi vài phân.

“Ax?” Giọng Hoàng tử Jake đầy vẻ báo động.

<Làm ơn đừng can thiệp,> tôi nói cụt lủn, đoạn vung mạnh đuôi. Estrid né đầu ra sau đúng như tôi mong muốn, cho phép đuôi tôi phóng tới với xung lượng và tốc độ dũng mãnh gấp đôi. Khi đuôi đến gần đầu đối phương, tôi lật nó lại để chạm sống dao vào Estrid. Bị trúng đòn, Estrid mất thế và lăn cù mèo ra đất, lộn một vòng rồi lật đứng lên ngay.

<Anh quật giỏi đấy,> Estrid khen. <Nhưng tôi còn giỏi hơn.>

Phập! Phập!

Chưa bao giờ tôi thấy cái đuôi nào chuyển động nhanh đến thế. Trong chớp mắt, Estrid đã xáng trúng tôi. Quá mạnh. Tôi té lăn, ráng bật đứng lên nhưng không lẹ mảy.

<Ồ ồ, cú đó hằn đau lắm,> Marco bình luận.

<Anh né cú đó duyên dáng thật,> Estrid nhận xét.

Tôi mừng vì đã không tỏ ra mệt nhọc. <Cám ơn. Cô sẽ không thấy tôi lặp lại điều đó đâu.>

Cô ấy cười lớn. <Anh hy vọng sao?>

CHÁT!

Lưỡi dao đuôi của Estrid chặn lưỡi dao đuôi của tôi lại. Sự va chạm làm vang động rừng cây. Tôi bắt đầu lo sợ mình thua thật, mà lại thua trước mặt các sĩ quan Andalite nữa chứ. Đó là sự nhục nhã không thể chịu đựng nổi.

<Tiến lên chú Ax!> Tobias hét lên từ chỗ núp đầu đó.

Chúng tôi buông nhau ra, cả hai thở phì phà phì phò. Estrid cúi thấp đầu, xông thẳng vào tôi. Tôi phóng ra khỏi đường chạy của cô ấy, Estrid trượt ngang, kịp tổng tôi vào mắt cá chân sau. Phải mất một lúc tôi mới hồi tỉnh, chợt nhớ ra miếng đòn đã được học vào ngày huấn luyện đầu tiên.

Estrid nhảy chum bốn vó về trước, chuẩn bị lấy hai cẳng chân trước làm trụ để quăng một đuôi nữa. Tôi cũng xoay vội, tránh. Estrid chém hụt – lỡ đà, trọng lượng và xung lượng đuôi đẩy cô chúi nhủi về trước. Estrid ngã dúi đầu và cổ xuống, lưng ngửa lên, kèm theo tiếng thét đau đớn.

Ông Arbat chạy tới. <Estrid!>

Cô ấy nằm im một hồi rồi bật cười. <Aximili, anh đã đánh bại tôi bằng một chuyển động đơn giản nhất trong kho tàng võ học.>

<Đôi khi giải pháp đơn giản nhất lại có hiệu quả nhất,> tôi nhún nhường đáp.

Nếu Estrid là phái nam thì tôi đã bốc phét rồi, nhưng đánh ngã một cô gái thì chẳng hào hùng gì. Dù đó có là một cô gái rất, rất giỏi đi nữa.

Aloth cười vui vẻ. Anh ấy đã thắng cược. Hoàng tử Jake nhìn tôi nhăn mày, lắc đầu nhè nhẹ và nhướng tròn mắt lên. Đó là cách biểu đạt rất nhiều cảm xúc của loài người. Trong trường hợp này, có lẽ Hoàng tử Jake nghĩ tôi đã hành động vô cùng ngốc nghếch.

Ông Arbat đỡ Estrid dậy.

<Xin lỗi đã làm ông thua cược,> cô ấy nói.

<Cô đánh tuyệt lắm,> ông ta nói đầy vẻ tự hào, rồi quay qua tôi, trong mắt đã ánh lên vẻ thán phục. <Nhưng anh đánh còn hay hơn. Anh đã không quên những bài tập ở học viện, và anh tỏ ra có rất nhiều kinh nghiệm.>

<Tôi đã từng tham gia rất nhiều trận chiến,> tôi nhấn mạnh.

Ông Arbat thấy cho tôi cái nhìn dò xét. <Tôi tin là chúng ta có cùng chung mục đích, Aximili. Tôi tin anh và tôi có rất nhiều điều chung. Visser Ba giết anh trai anh, và hẳn đã làm cho cuộc sống của anh trai tôi còn tệ hơn cả cái chết.>

“Hắn đã làm gì?” Hoàng tử Jake hỏi ngay.

Vẻ mặt của Arbat không biểu lộ cảm xúc nào. <Anh tôi là... Alloran, vật chủ của Visser Ba.>

Tôi giết nãy người lên

Mắt Hoàng tử Jake híp lại. “Ông đến đây để...”

<... ám sát hắn,> ông Arbat trả lời. <Đúng, nhiệm vụ của chúng tôi là giết Visser Ba.>

CHƯƠNG 11

“**T**rà thù là một hành động vô nghĩa và vô nhân đạo,” Cassie bài bác.

“Trà thù là từ đồng nghĩa với công lý,” Rachel hùng hổ đáp, mặt đanh lại.

“Nhưng Alloran là anh trai của ông Arbat mà,” Cassie tranh luận.

“Arbat đã bỏ lỡ cơ hội ở tòa báo,” Marco nói. “Còn lâu Visser Ba mới tạo cho ông ta cơ hội thứ hai. Xem ra Arbat không đến nỗi nào, còn Aloth có vẻ phức tạp hơn.”

Tôi nhìn bầu trời đang tranh nhau mổ những hạt lúa rơi vãi. Một con coi bộ chẳng đói kém gì, nên thay vì khệnh khạng đi lòng vòng, nó lại đứng dạt qua một bên, mắt nhìn mông lung đầu đầu.

<Con chim đó bị bệnh à?> Tôi hỏi Cassie.

Cassie nhìn con chim và nhú mày. “Mình không chắc.”

Con chim đập cánh và bay lên gác xép, rút ra vài cọng trong đồng rơm khô.

“Mình thấy nó có vẻ khỏe mạnh,” Rachel nói.

“Quên con chim đó đi,” Marco quát. “Tụi mình thiếu gì việc để lo...”

Dĩ nhiên bạn ấy đúng. Ít nhất là về tầm quan trọng của vấn đề. Tôi hy vọng bạn ấy không đúng về Arbat.

Arbat đã phát hiện ra Visser chiếm cứ cơ thể anh trai ông. Tôi hiểu tại sao Arbat lại lòng chùng khi có cơ hội giết Visser Ba. Tôi hiểu và rất thông cảm.

Tuy nhiên, tôi cũng rất lo lắng.

Bất cứ người Andalite nào - và nhiều con người cũng thế - thà chết còn hơn là phải tiếp tục làm vật chủ. Nhưng giết hay không giết vật chủ hay thì lại là một quyết định gây không ít khổ sở, đón đau, bởi đó là điều nên làm và buộc phải làm.

Mẹ của Marco là một Kẻ Mượn Xác.

Anh trai của Hoàng tử Jake - Tom, cũng là một Kẻ Mượn Xác.

Tôi không cho Arbat biết tôi cũng từng không thể giết ông Alloran khi con sên Visser Ba tạm thời rời bỏ cơ thể ông ấy (dù rằng vị cựu Hoàng tử Chính chiến đã nài nỉ tôi làm điều đó giùm ông).

Tôi không thể. Tôi hồ thẹn mãi vì đã không thể tự mình giết ông ấy. Và chỉ vì Alloran quá sợ hãi, không thể cất bước, nên bọn Yeerk đã làm ông ấy hồi tỉnh và Visser Ba tái chiếm lĩnh cơ thể ông.

Tôi cũng đã nghe nói về nhiệm vụ của Đơn vị Zero. Bộ Chiến Tranh đã ra lệnh phải trừ khử Visser Ba vì hắn là nỗi ô nhục, gây nhức nhối cho dân tộc tôi. Chúng tôi đã để cho hắn giữ một vật chủ Andalite và đã không thể ngăn chặn hắn.

Visser Ba là kẻ thù. Chúng tôi đang có chiến tranh. Có vậy thôi

Nhưng tại sao Arbat lại được giao cho nhiệm vụ treo ngoe này nhỉ? Sự chần chừ ấy chắc chắn sẽ diễn ra với bất cứ ai phải tổ chức và sắp đặt cái chết cho anh của mình, bởi đó là một việc hết sức khó khăn.

“Chiến tranh là một việc,” giờ là Cassie cất tiếng. “Giết người lại là chuyện khác. Tội mình giúp Arbat và Aloth ám sát Visser thì có lợi gì chứ?”

Tôi lên tiếng. <Theo tục lệ Andalite, việc giết một thành viên gia đình thì phải bị báo thù. Có lẽ Arbat, Aloth và tôi có thể thành công khi cùng làm với nhau hơn là mỗi người ở riêng rẽ một nơi, dễ bị thất bại hơn.>

“Nghe như là một kế hoạch nhỉ,” Rachel nói.

“Đó là một kế hoạch kinh khủng. Đừng giúp ông ta, Ax.” Cassie van vủ. “Ông Alloran vẫn còn sống. Chừng nào còn cuộc sống là còn hy vọng.”

“Sáo rỗng,” Marco buông thõng một câu.

<Chiến binh Andalite thà chết còn hơn bị làm vật chủ cho Yeerk,> tôi nói rành rọt.

<Theo mình đây là vấn đề sống tự do hay là chết,> Tobias nói lặng lẽ từ trên rui nhà.

"Ừm, chết là hèn nhất," Cassie khẳng định, chống tay lên hông. "Là cách dễ dàng trốn chạy. Nếu bỏ chết, bỏ không phải đấu tranh cho tự do của mình, đúng không?"

Một khoảng im lặng trôi qua. Tôi nhìn Hoàng tử Jake đang ngồi vùi mặt vào tay.

"Jake?" Cassie gọi.

Không có tiếng trả lời.

Marco nhấp nhẩm. "Tóm lại, tội mình từ chối hay nhận lời đây? Tại sao phải ngồi đây cãi nhau ỏm tỏi chứ? Tội mình đã biết bản chất của sự việc. Tội mình cần làm cho ra lẽ những điều bất đồng, tự hỏi nên làm gì tiếp theo. Không có tiếp theo thì chấm dứt, đúng không? Chúng ta chiến đấu để cầm chân bọn Yeerk vì nghĩ một ngày nào đó người Andalite sẽ tới. Tội mình đang làm cái việc câu giờ, cầm chân tội Yeerk dùm mấy ông lớn Andalite thôi."

Rachel thở dài thườn thượt. "Mình thật sự ghét phải thừa nhận là Marco nói đúng. Mấy người Andalite này tới không phải để cứu nạn cho Trái đất. Họ đến để ghi điểm... chứ đâu phải để trợ giúp chúng ta."

"Chính xác!" Cassie nhất trí. "Đó là mục tiêu cá nhân. Nó có thể mang lại lợi ích chính trị, nhưng không có giá trị chiến lược – không mang lại thể thuận quân sự. Chỉ để làm kẻ giết người thôi."

"Hãy, Cassie, bỏ thì biết gì?" Marco nạt. "Ai mà thèm để ý đến những khẩu hiệu đạo đức của bồ chứ? Bồ nghĩ sáu đứa tội mình sẽ thắng cuộc chiến này sao? Bằng chính sức tội mình ư? Bốn đứa trẻ, một con chim, và một người ngoài hành tinh á? Sáu đứa trẻ có thể biến thành những con thú, làm như ghê gớm lắm í! Chúng ta chỉ làm bọn Yeerk tổn thương chút nào hay chút ấy – để chúng phải chán ngán và chậm bước thôi. Chúng ta là những hòn sỏi trong giày của chúng. Chúng ta chống chọi cho đến ngày-D hoặc ngày-N nào đó, đợi người Andalite sẽ tới cứu loại hạ đẳng chúng ta."

Tôi chưa bao giờ nghe Marco nói năng thô lỗ như vậy với Cassie, càng lạ hơn nữa là Hoàng tử Jake vẫn ngồi im thin thít, không có một dấu hiệu nào ngăn Marco im đi.

Tôi đang mãi nghĩ tới Estrid. Vì quá phấn khích khi gặp lại đồng bào mình, tôi đã không ngờ chuyện này lại khiến bạn bè tôi bức xúc đến thế. Các bạn ấy hy vọng sự giải thoát, thay vì vậy, lại phải đối mặt với một vấn đề phức tạp khác, nguy hiểm và vô nghĩa hơn.

Tôi đảo mắt cuống nhìn khắp lượt các bạn. Đây không phải là những người bạn loài người tôi từng biết bấy lâu nay...

Hoàng tử Jake uể oải đứng lên. "Nếu người Andalite thật lòng muốn cứu Trái đất thì họ đã gọi một lực lượng hùng hậu xuống đây rồi. Cassie nói đúng, họ chuyển đổi Visser Ba thành một Visser nào khác, làm sao có thể giúp chúng ta? Và Marco cũng đúng. Chúng ta đã quá mệt mỏi, mệt đến nỗi đôi lúc không thở nổi nữa. Bây giờ, thay vì được sự trợ giúp thỏa đáng thì chúng ta lại phải ủng hộ một nhóm người Andalite vớ vẩn. Cơ trưởng Gonrod là tên ngốc. Aloth chỉ là một anh lính trơn. Estrid thiếu kinh nghiệm. Còn Arbat thì quá khôn lỏi..."

“Thế kế hoạch của chúng ta là gì?” Rachel bồn chồn hỏi.

Hoàng tử Jake chẳng trả lời gì cả, nét mặt lộ rõ vẻ ưu tư. Chúng tôi đã nghe theo Hoàng tử Jake rất nhiều lần và cậu ấy đã luôn có một câu trả lời, một kế hoạch hoặc ít nhất là một hy vọng. Marco cất giọng bộp chộp. “Thôi, chiến tranh chấm dứt, Trái đất thua rồi.”

Giận dữ bùng nổ ngay lập tức.

Rachel xông vào, đẩy Marco té nhào xuống đất. “ĐỪNG BAO GIỜ dính dáng đến mình nữa!” Nhỏ thét lên.

Giấu mặt sau hai cánh tay, Marco la. “Thả ra. Thả mình ra, bồ điên à!”

“Thôi đi! Thôi đi!” Cassie la lối.

Tobias bay xuống đất, giọng truyền đầy vẻ cay đắng. <Mình không thể chịu đựng được nữa. Mình phát điên lên rồi. Mình đi đây. Mình rút lui khỏi cuộc chiến này...> Tobias quạt cánh và bay khỏi chuồng thú.

CHƯƠNG 12

“**N**gưng ngay!”

Hoàng tử Jake gỡ Rachel ra khỏi Marco, lắc bạn ấy thật mạnh. Rachel lùi lại và hất lộn tóc lòa xòa trước mắt.

Marco run rẩy đứng dậy. “Hãy thừa nhận đi,” bạn ấy vừa nói vừa thở hổn hển. “Người Andalite cóc cần quan tâm đến chúng ta. Đây không phải là chuyện về Trái đất, mà là về thói kiêu hãnh Andalite. Họ sẵn sàng thí mạng một vật chủ làm hổ danh người Andalite.”

Tất cả nín khe rồi đồng loạt nhìn tôi chăm chăm, như thể đang mong đợi tôi bài bác lời Marco vừa nói.

“Ax?” Hoàng tử Jake hỏi.

Tôi lắc đầu. Chứ còn biết nói gì nữa?

Hoàng tử Jake cau mày. "Vậy chúng ta phải làm gì đây?"

"Em biết mình phải làm gì rồi." Rachel bực bội, đá vào một cái thùng kim loại đánh rầm. Sàn chuồng thú đầy đất cát rung cả lên.

Hai con ngỗng bị thương giật mình la quàng quạc. Một con thỏ nâu nhỏ nhẩn đang ngồi cạnh đồng rơm chợt chạy biến vào chuồng. Năm sáu con bồ câu kêu lục khục rồi bay lên xà nhà.

"Bình tĩnh nào, Rachel." Cassie nhỏ giọng, nín tay Rachel. "Tụi mình cần bồ mà..."

"Kể từ bây giờ, tui sẽ tự làm theo cách của tui. Nếu phải chết, tui sẽ kéo theo cả đồng quân Yeerk trước khi liều mình." Rachel giật tay khỏi Cassie và lao ra cửa.

"Rachel!" Hoàng tử Jake quát.

Rachel ngoái đầu lại. Mặt bạn ấy đỏ gay lên vì giận dữ. "Em không còn dưới quyền của anh nữa," Bạn ấy nói qua kẽ răng nghiến lại. "Em đoạn tuyệt với Marco và những câu giỡn vô duyên của cậu ấy. Em tuyệt giao với vẻ đạo đức giả của Cassie."

Rachel giơ nắm đấm nện vào chiếc đèn lồng treo trên mắc. Kính bể rớt lả tả xuống sàn.

"Tui từ bỏ tất cả mấy người," bạn ấy rút lên và dùng dùng chạy ra khỏi khu chuồng thú.

Cassie cầm cây chổi trong một góc chuồng ra quét dọn những mảnh vỡ. "Mình cũng vậy," bạn ấy nói nhỏ. "Nếu cuộc chiến này là không thể thắng, làm thế nào chúng ta có thể bào chữa cho việc giết người Hork-Bajir? Về cơ bản, họ là những tù nhân chiến tranh. Những nạn nhân vô tội."

"Cassie," Hoàng tử Jake nài nỉ.

Một dòng nước mắt rỏ xuống má bạn ấy. "Mình không thể làm điều đó được nữa." Bạn ấy thả cây chổi xuống rồi cũng ù té chạy khỏi khu chuồng thú.

Marco thọc tay vào túi quần. "Ê, tui cũng ra luôn đây. Tui sẽ đi hưởng thụ những thú vui trong quãng đời còn lại. Hấp thụ ADN của một anh chàng bánh chọe nào đó rồi vi vu..."

"Marco," Hoàng tử Jake thì thào. "Làm ơn đi mà."

Marco đặt tay lên vai Hoàng tử Jake, rồi để nó rơi thõng xuống và quay lưng đi. "Jake, Ax ngố, chúc an khương thịnh vượng."

Hoàng tử Jake và tôi nhìn nhau.

<Tôi vẫn dưới quyền ra lệnh của bạn.> Tôi đưa một bàn tay cho bạn ấy bắt, giống như kiểu

loài người hay làm.

Hoàng tử Jake nắm lấy tay tôi, mắt buồn hiu. “Mình không thể nhận lời thề của bồ. Tui nó nói đúng đấy. Mọi việc đã chấm dứt rồi. Bồ đi đi. Cứ tự do làm điều bồ thấy cần thiết. Và nếu có thể thì... bồ hãy trở về nhà.”

Hoàng tử Jake bóp chặt tay tôi, quên mất rằng tay người Andalite không mạnh và cứng cáp như tay Người. Tôi biết đây là biểu hiện của sự thông hiểu. Tôi cố bóp lại như vậy.

“Tạm biệt. Cảm ơn bồ vì tất cả mọi thứ.” Hoàng tử Jake nói và thất thểu bước ra khỏi khu chuồng thú. Nhoáng cái bạn ấy đã biến mất trong ánh nắng rực rỡ của buổi ban ngày.

Tôi đứng một mình chờ vợ. Khoảnh khắc bình yên đầu tiên sau suốt một thời gian dài căng thẳng. Không có đối đầu hay tranh luận. Hoàn toàn thoải mái.

<Estrid,> cuối cùng tôi cất tiếng, <nếu cô muốn hấp thụ những lối hình biến ở Trái đất thì cô cần phải biết cách sử dụng chúng. Chẳng hạn như thả không đuổi theo những sinh vật bốn chân to lớn, băng ngang cánh đồng, rồi sau đó lại xông vào một chuồng thú đầy những thợ săn đang la hét như vậy đâu.>

Dưới chân một cửa chuồng thú, một con thỏ nâu xuất hiện. Estrid nhanh chóng hoàn hình – có vẻ ngượng ngùng vì sai lầm của mình. <Tôi còn phải học hỏi nhiều thứ lắm...>

<Tôi sẽ dạy cô.> tôi nói đơn giản.

Bốn mắt của Estrid nhìn tôi sáng rõ. <Aximili, tôi tin là anh sẽ hạnh phúc hơn khi ở chung với đồng bào của mình.>

CHƯƠNG 13

Tàu Andalite được che giấu tại một cánh đồng trống, phía ngoài Lâm Viên. Tôi biết Lâm Viên rất rõ. Bên trong nó có một sở thú, nơi tôi cùng Hoàng tử Jake và các bạn đã hấp thụ rất nhiều lối hình biến hữu ích.

Chúng tôi bay từ Đường Thú Hoang tới đó. Estrid đã hấp thụ một con quạ – một loài chim của Trái đất. Chúng tôi bay hơi tách nhau ra để tránh gây nghi ngờ.

Khi chúng tôi hạ thấp, một “lỗ vuông” chợt xuất hiện trên bầu trời. Đó là cửa trên của con tàu Andalite. Chúng tôi bay vào, cửa đóng sập lại liền.

<Đây là boong trên cùng,> Estrid giải thích. <Hoàn hình đi, rồi tôi sẽ dẫn anh xuống boong chỉ huy.>

Hoàn hình xong, Estrid dẫn tôi đi quanh co qua các hành lang và các ngõ hẹp hình như là cánh phi cơ. Con tàu này lớn đối với một máy bay chiến đấu, nhưng lại nhỏ so với tàu vận tải.

<Con tàu này được tuyển lựa và thiết kế đặc biệt cho chiến dịch này. Nó là một chiếc MSTL-37,> Estrid giải thích, <Một tàu Thí nghiệm Khoa học Kỹ thuật Di động, giờ đã lỗi thời. Những chiến đấu cơ và tàu vận tải khác đã được phái tới hệ thống Sifter số Chín rồi.>

Chúng tôi đứng trước một thang trụ – một dạng như thang máy của loài người – và chờ cửa mở ra. <Estrid, tôi muốn yêu cầu cô một điều.>

Estrid quay cả bốn mắt sang nhìn tôi.

<Tôi vẫn kính trọng Hoàng tử cũ của mình. Chúng tôi đã cùng chiến đấu bên nhau rất nhiều trận. Tôi rất cảm kích nếu cô không báo cáo là bạn ấy đã không điều khiển được chiến binh của mình. Tôi không muốn những người khác thiếu tôn trọng Hoàng tử Jake. Bạn ấy đã chiến đấu rất kiên cường.>

<Anh giữ bí mật cho tôi thì tôi cũng giữ bí mật cho anh.> Estrid đáp.

Cửa thang mở và tôi bước vào sau Estrid.

Tôi cảm thấy không thoải mái. Yêu cầu của tôi chỉ là một bài kiểm tra nhỏ. Nhưng tôi không chắc cô có qua được bài kiểm tra ấy hay không.

Tôi biết ơn thiện chí của cô vì cô đã chấp thuận bảo vệ hoàng tử của tôi.

Nhưng loại *lính nhỏ* gì mà lại đồng ý che giấu thông tin tình báo nhạy cảm với cấp trên của mình như cô ta cơ chứ?

Phải chăng Estrid được chỉ thị phải chiếm lấy lòng tin của tôi để do thám chính tôi?

Hay đơn giản chỉ là cô ta chưa được huấn luyện? Không phù hợp với quân đội vì giới tính của mình?

Tôi quyết định không được lơ là cảnh giác. Mắt mở lớn, tôi nhìn những ngón tay Estrid lướt trên bàn điều khiển, lập trình mã số tiếp cận cho tôi. Bàn tay ấy mới nhỏ nhắn và xinh xắn làm sao!

Xong xuôi, Estrid đưa cả bốn mắt nhìn tôi. Những trái tim tôi đập loạn xạ.

Tôi đã thấy cả bốn mắt của Estrid hơi nhìn tôi một tẹo.

Điều đó quả là kỳ khôi...

Bài học đầu tiên dành cho mọi *lính nhỏ* ở học viện là: luôn luôn phải hướng hai mắt chính ra trước, và hai mắt cuống thì quét tròn. Còn chiến binh thì không bao giờ dồn hết tầm nhìn vào một điểm.

Thang trụ đưa chúng tôi qua hai boong thì dừng lại. Chúng tôi bước ra, vào boong chỉ huy. Cơ trưởng Gonrod, ông Arbat và Aloth đang đợi.

<Aximili!> Arbat bước lên trước chào tôi, giọng ông có vẻ hân hoan.

Tôi chào lại và cúi xuống theo đúng nghi thức Andalite. <Cơ trưởng Gonrod. Hoàng tử của tôi đã giải phóng tôi. Bây giờ tôi nguyện trung thành với ông.>

Cơ trưởng Gonrod có vẻ dịu lại trước sự kính trọng mà tôi bày tỏ với ông, nhưng vẫn chẳng nói gì.

<Không cần kiểu cách trong khi làm nhiệm vụ này,> Arbat nói.

Gonrod nổi giận. <Nhưng chuỗi các mệnh lệnh là rõ ràng.>

<Dĩ nhiên. Dĩ nhiên,> Arbat nói với Gonrod. <Tôi không có ý ám chỉ điều khác đâu.>

Arbat bước đến khu làm việc, nơi Aloth đang điều chỉnh cấp độ của một số máy Cắt cầm tay. <Với những cái này, tôi hy vọng sẽ diệt trừ được Visser Ba.>

<Tôi có thể giúp gì cho ông?> Tôi hỏi Arbat.

Arbat dẫn tôi tới vành đai quan sát có bậc thang của boong tàu. Chúng tôi nhìn qua các cửa sổ tới bãi cỏ cằn cỗi bên ngoài. Ông Arbat truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để thanh toán Visser Ba. Còn anh?>

<Tôi luôn mong ngóng tới ngày Visser Ba không còn làm hại được những người tự do nữa,> tôi thận trọng trả lời.

<Tôi tin anh, Aximili. Anh phải xoay sở tốt lắm mới sống sót được ở Trái đất. Tôi hy vọng sẽ nhận được những lời góp ý đầy kinh nghiệm của anh.>

Bỗng dưng, tôi cảm thấy bồn chồn. Cố vấn Tình báo Cấp Apex là thang bậc cao nhất trong lĩnh vực tình báo. Trong khi *lính nhỏ* là hàm ngạch thấp nhất trong quân đội Andalite thông thường. Trên Trái đất, tôi chỉ là lính, không phải chỉ huy. Mặt khác, tôi cũng không thành công trong việc giết Visser Ba. Thêm nữa, tôi còn vi phạm khá nhiều điều luật của quân đội Andalite, cả lời nói lẫn hành động.

Vậy thì tại sao ông Arbat lại đối xử với tôi đầy vẻ tôn trọng, kiểu cách đến thế? Sự tôn trọng mà tôi không đáng được hưởng, xét theo chuẩn mực Andalite.

Ông ấy muốn gì đó ở tôi. Nhưng... đó là điều gì?

CHƯƠNG 14

Ông Arbat ngưng nói khi nghe tiếng móng guốc của Aloth gõ lóc cóc.

<Lính nhỏ Aximili,> Aloth gọi. <Cơ trưởng Gonrod yêu cầu tôi hướng dẫn anh tham quan con tàu.>

<Tuyệt hảo!> Arbat cười. <Dẫn chiến hữu của chúng ta đi loanh quanh một chút đi.>

Tôi chào ông Arbat rồi đi theo anh chiến binh xuống hành lang.

<Nếu phải nghe thêm câu chuyện chiến tranh nào từ cái máy gió cũ ấy thì tôi thà tự hủy còn hơn,> Aloth ậm ừ khi cửa thang đóng lại đằng sau chúng tôi.

Tôi sững sốt hỏi lại. <Sao anh lại nói như thế đối với một Cố vấn Tình báo Cấp Apex?>

Aloth khịt khịt. <Arbat đã nghỉ hưu từ sáu cuộc chiến vừa qua! Bây giờ ông ta chuyển qua dạy học rồi! Một giáo sư về lịch sử khoa học kỹ thuật.>

Như hầu hết các chiến binh, Aloth chẳng cảm phục những ai không phải là lính chiến.

<Ông ấy là giáo sư ở học viện quân sự hả?> Tôi hỏi.

<Không! Ở trường Đại học Lý thuyết Khoa học Cao cấp.>

Trời! Đó là ngôi trường đầy những bộ óc thiên tài, nhưng lại khét tiếng là phi thực tế. Họ không nổi danh về những kỹ năng chiến trường tí nào. Quái lạ, sao Bộ Chiến Tranh lại phái một giáo sư môn lịch sử khoa học có tuổi đi thực hiện phi vụ ám sát này nhỉ!? Nhưng... có lẽ quân đội Andalite đã có rất nhiều thay đổi kể từ khi tôi rời khỏi thế giới quê nhà...

<Những nữ lính nhỏ có làm nên trò trống gì không?> Tôi hỏi.

Aloth lại khịt mũi. <Tôi đang chờ coi Estrid tự thể hiện mình như thế nào đã...>

<Thế cô ấy không có bốn phận gì sao?>

Aloth rút cổ. <Xem ra chẳng việc gì ra việc gì. Đã mấy lần Cơ trưởng Gonrod và tôi định ghé vào căn cứ để trả cô ấy về, nhưng ông Arbat nhất quyết đòi để cô ấy ở lại trên tàu.>

<Tại sao?>

Aloth lại nhún vai. <Tôi vẫn chưa nghĩ ra lý do vì sao ông ta lại muốn một nữ lính nhỏ thiếu

kinh nghiệm tham gia nhiệm vụ phức tạp như thế này. Đặc biệt, cô ta là người chẳng chịu tuân thủ những phép tắc thông thường. Cô ta cư xử giống như công chúa thì đúng hơn là *lính nhỏ*. Và Arbat cũng đối xử với cô ta theo cách ấy.>

Vẻ xác xược của Aloth giờ đã biến mất. Đường như anh ta đang đắm mình trong những suy nghĩ miên man.

<Sự có mặt của cô ấy làm phiền anh hả?> Tôi dò hỏi, chuẩn bị tinh thần nghe Aloth quau quọ, xỉ vả gì đó. Nhưng không, anh ta chỉ trở về vẻ ơ hờ cố hữu của các chiến binh. <Không. Cô ấy ở đây chỉ nhằm đạt được tiêu chuẩn đa-giới-tính trong việc bố trí nhân sự – hầu thực hiện chủ trương đổi mới mà Arbat đề xuất lên Bộ Chiến Tranh. Hoặc có thể cô ấy là cháu gái cưng của nhân vật nào đó, và ông Arbat muốn kèm cặp cho cô ấy va chạm thực tế song song với thời gian ở học viện.>

Aloth thấy cho tôi một cái nhìn chằm chích rồi bật cười. Tôi có cảm giác như mình vừa bỏ sót một điều gì đó. Nhưng nếu Aloth nói đúng thì nó sẽ giải thích được rất nhiều điều về Estrid.

<Thiệt tình tôi nghĩ tất cả chúng tôi ở đây chẳng ai thật sự tuân thủ cái gọi là “phép tắc thông thường” cả,> Aloth nói thêm với nụ cười giễu cợt.

<Anh nói vậy nghĩa là sao?>

<Việc khỉ gì tôi phải giải thích cặn kẽ cho một *lính nhỏ*,> anh ta nói lục khục. <Cho dù đó là em trai của Elfangor. Giờ thì hãy lắng nghe và thôi hỏi nhăng nhít đi, rồi anh sẽ học biết được đôi điều.>

Câu răn đe này thì tôi hiểu quá rõ. Đó là sự đối xử lạnh nhạt mà đám *lính nhỏ* tép riu thường nhận được từ những chiến binh dày dạn kinh nghiệm.

<Chúng ta đang ở tầng thứ ba. Ở đây có phòng động cơ, nhà kho và phòng riêng. Phòng anh ở cuối cùng đó, Aximili.>

<Còn tầng thứ hai có gì?>

<Chẳng là gì. Trước kia nó từng là phòng thí nghiệm, giờ nó bị niêm phong lại để khỏi lãng phí năng lượng vào việc thích nghi với môi trường... Anh có thể tự tham quan mà không bị lạc chứ hả?>

<Tôi tin là được. Đây là vị trí chiến đấu của tôi trong trường hợp con tàu bị tấn công?>

Aloth rùn vai. <Con tàu này không có đủ hỏa lực để ngăn chặn máy bay tiêm kích Skrit Na nữa là... Nếu là một chiếc Con Rệp đuổi theo thì thế này: hãy hôn từ biệt cái đuôi của anh đi.>

Aloth cười lớn, nhưng tôi chẳng thấy có gì khôi hài cả.

<Đi nào. Thăm thú đủ rồi. Chúng ta trở lại boong chỉ huy thôi. Cái *máy cũ* kia muốn “phỏng vấn” anh đấy.>

CHƯƠNG 15

Lát sau, Cơ trưởng Gonrod, Aloth, ông Arbat và tôi đã ở trên boong chỉ huy. Estrid không có mặt.

<Hãy cho tôi biết về Visser Ba,> Arbat nôn nóng hỏi. <Hắn ở đâu khi không ở trên tàu Lưỡi Rìu?>

<Tôi không biết,> tôi đáp. <Làm sao các ông tìm được hắn ở tòa soạn báo?>

<Chúng tôi không tìm hắn,> ông Arbat nói. <Chúng tôi đi tìm anh. Bộ cảm biến của tàu được lập trình để định vị mẫu ADN của anh. Chúng tôi đã tải nó từ hồ sơ lưu trữ của học viện.>

<Tại sao ông không làm tương tự với ông Alloran?> Tôi hỏi.

<Hồ sơ của Alloran xưa rồi. Trước khi chúng ta sử dụng bộ mã ADN.>

<À ra vậy. Thế thì có nhiều khả năng chúng ta sẽ gặp hắn tại cuộc họp kế tiếp của nhóm Chia Sẻ ở Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Hắn thường xuyên nhưng không phải lúc nào cũng tham dự tất cả các cuộc họp. Còn nếu không có mặt ở đó thì hắn sẽ ở khu liên hợp vũng Yeerk.>

Tôi giải thích cho ba người kia biết về nhóm Chia Sẻ, về việc Visser Ba thường xuất hiện trong lốt Người để nói chuyện với những người tham dự. Tôi cũng nói cho họ biết vị trí của vũng Yeerk.

<Có bao nhiêu Yeerk sẽ tới cuộc họp đó?> Arbat hỏi.

<Chúng ta chỉ chú ý tới một tên Yeerk thôi,> Cơ trưởng Gonrod gắt gỏng. <Mệnh lệnh ban xuống rất rõ ràng và cụ thể. Chỉ một mục tiêu duy nhất. Chúng ta sẽ tự hủy, nếu Aloth nhắm trúng mục tiêu...>

<Aloth phải nhắm trúng mục tiêu,> Arbat nói lạnh tanh.

<Tôi á? Việc đó không phải dễ,> Aloth giãy nảy. <Nhắm vào một mục tiêu di động. Nhắm để giết rồi bắn và kiểm tra thiệt hại. Đây không phải là mục tiêu bình thường, mà là anh trai ông, Arbat à. Tôi cũng có anh trai. Tôi tự hỏi, khi thời điểm tới liệu ông có đủ thản nhiên để đưa ra mệnh lệnh tối hậu hay không.>

Ông Arbat mặc kệ Aloth. Hoặc là cố tình lờ anh ta đi.

<Đó là câu hỏi tất cả chúng ta đều muốn trả lời,> Cơ trưởng Gonrod nói.

<Đó là câu hỏi sẽ được trả lời khi tôi đưa ra mệnh lệnh và gột bỏ cho dải thiên hà một tên sâu bọ gớm ghiếc,> Arbat nạt lớn, lần đầu tiên tôi thấy ông ta mất đi cái mà những người bạn người của tôi hay gọi là “vẻ lạnh lùng” rồi trấn tĩnh lại rất nhanh. <Tôi cần thu thập càng nhiều thông tin càng tốt. Xin vui lòng cho tôi tiếp tục hỏi anh *lính nhỏ* này được chứ?>

<Được,> Cơ trưởng Gonrod miễn cưỡng đồng ý rồi lại nhấp nhồm nhìn vào các màn hình quan sát. Cứ vài phút ông ta lại lặp lại hành động ấy, có vẻ như ông cực kỳ bối rối với vai trò chỉ huy.

<Có thể tiếp cận vũng Yeerk được không?> Arbat chất vấn.

<Chúng ta sẽ không tới đó!> Cơ trưởng Gonrod phản đối kịch liệt, nhưng Aloth chỉ cười khẩy.

Cơ trưởng Gonrod ném cho Aloth một cái nhìn hung tợn. <Anh *lính nhỏ* này đã cung cấp cho chúng ta một mục tiêu quá hoàn hảo. Chúng ta sẽ tấn công cuộc họp của nhóm Chia Sẻ vào sáng mai. Chúng ta sẽ bắt Visser Ba, xong rồi đi luôn.>

Arbat xòe bàn tay ra hầu như hút sự chú ý của Cơ trưởng Gonrod. <Thưa chỉ huy, nếu mục tiêu được mở rộng, chúng ta giết được nhiều Yeerk – có lẽ hàng ngàn tên – thì cơ may sẽ tốt hơn.>

<Không có chuyện mở rộng mục tiêu,> Cơ trưởng Gonrod gay gắt đáp lại. <Chúng ta thực hiện mệnh lệnh rồi rút lui.>

Tôi thấy Estrid ở ngưỡng cửa vòm cung dẫn tới đường thoát ra ngoài. <Cơ trưởng Gonrod,> cô ấy thông báo. <Tôi tính đi thám thính Lâm Viên và muốn Aximili đi cùng. Anh ấy sẽ giúp tôi làm quen với những sinh vật Trái đất.>

Tôi suýt nghẹt thở. Chưa bao giờ tôi thấy *lính nhỏ* “loan báo” kế hoạch và ước muốn của mình với sĩ quan cấp trên như thế. Thường thì anh ta phải chờ lệnh...

Mắt cuống của Cơ trưởng Gonrod rung lên giận dữ.

Xem ra Estrid không hề hay biết mình vừa mới vi phạm quân luật. Tôi cũng chẳng vui sướng gì khi sắp phải chứng kiến cô ấy bị quả trách.

Lạ chưa, Cơ trưởng Gonrod chẳng nạt nộ gì cả. <Được,> ông ấy đáp cộc lốc.

<Đi nào, Aximili,> Estrid hớn hờ nói.

Tôi đi theo cô ấy tới cửa thoát. Lúc này màn đêm đã buông xuống Trái đất. Lâm Viên đã đóng cửa. Không một con Người nào thấy chúng tôi rời tàu và đáp xuống đất bằng thang tàng hình.

Tuy nhiên, tôi vẫn thấy bất an.

Estrid rất đẹp. Cô ấy được huấn luyện tốt nhưng không phải là một người lính.

Vậy, cô ấy là ai?

CHƯƠNG 16

Ban ngày lũ chim bồ câu và sóc thường tụ tập trên các lối đi bộ của Lâm Viên, nhưng vào ban đêm, những lối đi ấy vắng tanh. Không có âm thanh nào ngoài tiếng tám móng guốc khua lớp cộp. Bình thường, tôi ngại bị nhân viên bảo vệ bắt gặp, nhưng vì Estrid vô tư quá, nên tự dưng tôi đâm ra tự tin là chúng tôi sẽ không gặp rắc gì.

<Ông Arbat nói Trái đất có nhiều loài hơn bất cứ hành tinh nào khác. Khi chúng tôi quét mẫu ADN để tìm anh, máy tính gần như bị quá tải.>

<Kể cho tôi nghe về Arbat và Cơ trưởng Gonrod đi,> tôi bắt đầu dò hỏi.

<Arbat bảo Cơ trưởng Gonrod là một phi công xuất sắc, còn Aloth đạt tỉ lệ bắn trúng mục tiêu cao nhất trong lịch sử học viện. Arbat nói anh ấy là một người bắn tỉa đại tài. Arbat nói...> Estrid thao thao.

Bỗng dưng tôi chợt hiểu mọi chuyện... Estrid chắc chắn là cháu gái của Arbat! Aloth đã ngụ ý điều đó rồi mà.

Dù bây giờ Arbat là giáo sư về lịch sử khoa học kỹ thuật nhưng vẫn là Cố vấn Tình báo Cấp Apex. Tiếng nói của ông ấy vẫn rất có trọng lượng ở Bộ Chiến Tranh.

Hèn chi Estrid được ưu ái vượt qua nhiều phép tắc thế.

Estrid quay cả bốn mắt sang nhìn tôi. <Tôi tự hỏi...>

<Hỏi gì?>

<Những viên tròn được gọi là kẹo trứng chim[6] ấy. Tôi muốn ném lại chúng lần nữa trước khi rời Trái đất.>

<Tôi tin chúng ta có thể tìm được một ít viên tròn ở gần đây.>

Tôi và Estrid thông dong bước về phía tòa nhà chính, trung tâm dành cho khách tham quan. Trời đêm mát mẻ. Bên ngoài tòa nhà có một thứ mà Marco gọi là “máy bán hàng rong”. Một hộp kính lớn chứa đầy những loại thức ăn tuyệt ngon.

Ở đây không có bánh quế hay kẹo bi, nhưng có rất nhiều món khác bảo đảm sẽ khiến Estrid mê ly.

Tôi đá cho cái máy một đá. Những gói màu sắc sỡ rơi chảy xuống cái rổ nơi tôi có thể lấy ra được. Đây chắc chắn không phải là việc làm đúng đắn. Loài người rất tôn trọng sự sở hữu...

<Chúng là cái gì vậy?> Estrid hỏi.

<Cô sẽ thích chúng cho mà coi,> tôi hứa hẹn, và hai chúng tôi bắt đầu biến thành Người.

Mắt cuống của Estrid thụt vào sọ. Cẳng chân và cánh tay rút teo lại. Cô ấy nằm bẹp dưới đất như một quả bóng tròn màu xanh da trời. Lớp lông biến mất, quả bóng trở nên hồng và nhẵn nhụi. Rồi một tiếng nổ cái bụp, nguyên quả banh biến thành Người, mặc da nhân tạo đang hoàng. Theo cách nói của loài người là mặc quần áo bình thường.

Thật ngạc nhiên quá đỗi. Tôi chưa bao giờ thấy một quy trình biến hình hoàn hảo đến thế. Các bạn tôi thường phải mặc đồ bó sát hay quần thể thao, áo thun T-shirt và phải tập trung hết sức...

“Cô là Es-tr-id...” Tôi lắp bắp.

“M-ẹ-ẹ tôi là... một vũ công... công. Một nghệ sĩ... biểu diễn biến hình! Tôi đã học được rất nhiều từ b-ààà!”

Tôi mở một gói ra và đổ mấy viên tròn vào lòng bàn tay Estrid. Cô bỏ tất cả vào mồm và mặt bỗng sáng bừng lên. “Viên huy hoàng... tuyệt vời, diệu kỳ. Mê ly hơn cả kẹo trứng chim nữa.”

Tôi trút nốt gói kẹo vào tay cô. “Đây không phải là kẹo bi. Mà là kẹo M&M. Vị của nó được gọi là sô-cô-la. Sốc-la.”

Estrid cười tươi rói. “Nói chuyện bằng miệng vui quá nhỉ. V-u-i.”

“Đúng vậy! Sô-cô-la M&M. Sốc-la. Coi này...” Tôi thè lưỡi ra đặt lên môi trên và thổi. “PPhùùù!!”

Estrid cười nắc nẻ. Tôi làm lại. “PPhùùù!!”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Cô vừa hỏi vừa thở gấp.

“Nó được gọi là búng lưỡi,” tôi đáp.

“T-h-ậ-t khó... khó lúc nào cũng có miệng. M-i-ệ-n-g. M-i-ệ-n-g. Rất khó tập trung vào phương trình *plintconarhythmic* lâu hơn hai phút. Đang mắc bện nếm sôcôla... và búng lưỡi!”

“PPhùùù!!!” Sự rung động làm môi tôi tê tê. Estrid cúi xuống nhìn sát vào miệng tôi. Gần đến nỗi tôi thấy những lọn tóc loài người của cô chạm vào mặt mình.

“Họ còn có cách sử dụng miệng khác nữa cơ,” tôi hứng chí bảo.

“Ngoài việc ăn và làm phát ra âm thanh miệng ư?”

“Đúng vậy. Cô có muốn thử không?”

“Cái đó thú vị chứ?” Estrid tò mò hỏi.

Tôi nhún cái vai loài người bè bè của mình. “Tôi không biết. Trước đây tôi chưa bao giờ thực hiện điều này, vì nó đòi hỏi phải có hai cá nhân.”

“Vậy thì chúng ta tiến hành thử nghiệm đi. Th-ử ng-hi-ệ-m!”

Tôi nâng mặt Estrid lên và áp môi mình vào môi cô.

Tôi không biết dùng lời nào để tả cảm giác này. Nó không làm cho miệng hay môi tôi tê tê, nhột nhột, mà nó gây ra sự nhộn nhạo trong bao tử. Bây giờ tôi chỉ có một trái tim nhưng nó lại đang nện dữ dội.

Tôi buông Estrid ra.

“Cái đó thật dễ chịu,” Estrid bảo. “Nhưng không dễ chịu bằng sôcôla.”

“Nhưng thú vị đấy chứ!”

“Đúng thế.” Estrid công nhận.

CHƯƠNG 17

Sau đó, Estrid và tôi bay đi trong đêm. Sát bên nhau. Thật khoan khoái.

Tôi ước gì mình sẽ sống suốt cuộc đời như thế này. Tự do bên nhau. Không có chiến tranh. Không phải làm bốn phận. Không sợ hãi.

Điều đó cũng có thể lắm chứ. Nếu ở luôn trong lối hình quá hai tiếng đồng hồ, chúng tôi sẽ trở thành *nothlit* như Tobias. Chúng tôi có thể đi tới những nơi mà người Andalite, bọn Yeerk và cả những người bạn hội Animorphs không bao giờ tìm thấy...

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi nghĩ về điều đó.

<Chúng ta đi đâu đây?> Estrid hỏi.

Tôi nhớ lại cái cách cô nhìn tôi khi chúng tôi hôn nhau. Về thán phục? Tin cậy? Hay những cảm xúc khác mà tôi cũng chẳng rõ nữa...

Ước gì chúng tôi có thể chỉ đơn giản là bay đi mãi. Ước gì chúng tôi có thể trở thành con gì hay người nào đó. Không nghi ngờ nữa, cuộc sống lúc đó sẽ đơn giản hơn nhiều. Sẽ không phải bận tâm đến những lựa chọn về sống hay chết, thắng hay bại, trắng hay đen.

Nhưng thực tế cuộc sống lại không thẳng tuột là đen hoặc trắng. Sự lựa chọn trong thế giới thật thường là một màu xám. Và tôi sống trong thế giới thật ấy...

<Tôi muốn gặp các bạn mình một lần nữa,> tôi nói.

<Tại sao?>

<Chúng tôi đã chiến đấu bên nhau rất nhiều,> tôi buồn rầu nói. <Các bạn ấy không còn là đồng đội của tôi nữa, nhưng tôi không thể thờ ơ với họ.>

<Lòng trung thành của anh thật đáng nể phục,> Estrid bình phẩm.

<Đúng thế,> tôi nói thiếu não.

Tôi nhắm hướng bay về phía trang trại nhà Cassie. Qua khu thương xá. Trường học. Cụm những cửa hàng và nhà hàng. Tôi lướt lơ...

Bỗng, <Ồ không! Estrid, hãy vòng xuống với tôi một chút, nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn nha.>

Một cảnh tượng kinh khủng bày ra bên dưới. Trong bãi đậu xe của nhà hàng McDonald, một con gấu xám đang hù dọa một toán Người.

<Đó là Rachel,> tôi rầu rĩ nói với Estrid. <Bạn ấy đang nổi sùng.>

Những thanh thiếu niên đang la hét, chạy náo loạn vào trong nhà hàng. Rachel khệnh khạng đi tới chỗ đậu xe.

Bụp! Bụp! Rầm!

Bạn ấy nện vào những kính chắn gió, cửa sổ, để lại những vết móp hình dấu chân gấu vào các

miếng thép. Còi xe và còi báo trộm thi nhau rú inh ỏi.

Huuuu! HUUUU!

Bíp! Bíp! Bíp!

Rachel xô đại vào nhà hàng. Những con Người bên trong rú lên khiếp hãi. Họ cuống quýt đập vỡ cửa sổ, nhảy thoát ra bãi đậu xe.

<Cô ấy làm cái gì thế?> Estrid hỏi. <Họ là bọn Mượn xác-Người hả?>

<Nhà hàng này do một tên Mượn xác-Người điều hành,> tôi trả lời. <Còn những Người khác thì tôi không biết. Sự đập phá của Rachel là thiếu suy nghĩ. Hoàng tử Jake không bao giờ cho phép làm điều này.>

Tôi thấy một Người khác xô ra khỏi nhà hàng.

Cassie.

Bạn ấy vội vàng chạy vào một khoảng tối rồi biến mất. Một lát sau, một con cú hiện ra trong màn đêm và lao vụt lên bầu trời.

<Nhanh lên,> tôi hối Estrid và hai chúng tôi bám theo Cassie. Bạn ấy đang bay trở lại trang trại.

Estrid và tôi âm thầm bay qua lỗ mái nhà và đậu trên một thanh xà, nơi chúng tôi có thể theo dõi mọi thứ mà không bị phát hiện.

Marco đang nằm ườn trên đồng rơm, đang uống soda và đọc tạp chí.

“Marco!” Cassie nồn nóng gọi, giờ bạn ấy đã trở về dạng Người. “Bồ phải đi giúp mình. Rachel đang làm cỏ tiệm McDonald.”

“Việc gì tới tui. Tui khoái tiệm *Vua Burger* cơ.”

Cassie giằng tờ tạp chí ra khỏi tay Marco. “Nhỏ sẽ giết ai đó mất thôi.”

“Thì việc gì tới bồ? Tui nghĩ bồ đã rút khỏi hội rồi mà.”

“Chúng ta không thể đứng khoanh tay nhìn những người vô tội bị làm hại.”

Marco nhún vai. “Tự mà nói với bồ í.”

“Jake đâu rồi?” Cassie rồi rít hỏi. “Cậu ấy sẽ giúp mình.”

Marco giật lại tờ tạp chí trên tay Cassie. “Đừng có mà tin vào điều đó.”

“Tại sao? Cậu ấy đâu rồi?”

“Mình đây,” một giọng đáp.

Cassie nhìn liếc ra cánh cửa một chuồng thú. “Jake! Bỏ làm gì ở đó vậy?”

Đầu Hoàng tử Jake lộ ra. “Đang trốn. Tom công kích mình suốt chiều nay. Mình không thể chịu đựng được nữa.”

“Thế thì đánh lại!” Cassie hét.

Marco cười khì. “Oa! Coi cái gì đã xảy ra với công dân chủ trương vô bạo lực của tui vậy nè?”

“Im đi, Marco!” Cassie thét. “Jake! Bỏ có đi giúp mình hay không?”

Hai con ngỗng trên rui nhà tự dung hòa nhau đuổi con thứ ba đi. Jake nhảy ra rồi lại chui tọt vào chuồng thú.

“Đẹp!” Marco đáp và lại chúi mũi vào đọc tờ tạp chí.

“Thế còn Rachel thì sao?” Cassie gào tướng lên, giọng vỡ vụn ra.

Marco ngáp. “Nghe này, nếu ngày mai nhỏ lộ mặt ra bãi biển thì tui sẽ nói chuyện với nhỏ. Sao lại phải làm hỏng niềm vui của nhỏ chứ?”

Cassie đứng chết trân, người run lên vì giận. “ĐỒ ĐIÊN!” bạn ấy hét. “CÚT ĐI!”

<Tôi đã nhìn đủ rồi,> tôi thần thờ bảo Estrid. Chúng tôi lặng lẽ chui ra ngoài và dang cánh bay đi.

<Tội nghiệp cho anh quá, Aximili,> Estrid nói vẻ thông cảm. <Làm sao anh chịu nổi chuyện đó? Sao anh lại sống được giữa những sinh vật thấp kém như thế?>

<Trong quá khứ các bạn ấy đã chiến đấu rất ngoan cường. Nhưng hiện giờ họ đang nhụt chí bởi viễn cảnh của sự thất bại.>

Giọng Estrid hồ nghi. <Có lẽ thế. Nhưng không người Andalite nào lại hành xử như vậy. Thậm chí cả khi thua, chúng ta cũng vẫn giữ được khí phách.>

Estrid coi bộ kiêu hãnh và hão huyền quá. Giống như tôi vậy.

CHƯƠNG 18

<Tối nay tôi đã thấy con chim dữ tợn với cái mỏ sắt đó ba lần rồi,> Estrid bảo, khi chúng tôi đang trên đường trở lại tàu Andalite. Tôi nhìn theo con diều hâu đuôi đỏ bay đằng trước, phía trên một con ngỗng trời.

<Trái đất có rất nhiều loài chim,> tôi giảng giải. <Mỗi loài có đến hàng ngàn, thậm chí hàng triệu cá thể.>

<Nhìn chúng na ná giống nhau nhỉ?>

<Chim chóc nhìn giống nhau lắm,> tôi nói.

Chúng tôi bay qua cửa tàu, hoàn hình và trở lại boong chỉ huy.

<Hai người vừa mới ở đâu về vậy?> Cơ trưởng Gonrod hạch hỏi.

<Chúng tôi quan sát mục tiêu sau khi tham quan Lâm Viên,> Estrid báo cáo, không dả động gì đến khu chuồng thú trong trang trại nhà Cassie.

Ông Arbat đứng đỉnh đi nước kiệu vào phòng. <Các bạn thấy được những gì?>

Estrid và tôi vẽ một bản đồ đơn giản của Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Sau đó Cơ trưởng Gonrod ra lệnh đi ngủ, lấy sức để sáng hôm sau sẽ tấn công.

<Tôi rất hân hạnh được lãnh phiên gác đầu tiên,> tôi trịnh trọng nói.

Cơ trưởng Gonrod gật đầu. <Được, nhưng đừng sờ mó cái gì đấy.>

Phi hành đoàn rời khoang tàu. Tiếng rù rì của động cơ và bộ điều chỉnh bầu khí quyển càng khiến sự im lặng sâu thẳm hơn. Bây giờ thì tôi tha hồ mà suy nghĩ.

Tôi nghĩ về Estrid, về vẻ quyến rũ và sự thông minh của cô. Tôi rất mê nhìn cô trong lột hình chim. Tôi cũng thích hôn cô trong lúc biến thành người. Tôi mỉm cười nhớ lại cảm giác vui thú khi cùng cô ăn kẹo M&M.

Chợt, hơi thở dồn nghẹn lại nơi ngực. Tôi đã bỏ qua một cái gì đó chẳng. Một điều rất quan trọng. Có lẽ chỉ tại vì cảm xúc của tôi đối với Estrid.

“Thật khó tập trung vào phương trình *plintconarhythmic* hơn hai phút.” Cô ấy đã nói thế...

Vật lý *plintconarhythmic*! Đó là kỹ thuật sinh hóa, khó nuốt đến độ ngay cả giới trí thức Andalite cũng chẳng muốn học công thức và định đề của nó. Họ nói rằng: không ai thật sự hiểu nó – một việc đòi hỏi phải suy nghĩ rạch ròi trong không gian n-hướng. Nó chỉ dành riêng cho những thần đồng và thiên tài thượng thặng...

Tại sao Estrid lại quan tâm đến phương trình *plintconarhythmic* nhỉ?

<Nó chẳng có nghĩa gì cả,> tôi nói thầm. Chắc nó giống như thứ Marco gọi là “khoa học tên lửa bất định”, hoặc như Rachel khi nhạo ai đó là “Einstein dởm”. Có lẽ cần phải hiểu lời Estrid là cô ấy bị xao nhãng vì vị giác. <Cô ấy chỉ nói chơi thôi.> Tôi tự trấn an mình.

Cơ trưởng Gonrod cấm tôi đụng vào bất cứ thứ gì, nhưng tôi vẫn bước tới hệ thống truy cập trên bảng điều khiển chính. Lúc mới tới, bốn mắt Estrid đã dán vào bảng này khi lập trình mã số tiếp cận của tôi. Và tôi đã nhìn thấy những ngón tay cô nhảy múa.

Bây giờ tôi sẽ sử dụng mã số của mình.

Tôi bật bảng thống kê của tàu lên. Estrid nói đúng. Nó là chiếc MSTL-37 đời cũ. Nó đã lạc hậu cho việc nghiên cứu khoa học và được tận dụng làm tàu vận tải thuốc men cho thương bệnh binh trong hai cuộc chiến vừa qua.

Tôi cố gọi ra bản lưu trữ hồ sơ cá nhân. Một ánh đèn xanh lá cây nhấp nháy. <DỪ LIỆU NÉN! CHỈ DÀNH RIÊNG CHO CẤP APEX! YÊU CẦU NHẬP MẬT MÃ.>

Phập!

Một lưỡi dao đuôi kềm ngay cổ tôi.

<Do thám là một tội lớn đấy,> Aloth gầm gừ.

<Tôi không do thám.>

<Thế thì anh làm gì?>

<Tôi đã quên nhiều rồi,> tôi xạo. <Giờ tôi đang cố làm quen lại cách vận hành tàu...>

Aloth buông lưỡi dao đuôi ra. Tôi thở phào. Mắt cuống của Aloth nhìn dính vào màn hình, đọc xong dòng thông điệp, anh ta liền từ từ quay mắt cuống trở lại tôi. <Cố làm quen với con tàu hay với phi hành đoàn?>

<Cả hai. Tôi không muốn bị coi là gián điệp.>

Aloth uể oải tì vào bảng điều khiển. <Hóa ra anh đã rơi vào một đám người xấu, phải không em trai của Elfangor?>

<Tôi chỉ tò mò thôi.>

Aloth nhìn tôi dữ dằn. <Tôi đã được huấn luyện dưới quyền anh trai của anh một thời gian. Khác với hầu hết các hoàng tử – cuộc đời họ chỉ toàn những điều nhàm chán, lờ phờ – Elfangor đã sống thật sự. Có thể nói là ông ấy đã thấy nhiều điều.>

<Đúng thế.> Tôi không biết phải nói gì. Tôi không tin cảm xúc mãnh liệt của Aloth. Những kẻ ám sát luôn luôn nguy hiểm.

Aloth cười cợt. <Chú mày muốn biết bí mật hả? Chú mày muốn biết bọn ta là ai hả? Để tôi nói cho cậu biết nhé, Aximili. Cậu biết trước khi “tự nguyện” nhận nhiệm vụ này tôi làm gì không?>

<Không.>

<Ngồi trong nhà tù quân đội. Ăn chung thân.>

Tôi lùi lại một bước.

<Đừng sợ, *lính nhỏ*. Tôi không còn nguy hiểm cho cậu nữa. Tội của tôi là không chịu lên mặt đạo đức giả thôi.>

<Đạo đức giả không phải là việc bất hợp pháp.>

<Không phải đối với tất cả các loại đạo đức giả,> Aloth đồng ý. <Mà nếu giả sử nó là bất hợp pháp, chúng ta sẽ giúp gì được các bậc chỉ huy chứ? Họ hẳn sẽ đều phải nằm trong tù. Tôi bị bắt quả tang đang bán cơ quan nội tạng lấy từ chiến trường. Chúng không còn có ích lợi gì cho người chết nữa, phải không? Tại sao người ta lại đề cao chúng quá vậy? Tại sao tôi lại không nhận lại được điều gì đó để bù đắp cho những khó nhọc của tôi?>

Luật Chiến Trường Andalite cấm bán cơ quan nội tạng lấy từ chiến trường, vì sợ những kẻ bỉ ổi sẽ khẩn trương kết liễu đồng đội đang hấp hối (hoặc đang mạnh khỏe) của mình. Bằng những phát súng, một kẻ bắn tỉa có thể đảm bảo nguồn cung cấp cơ quan nội tạng đều đặn. Và không ngạc nhiên, hắn sẽ bị kết án chung thân.

Tôi cẩn thận không để lộ ra vẻ ghê tởm.

<Như cậu biết đấy, *lính nhỏ* Aximili, tôi không phải là anh hùng dân tộc, nhưng ít ra cũng không phải là một tên hèn nhát.>

<Anh nói tôi nhát cáy chứ gì?>

Aloth cười ngạc nhiên. <Cậu á? Không đâu. Ý tôi nói là Cơ trưởng Gonrod kia. Hắn cũng là tù nhân như tôi, mặc dù chịu mức án nhẹ hơn. Tội của hắn là hèn nhát dưới hỏa lực.>

Một tên hèn nhát và một kẻ sát nhân. Cả hai đều là sĩ quan Andalite. Họ là “đồng bào của tôi” ư?

<Họ hứa sẽ ân xá cho chúng tôi nếu thực hiện thành công phi vụ này,> Aloth tiếp.

<Thế còn Arbat?>

Người ám sát lắc đầu. <Tôi chỉ biết ông ta có mặt ở đây để ám sát Visser Ba. Cơ trưởng Gonrod hèn nhát nhưng lại là phi công tài ba, có nhiệm vụ đưa chúng tôi tới đây trong một con tàu không đạt tiêu chuẩn. Nhiệm vụ của tôi là giết Visser Ba nếu được Arbat tạo điều kiện thuận lợi. Được cậu giúp Arbat có thể thành công và tôi cũng thế.>

<À ra thế... Aloth, ai thật sự chỉ huy đơn vị này? Arbat hay Cơ trưởng Gonrod? Hay là anh?> Tôi bật hỏi.

Aloth cười lớn. <Đôi khi, anh *lính nhỏ* à, tôi nghĩ chính là Estrid đấy.>

CHƯƠNG 19

<Chuẩn bị đáp,> Gonrod thông báo.

Tàu chúng tôi lượn lơ trên công viên, đương nhiên là trong trạng thái vô hình. Trong một giờ vừa qua, chúng tôi đã nhìn thấy mọi người lục tục kéo đến. Chiếc limousine của Visser Ba tấp vào lối đi, sớm hơn năm phút theo chuẩn mực Trái đất.

Bộ cảm biến của tàu đã quét tòa nhà và vẽ ra cho chúng tôi một bản đồ bố trí bên trong của Trung tâm, bao gồm cả phòng họp rộng thênh thang.

Bộ cảm biến cũng định vị ra nơi mà chúng tôi tin chắc là lối vào vũng Yeerk. Một căn phòng hình như không có sàn nhà, sâu hoắm như không thể đo lường được.

<Tôi nhắc lại, nhiệm vụ của chúng ta là cụ thể và giới hạn,> Cơ trưởng Gonrod nhấn mạnh. <Aloth và Arbat, đi qua cửa phía Nam, ngăn chặn không cho tên lính nào kịp báo động. Aximili và tôi sẽ lo cửa phía Đông. Cả hai hành lang đều dài, dù có huyền não gì thì trong phòng họp cũng không nghe thấy đâu.>

Aloth phân phát máy Cắt. Khi trao súng cho Arbat, anh bảo: <Này giáo sư, nếu ông tới đó trước thì cứ thực hiện công việc đi.>

Arbat trả lời lạnh lùng. <Nếu được, tôi sẽ làm.>

<Chúng ta đánh cược chứ?>

<Không. Còn hơn cả đánh cược nữa. Tôi sẽ giết Visser Ba. Đó là mệnh lệnh, Aloth. Anh phải đứng qua bên, trừ phi tôi thất bại. Rõ chưa?>

<Arbat à, Aloth là người bắn tỉa. Anh...> Cơ trưởng Gonrod toan nói.

Arbat cầm máy Cắt lên, cài đặt lại cấp độ và gọi tôi. <*Lính nhỏ?* Cầm lấy đĩa dữ liệu rỗng này và quăng đi. Quăng thế nào hay hưởng nào cũng được.>

Tôi không biết phải tuân lệnh ai và phải làm gì. Nhưng Cơ trưởng Gonrod không xóa lệnh của Arbat, vì vậy...

Tôi vớ lấy cái đĩa nhỏ cỡ đồng xu của loài người, và liệng nó bay qua vai Arbat. Ông ta quay mắt cuống nhìn theo nó, nhắm và bắn qua vai. Cái đĩa bốc cháy.

Đó chẳng phải là cú bắn vô tiền khoáng hậu. Tôi cũng làm được nếu chăm luyện tập, nhưng phong cách bắn của ông Arbat thật gây ấn tượng.

<Người ta không thể vươn lên cấp Apex mà không có kỹ năng cơ bản nào,> Arbat nói vẻ kiêu kỳ.

Aloth gật đầu. <Ông bắn phát đầu nhé, giáo sư.>

Aloth trao tôi khẩu máy Cắt rồi cẩn thận kiểm tra khẩu súng của mình với vẻ thành thạo của một người đã làm việc này nhiều lần rồi.

<Còn tôi thì sao?> Estrid cất tiếng.

<Cô ở lại tàu,> Arbat bảo. <Cơ trưởng Gonrod đã quyết định như vậy.>

<Tôi phản đối!!> Estrid không chịu.

Cơ trưởng Gonrod nổi đóa. <Cô không chịu tuân lệnh sĩ quan chỉ huy sao?>

<Nhưng tôi ...>

<IM LẶNG! CÔ PHẢI LÀM NHƯ ĐÃ ĐƯỢC LỆNH!>

Một quãng dừng ngọt ngào. Tiếng quát đó là của Arbat. Estrid hơi chùn lại, hơi run nhưng có vẻ tuân lệnh.

<Lần đầu tiên tôi thấy cô gái này chịu nghe ai đó.> Aloth bình phẩm.

Tôi thận trọng nhìn Estrid. Cô đang lắng nghe lời truyền riêng từ Arbat – vẻ như muốn nổi xung thiên, vẻ như có gì đó... sợ sệt?

Cơ trưởng Gonrod dù thất bại thảm hại trong vai trò chỉ huy, nhưng lại là một phi công đại tài. Ông cho tàu đứng êm ru chỉ cách mái tòa nhà chính có một tấc rưỡi. Nếu hiện nguyên hình con tàu sẽ tạo ra một cảnh tượng khá là kỳ quái, một khối kim loại lớn hình trứng đang đứng yên giống như cái tổ chim nào đó ở trên đỉnh Trung tâm Cộng đồng.

Chúng tôi leo từ cầu thang thép tới mái nhà rải sỏi. Từ đây xuống đất thì dễ thôi.

Tấn công trong hình hài Andalite là rất liều lĩnh. Nhưng đó là cách duy nhất giúp chúng tôi có thể ôm máy Cắt áp sát tòa nhà. Vả lại, như thế mới đúng kiểu tấn công chính đáng của những chiến binh Andalite.

<Chúc may mắn, mọi người,> Gonrod nói.

<Chúng ta sẽ cần đến nó đấy,> Aloth châm chọc.

<Cùng chơi điệu rock&roll nào,> tôi nói, và bật cười vì câu nói vô nghĩa này.

Aloth và Arbat phi nước kiệu thật nhanh về cửa Nam, nhảy qua lan can bao quanh mái nhà. Cơ trưởng Gonrod và tôi chạy ngược lại họ. Tôi phóng, đáp nhẹ nhàng xuống bãi cỏ bên dưới.

Hai tên Mượn xác-Người đang canh gác.

“Anda...”

Xẹt! Xẹt!

Chúng đổ rạp xuống.

Cơ trưởng Gonrod ngoắc đầu, ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi có thể nghe thấy giọng nói oang oang của Visser Ba vang khắp tòa nhà. Hắn đang ở trong lối hình biến Người.

<Hắn đó,> tôi nói.

Chúng tôi lướt qua những bậc thang trải thảm lên tầng hai.

Xẹt! Xẹt!

Thêm hai tên Mượn xác-Người ngã oạch xuống trước khi kịp la. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu chúng tôi có thể xoay sở được hay không.

Phòng họp trung tâm cao hai tầng, với một ban công ở tầng hai bao tròn bốn phía.

Một gã Mượn xác-Người nghe động liền quay lại.

Phập!

Tôi phang, hấn khuỵu gối xuống. Tôi quật thêm cú nữa để bảo đảm hấn nằm im một hồi lâu.

Chúng tôi nhìn từ ban công xuống. Visser Ba đang ở trên sân khấu, chỗ bực diễn thuyết. Rõ ràng cái bực được che chắn, trang bị vũ khí cẩn thận. Nhưng phần thân người phía trên của hấn đang ở trong tầm ngắm tôi có thể giết hấn. Có thể và cần phải thế...

Nhưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng Arbat sẽ bắn phát đầu tiên. Nhẹ nhõm vì tôi không phải nhắm mục tiêu, bóp cò và nhìn đầu Visser Ba bùng cháy.

Bằng qua căn phòng, đứng trên ban công gần Visser Ba nhất về phía phải, tôi thấy ba gã Mượn xác-Người rơi nhào xuống. Một. Hai. Tên thứ ba lao đảo, giơ cao vũ khí rồi gục xuống.

Không thể nào mà không cảm thấy hãnh diện xen lẫn sợ hãi. Trong vòng vài giây, nhóm Andalite đã xuyên thủng hàng rào an ninh Yeerk. Sau tất cả ngần ấy hành động mà không có một tiếng còi báo động nào phát ra.

Nhưng lúc này Visser Ba đang hoàn hình. Đây là cuộc họp của thành phần thân cận nhất của nhóm Chia Sẻ. Tất cả chúng đều là những Kẻ Mượn Xác. Chúng không phải là những kẻ khờ khạo không hiểu biết - những kẻ hay tụ tập ở hồ bơi, trong phòng chơi các loại trò chơi, ngoài sân thể thao, và tưởng rằng tổ chức này sẽ ban cho chúng cảm giác thân thuộc mà chúng thấy thiếu thốn. Chúng không phải những kẻ “muốn-được-trở thành” như Marco vẫn gọi mà chúng là những thành phần nòng cốt.

Visser Ba đứng vênh vang ở đó, một tên Mượn xác-Andalite.

Và Arbat ở trong vòng sáu mét. Chỉ cần một phát súng thôi, ông ấy có thể giết diệt trừ tên sâu bọ, đồng thời cũng là anh trai của ông.

Bất giác tôi biết ngay là ông Arbat sẽ bắn hụt.

Tôi nâng máy Cắt lên và cẩn thận nhắm.

Xẹt!

Máy Cắt khai hỏa, phóng sượt qua đầu Visser Ba – ông Arbat bắn. Ông ấy thổi một lỗ trên tấm thảm treo ở đầu kia sân khấu.

Một cú bắn cầu thả.

Hụt.

Aloth bắn.

Xẹt!

Quá trễ! Visser Ba hụp xuống, lăn ra đằng sau bọc diển thuyết. Hắn vẫn còn trong tầm ngắm của tôi. Cần phải bắn kẻ đã giết anh Elfangor. Phải bắn!

Aloth lại bắn. Bọc diển thuyết kêu lì xì, lóe chóa phóng ra những tia lửa điện.

Quân tiếp viện đang tới. Hai tên Hork-Bajir xô vào từ cửa hông. Tại sao bọn Mượn xác-Người không bắn? À, hóa ra tội chúng không mang súng ống gì, đi nghe hùng biện mà lại...

Đến lượt Cơ trưởng Gonrod bắn.

Lưng của Visser Ba cháy xém.

<*Bắn đi! Ax!*> tôi tự nhủ.

Tôi bắn như cái máy, không biết mình đã làm hay đã ra quyết định gì.

Tôi cảm nhận khẩu súng nóng bỏng trong tay, thấy những tia năng lượng tiêu hủy sàn nhà, chỗ một giây trước Visser Ba còn đứng. Hụt rồi! Không, không phải hụt mà do tôi lần chần quá lâu, bỏ lỡ mất thời điểm cần thiết.

Gã Visser đã biến hình thành con gì đó nhỏ xíu. Một phần nhận thức trong tôi - phần nhận thức bằng lý trí được hình thành từ hồi xưa lơ xưa lắc - nhận ra rằng, ít ra Visser Ba cũng đã học được: đôi lúc càng to xác thì càng bất lợi.

Đám Hork-Bajir bảo vệ bu lại bọc diển thuyết. Bọn Mượn xác-Người la hét rầm rĩ, xô nhau chạy ủa ra khỏi phòng. Trong chốc lát nơi này đã vắng teo.

Nhưng cũng chẳng yên ắng được lâu: năm cánh cửa quanh phòng mở tung ra, một tiểu đoàn Hork-Bajir xông vào.

Cơ trưởng Gonrod thở hổn hển. Một tiểu đoàn Hork-Bajir chẳng phải chuyện chơi.

Tội Hork-Bajir chặn tôi và Cơ trưởng Gonrod trên ban công gần như ngay lập tức. Với sự lanh lẹ đáng ngạc nhiên, chúng dàn đội hình thành một kim tự tháp. Những tên Hork-Bajir khác leo lên ban công, sử dụng ngay những lưỡi dao và sừng của đồng đội làm mấu bám.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Cơ trưởng Gonrod bắn như điên. Trong cơn hoảng loạn, hỏa lực của ông rất nguy hiểm,

nhưng chẳng thấm tháy gì.

Còn tôi ư? Tôi đứng đực.

Bốn tên Hork-Bajir tràn qua lan can.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Bốn tên đó đổ nhào ngay với những lỗ tổ bố xuyên qua ngực. Những cơ thể ô dề rớt lịch bạch. Chắc hẳn đó là thành quả của Cơ trưởng Gonrod. Tôi quay mắt cuống ra nhìn, nhưng ông ta không còn đứng bên tôi nữa. Aloth đã chạy vòng lên ban công từ đầu kia. Arbat đâu nhỉ? Cơ trưởng Gonrod nữa.

<Nhảy!> Aloth thét.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn u mê, nhập bọn cùng Aloth chạy dọc theo ban công và quăng mình qua lan can. Tôi đáp xuống, nằm sổng sượt giữa rừng ghế. Tôi lồm cồm đứng lên, không có khúc xương nào bị gãy cả.

Xẹt! Xẹt!

Aloth lại bắn vào bầy Hork-Bajir.

Ở phía trên!

Hai tên Hork-Bajir nhắm vào Aloth mà nhảy.

Xẹt!

Tôi bắn trúng cánh tay một tên. Tên kia rớt phịch xuống, tôi dùng đuôi để xử hắn.

Aloth gật đầu với tôi rồi hét. <Ra khỏi đây mau lên, *lính nhỏ*.>

Chúng tôi chạy lao qua một cánh cửa. Ra ngoài hành lang. Arbat đang bắn một cách có phương pháp, qua phải qua trái, buộc tụi Hork-Bajir phải lùi lại.

<Arbat! Lối này! Chúng tôi sẽ bọc lót cho ông!> Aloth hét.

Aloth và tôi bắt đầu bắn vào kẻ thù. Arbat trở lại nhập đội với chúng tôi. Lũ Hork-Bajir đã bít chặt các cửa ra vào.

<Visser Ba! Hắn trốn rồi!> Arbat thét.

<Quên Visser Ba đi. Nhiệm vụ đã phá sản.>

<Cơ trưởng Gonrod đâu?> Tôi hỏi.

<Tôi nghĩ ông ta...> Aloth nhìn sang bên trái, chỉ hơi động dẩy mắt cuống.

Hork-Bajir đằng sau. Tôi quay lại.

<Ááááá!> Aloth ngã quy xuống, cả hai đầu gối chân trước bị một tên Hork-Bajir chém mất. Anh nâng vũ khí lên, nhưng tên Hork-Bajir này đã kịp vung gươm cùi chỏ lạng anh ấy từ vai cho đến khuỷu chân sau.

Tôi bắn. Tên Hork-Bajir gục xuống. Tôi lướt lên, bắt chước cách oanh tạc bọn chúng của Arbat.

Aloth đã bị thương nặng, nhưng vẫn còn sống. Tất cả những gì anh ấy cần là một khoảng trống để đứng lên, và đi ra.

Bọn Hork-Bajir lập cập rút lui.

Aloth bò đứng lên.

Xẹt!

Aloth oạt xuống sàn. Anh ấy đã chết vì một cú bắn xuyên trọn đỉnh đầu... bởi ông Arbat!

Tai nạn chẳng?! Không, không phải!

<Rút lui!> Arbat ra lệnh và lệ làng lướt phăng qua tôi.

Aloth đã chết. Cơ trưởng Gonrod chắc cũng vậy. Arbat đang chỉ huy. Một kẻ giết người!

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi có thể làm được gì nữa đây?

Bọn Hork-Bajir đang chuẩn bị một cuộc càn quét mới.

Tôi rút lui. Tôi chạy trong khi đầu óc chiếu đi chiếu lại cảnh tượng ông Arbat đã bắn Aloth...

Ra ngoài. Hít thở bầu không khí của Trái Đất.

<Mọi người,> Estrid gọi cụt lủn từ con tàu. <Cứ chạy tiếp về phía trước!>

Con tàu vô hình hiện ra dưới ánh sáng mờ ảo, lượn một vòng quanh sân chơi rồi biến mất. Hai đứa trẻ và ba mẹ của chúng có mặt ở sân chơi lúc đó chần chẫn sẽ có một câu chuyện thú vị mà chẳng ai có thể tin được để kể lại cho mọi người nghe.

Tôi chồm lên tóm lấy thang, ông Arbat ở ngay bên cạnh. Màn che phủ tàu hơi tan đi.

<Aloth đâu?> Estrid hỏi.

<Mang chúng tôi ra khỏi đây, mau lên!> Arbat hét.

Con tàu tăng tốc và vút đi.

Khi tới boong chỉ huy, tôi suýt nín thở. Cơ trưởng Gonrod đã ở trên tàu, đang chăm chú điều khiển tàu. Estrid đứng bên cạnh ông.

<Tôi đang phun khói hỏa mù lên màn lưới hai ngàn dặm,> Gonrod nói. <Cái đó khiến bộ cảm biến trên tàu Lưỡi Rìu không thể nhận ra sự xáo trộn bầu khí quyển của chúng ta. Aloth đâu rồi?>

<Aloth chết rồi,> tôi nói. <Anh ấy ra khỏi trận địa, tìm anh... và bị thương...>

Cơ trưởng Gonrod giật cần lái. Con tàu vọt lên theo chiều thẳng đứng. <Tôi nghĩ tốt nhất là rút lui chiến thuật.> Giọng Cơ trưởng Gonrod đầy vẻ tự vệ.

Rút lui? Cơ trưởng Gonrod đã chạy như một tên hèn!

<Bộ lưu trữ phản ánh rằng anh đã rút lui chiến thuật để giúp chúng ta chạy thoát.> Arbat nói khi tàu phóng như tên lửa. <Nó cũng phản ánh rằng tôi đã tiêu diệt Aloth vì anh ta bị thương quá nặng, không thể thoát được,> ông ta thêm, nhìn chăm chăm vào mắt tôi.

<Aloth không bị thương quá nặng,> tôi phản kháng. <Anh ấy có thể an toàn trở về tàu với sự giúp đỡ của chúng ta.>

<Nhưng chúng ta không thể liều lĩnh thế, phải không nào?> Arbat trả lời êm ru. <Chúng ta không thể tạo cơ hội cho một cơ thể Andalite khác bị biến thành vật chủ.>

Tôi lắc đầu, giận sôi máu. Lại sợ và hoang mang nữa. Ông Arbat đã có hai cơ hội giết Visser Ba và đã bỏ lỡ cả hai. Ông ta đã giết anh chiến binh được lệnh giết Visser Ba nếu anh ta chưa giết được.

Cái gì đang diễn ra ở đây vậy? Động cơ nào khiến ông ta ngầm phá hoại nhiệm vụ của chính đơn vị mình?

Estrid xoa dịu tôi. <Aximili, anh đang tức giận. Hãy bình tĩnh lại nào.>

<Cô ấy nói đúng,> Arbat nói. <Đừng than khóc vì một chiến binh đã ngã xuống mà hãy thể hiện sự kính trọng những kỷ ức về cậu ấy bằng cách trả thù.>

Arbat quay cả hai mắt cuống về hướng tôi. <Nào, giờ hãy nói cho tôi biết kỹ hơn về vùng Yeerk.>

CHƯƠNG 21

<Chúng ta sẽ không tấn công vũng Yeerk,> Cơ trưởng Gonrod phản đối khi đáp tàu tuyệt khéo gần cái hồ, nơi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

<Chúng ta phải tấn công,> Arbat quặc lại.

<Đó không phải là mệnh lệnh tôi nhận được từ Bộ Chiến Tranh!> Giọng Cơ trưởng Gonrod gần như ạng nước mắt. <Tôi là chỉ huy. Tôi từ chối tấn công vũng mà không được lệnh. Quá mạo hiểm. Anh có hiểu không? Nếu chúng ta bị bắt, bọn Yeerk sẽ có thêm vật chủ Andalite. Ông đã nói chính vì vậy ông mới giết Aloth mà.>

Câu trả lời của Arbat đượm vẻ đe dọa. <Tôi nhắc anh rằng: tôi là Cố vấn Tình báo Cấp Apex. Nếu tôi chọn cách thi hành những đặc quyền của tôi mà cách chức vai trò chỉ huy của ông, lúc ấy thì ông sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải tuân theo mệnh lệnh của tôi đâu.>

<Cách chức tôi ư? Căn cứ vào đâu hả?>

<Tôi tin là ông biết.>

Giọng của Gonrod run lên với sự căm phẫn. <Nhưng Bộ Chiến Tranh...>

<Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về phi vụ này. Bộ Chiến Tranh và tôi đã... hiểu.>

Đó là cách nói đầu dui tuyệt khéo. Cấp Apex của cục Tình báo Andalite là cấp điều hành Bộ Chiến Tranh.

<Anh *lính nhỏ* này sẽ dẫn đường cho chúng ta đến vũng Yeerk,> Arbat bảo Cơ trưởng Gonrod. <Ngay tối nay.>

Cơ trưởng Gonrod không tranh luận. Estrid thì thản nhiên. Cô chẳng bênh bên nào, nhưng dĩ nhiên, về tác động thực tế thì cô ấy phải là đồng minh của Arbat rồi.

Gonrod đáp con tàu phía sau Lâm Viên. Tất cả chúng tôi đều nhất trí rằng chúng tôi cần phải nghỉ ngơi. Có lẽ đây là sự thỏa thuận được tất cả mọi người cùng nhất trí trong khoảng khắc đặc biệt đó.

Tôi đi về phòng của mình. Lát sau, tôi rời khỏi tàu, bay vào không trung.

Tôi cần người có kỹ năng máy tính giỏi hơn tôi. Thâm nhập vào hệ thống an ninh máy tính

của loài người là một chuyện. Nhưng đột nhập vào hệ thống bảo mật Chuẩn Mục An ninh Cấp Apex lại là chuyện khác. Một giờ sau tôi quay lại tàu, đúng lúc tới phiên tôi gác.

<Tôi đến để thay phiên gác, thưa Cơ trưởng Gonrod,> tôi bảo.

Ông dường như đang để hồn ở tận đầu tận đuôi, nhưng cũng biết tôi tới và trả lời theo nghi thức. <Hân hoan đổi phiên gác. Con tàu là của anh.>

Cơ trưởng Gonrod rời boong.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi vào máy tính như một sĩ quan thực hiện bốn phận. Xong, tôi báo. <An toàn.>

Bảng điều khiển trước mặt tôi nhấp nháy. Màn hình nổi lên một vật được làm từ thép và ngà voi. Một cỗ máy có hình dạng hao hao giống chó của Trái đất.

Cỗ máy lóe lên một cái, và chỗ nó bây giờ đã là một con Người tự gọi mình là Ông King.

Ông King. Người Chee. Người máy.

<Công nghệ phủ hình chiếu ba chiều của ông thật sự gây ấn tượng đấy,> tôi nói. <Cám ơn sự giúp đỡ của ông.>

"Người Chee nợ các bạn," ông King nói một cách đơn giản. "Nào, chúng ta hãy cùng xem hệ thống an ninh."

Ông ấy tắt hình chiếu ngoài đi để trở về dạng máy của chính mình.

<Ông không thể phủ hình chiếu nguy trang trong khi ở đây được sao? Tôi lo rằng có ai đó tới bất chợt...>

"Đó là vấn đề năng lượng," Ông King bảo. "Tôi nên ở dạng Người và làm chậm, hay nên ở dạng máy để dồn hết năng lượng cho công việc nhanh chóng hơn?"

<Nhanh hơn,> tôi quyết định.

Ông nhấn ngón tay vào một mảng bàn phím, những khớp nối cơ thể ông rung lên lách cách. "Tới rồi."

Tôi thấy màn hình máy tính lóe lên. <DỮ LIỆU NÉN! CHỈ DÀNH RIÊNG CHO CẤP APEX! YÊU CẦU NHẬP MẬT MÃ.>

Màn hình bắt đầu rung rinh. Hàng rào chặn biến mất.

"Chúng ta vào được rồi. Anh tìm kiếm dữ liệu của ai?"

<Bắt đầu với Aloth-Attamil-Gahar.>

Một quãng ngừng ngắn. Rồi tên của Aloth và bản hồ sơ hiện ra. Anh ta đã được liệt vào danh sách “tử trận.”

<Yêu cầu chi tiết,> tôi đề nghị.

Một quãng ngừng.

“Anh ta hy sinh tại chiến trường ở một hành tinh gọi là *Rakkam Garoo*,” Ông King đọc. “Trên một con tàu mang tên *Sông Ralek*. Con tàu đã bị tiêu hủy.”

<Ra vậy. Giờ đến Gonrod-Isfall-Sonilli.>

Quãng dừng.

“Cũng y hệt.”

<Còn Arbat-Elivat-Estoni?>

Quãng dừng.

Người máy quay gương mặt chú chó về phía tôi. “Anh có những người bạn thiếu may mắn. Ông này cũng bị giết trên con tàu mang tên *Sông Ralek*.”

<Quả là trùng hợp ngẫu nhiên>

<Thêm một cái tên nữa: Estrid-Corill-Darrath?>

“Không có lưu trữ.”

<Thử lần nữa coi.>

“Máy báo: ‘Không có hồ sơ cá nhân mang tên này’.”

<Thử tiếp cận hồ sơ của học viện coi.>

“Chẳng thấy gì cả.” Ông King nói.

Tôi cảm thấy ngầy ngật. Không thể thế được. Một con tàu cũ mèm được phái đi làm một nhiệm vụ tối quan trọng, lực lượng gồm những người lạc lõng, đã bị xếp vào những danh sách liệt sĩ.

Những trái tim tôi dờ ra, đập rời rạc.

Bộ Chiến Tranh Andalite không mong muốn con tàu này quay về.

Đây là con tàu với nhiệm vụ cảm tử.

CHƯƠNG 22

Tôi cảm ơn Ông King vì sự trợ giúp quý báu rồi rời boong chỉ huy để tìm kiếm câu trả lời.

Tôi đi thang trụ lên tầng thứ ba, di chuyển thật thận trọng, ngang qua tư phòng trống không của Aloth. Cửa phòng Cơ trưởng Gonrod đóng kín. Phòng Estrid cũng vậy. Tôi gõ nhẹ nhẹ.

Không có tiếng trả lời.

Tôi áp tai vào cửa nghe xem có tiếng cô ấy không. Chẳng nghe thấy gì, ít ra là từ bên trong phòng của Estrid.

Bỗng, có tiếng lanh canh. Tiếng kim loại xúng xểng. Và tới tiếng móng guốc. Tiếng động vọng lên từ tầng hai, tầng được coi là khóa kín hoàn toàn. Phòng thí nghiệm.

Tôi bước trở vào thang và xuống tầng thứ hai. Hành lang tối om. Bước về phía trước, tôi chợt cảm thấy rờn rợn khi đi qua một trường lực.

Bao tử tôi lộn nhào. Hình như có xác chết ở tầng này. Một mùi khăng khăng của những da thịt bị thối rữa. Trường lực giữ cho mùi thối không lan tỏa ra con tàu.

Và không có gì đáng ngạc nhiên khi tôi thấy những cái bình đựng tro lúc trước được xếp dọc tường giờ không còn ở đó nữa. Dầu vậy, mùi hương của sự chết chóc vẫn còn nồng nặc.

Tôi rón rén đặt móng guốc, cố không tạo ra tiếng động và đi về hướng phát ra âm thanh.

Mùi xác chết nhạt dần, thay vào đó là mùi chất khử phóng xạ. Tôi dừng lại bên ngoài cửa. Đúng, Estrid đang ở trong phòng thí nghiệm.

Tôi đẩy cửa bằng tay để hạn chế tối đa tiếng ồn.

Estrid đứng ở bên bàn, đang trút chất lỏng trong một cái lọ này vào một cái lọ khác. Cô nhỏ từng giọt chất lỏng trong lọ thứ nhất vào một bình chứa chất khử phóng xạ đang bốc khói, rồi cẩn thận đóng lọ nắp thứ hai lại.

Chợt thấy tôi, cô giật mình ngạc nhiên, cái lọ trượt khỏi tay.

<KHÔNG!>

Vẻ kinh sợ của cô đẩy tôi lao về trước, cẳng chân sau tôi trượt trên sàn, tôi ngã lăn chiêng nhưng vẫn kịp vươn tay ra chụp được cái lọ.

Estrid rên rỉ, đổ sụp người trên hai đầu gối. Chìa một bàn tay đang run lấy bấy ra, cô nói với tôi, giọng run run. <Đưa cho tôi. Làm ơn đi mà. Hết sức cẩn thận nha.>

<Nó là cái gì vậy, Estrid?>

Vẻ mặt cô cau lại. <Không phải việc của anh.>

Tôi lật mình đứng lên, vẫn cầm cái lọ.

<Cẩn thận!> Estrid hét âm, rướn lên.

Tôi định mở cái lọ ra.

<KHÔNG!> cô nhào ra trước.

Tôi giơ lên ngoài tầm với của cô. <Tôi đã quá ngán ngẩm vì bị nói láo rồi. Tôi muốn biết sự thật.>

<Đi mà hỏi Arbat.>

<Tôi đang hỏi cô.>

<Tôi không thể trả lời.>

<Ừm, thế mà cô lại có thể đấy,> tôi, miệng nói, tay lập lờ giữ cái lọ và nhấp nhấp toan vặn nắp ra.

<Không! Đồ điên!>

<Câu hỏi thứ nhất: cô không phải là *lính nhỏ* phải không?>

Mắt Estrid chớp chớp. <Đúng!> Cô đáp sau một hồi ngập ngừng.

<Phải và không phải,> cô sửa lại. <Tôi được đặc cách làm *lính nhỏ* cho nhiệm vụ này. Nhưng tôi chưa bao giờ học tại học viện.>

Tôi rất xấu hổ thú nhận rằng, phản ứng đầu tiên của tôi là sợ hãi. Một cô gái chưa bao giờ được huấn luyện ở học viện quân sự lại suýt hạ tôi nốc ao trong trận đấu đuôi đôi. <Nếu

không học tại học viện thì cô học thuật đấu chiến ở đâu?>

<Tôi có một người anh trai,> cô nói.

Nổi sừng sùng của tôi chả dui đi chút nào, <Tôi cũng có một người anh trai và cũng thường đấu đấu với anh. Nhưng anh cũng phải học nhiều năm ở học viện mới đạt đến trình độ như cô>.

<Anh trai tôi là Ajaht-Litsom-Esth,> Estrid tiết lộ.

Ajaht-Litsom-Esth! Người đạt điểm cao nhất trong cuộc trình diễn đấu chiến trên thế giới Andalite.

<Cô cũng là cháu gái ông Arbat phải không?>

<Không. Tôi là sinh viên của ông ấy. Ở trường Đại học Lý thuyết Khoa học Cao cấp.>

Tôi sửng sốt. <Nhưng cô...>

<Còn trẻ. Đúng vậy. Tôi là một người kiệt xuất, một thiên tài. Tôi không có ý thiếu khiêm tốn đâu, nhưng sự thật đúng là như thế đấy. Việc đó không dễ dàng gì,> Estrid nói nhẹ hều. <Ở đại học, mọi người đối xử với tôi như một thứ để đùa nhạo. Một cô gái non choẹt! Thế là họ ép tôi vào học ở Khoa Tổng hợp Hạt phân tử.>

Mắt cô bỗng ánh lên nét giận dữ. <Tôi cảm thấy thất vọng cùng cực, tôi muốn chết. Sau đó tôi gặp thầy Arbat.>

Mắt cô lại sáng rõ lên. <Ông ấy không bận tâm đến tuổi tác và giới tính của tôi. Ông thấy tôi có thể làm được gì nếu tôi có tự do và dụng cụ. Ảnh hưởng của ông ấy đã thay đổi tất cả mọi thứ. Tôi được nhận phòng thí nghiệm riêng – cho phép tôi theo đuổi lĩnh vực mình ưa thích.>

<Vật lý *plintconarhythmic* phải không?>

Estrid gật.

<Lý thuyết hay ứng dụng?>

<Ứng dụng.>

<Ừ, đương nhiên rồi,> chậm rãi, tôi cẩn thận đặt cái lọ lên bàn thí nghiệm. <Nó là cái gì vậy?> Tôi hỏi, dẫu biết rằng Estrid có giải thích cũng như không.

<Một loại virus *prion*. Tôi sẽ giải thích, nhưng anh...>

<Đúng, tôi sẽ không hiểu,> tôi thừa nhận.

<Tôi đã khám phá ra nó một cách rất tình cờ. Khi tôi báo cho thầy Arbat biết, thầy liền niêm phong phòng thí nghiệm của tôi lại và xếp nó vào loại Tình báo Vũ khí Cấp Apex.>

<Nó là một vũ khí à?>

Estrid gật đầu. <Ba phân tử lành tính kết hợp với nhau sẽ tạo thành virus giả – một loại virus có thể lập trình được. Chết người đối với bọn Yeerk.>

Tôi chột rùng mình nghĩ đến chiến tranh vi trùng.

Mắt cuống Estrid thông xuống. <Nhưng có một khúc mắc... Một trong những thành phần chịu sự... đơn giản hóa. Nó mang sự biến đổi bất định, có thể gây đột biến cho Yeerk có vật chủ là Người.>

<Điều đó có nghĩa là...>

<Nghĩa là một ngày nào đó nó cũng cực kỳ nguy hiểm đối với Người.>

CHƯƠNG 23

Bây giờ thì đã rõ ràng. Một sự thật không được lan truyền rộng rãi.

Cơ trưởng Gonrod và Aloth là những kẻ bị bịp. Nhiệm vụ này là của riêng Arbat và Estrid. Cơ trưởng Gonrod là một phi công không thể thay thế được. Còn Aloth? – Một tội đồ.

Bộ Chiến Tranh đã phái họ tới Trái đất trên danh nghĩa là ám sát Visser Ba. Thực tế, Arbat và Estrid ở đây để thực hiện sứ mạng diệt chủng mà không ai trong Bộ Chiến Tranh sẵn sàng chính thức chịu trách nhiệm. Sau thảm họa ở hành tinh Hork-Bajir, họ đã rút kinh nghiệm.

Nhưng mà... thực ra Bộ Chiến Tranh có biết gì về nhiệm vụ này không nhỉ? Hay là ông Arbat muốn nổi loạn?

Không nghi ngờ gì nữa, Arbat không hề muốn Visser Ba bị ám sát. Nếu Aloth giết được Visser Ba thì Cơ trưởng Gonrod buộc phải báo cáo lên kênh liên lạc mật là “nhiệm vụ đã hoàn thành”.

Thậm chí, cho dù Arbat có ngăn được Cơ trưởng Gonrod không báo về, thì tin cái chết của Visser Ba cũng sẽ nhanh chóng truyền đi. Bộ Chiến Tranh – dù biết hay không biết về nhiệm vụ này – cũng sẽ nhận báo cáo thành công với vẻ lúng túng.

Rồi một sự thật khác nháng lên trong đầu tôi. <Ra là mấy người cần tôi. Chỉ có tôi mới biết vị

trí chính xác của vũng Yeerk. Bộ cảm biến của tàu không thể dò ra nó. Mấy người cần tôi...>

Estrid nhìn tôi lom lom.

<Mấy người đột ngột xuất hiện ở tòa báo cũng không phải là tình cờ. Mấy người cần giúp mặt tôi. Còn vụ tấn công Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, mấy người cố ý làm nó thất bại nhằm chỉ cho thấy rằng mục tiêu duy nhất còn lại là vũng Yeerk... Nơi tốt nhất để giới thiệu virus của cô. Mấy người lợi dụng tôi...>

<Visser Ba giết anh trai của anh. Chúng tôi biết anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc giúp chúng tôi giết hắn.>

Tôi muốn phủ nhận điều đó. Muốn Estrid không thừa nhận cái nhiệm vụ vô đạo đức, bất hợp pháp và hèn hạ này, mà tôi phải là một phần trong đó – một phần của việc tái tạo lại tội ác như trên thế giới Hork-Bajir.

Ông Alloran, người Andalite sau này trở thành vật chủ của Visser Ba, đã chủ trương dùng vũ khí sinh học để tiêu diệt Hork-Bajir. Ông ta cho rằng thả giết họ còn hơn để họ là vật chủ và vũ khí cho Yeerk.

Bao nhiêu Hork-Bajir đã chết, không ai biết. Nhưng vẫn còn đủ Hork-Bajir sống sót để trở thành một đội quân gieo rắc kinh hoàng trong dải thiên hà.

Đó là một tội ác làm rung động lương tâm của tất cả mọi Andalite. Nó là vết nhơ sâu sắc đến độ không bao giờ xóa nhòa được. Và bây giờ? Vết nhơ đó chuẩn bị lặp lại?

<Tôi không thể làm điều này!> Tôi bảo Estrid.

<Tại sao không?> Cô ghéch cằm lên. <Tôi đang cố gắng loại bỏ tính bất định của nó. Dẫu nó nguy hiểm cho cả Yeerk lẫn Người thì mục tiêu của chúng ta cũng được thực hiện. Yeerk sẽ không bao giờ được phép dùng hành tinh này làm thuộc địa của chúng. Con Người không chết vô ích. Mỗi hiểm họa Yeerk sẽ dừng lại tại đây. Chúng sẽ không thể bắt loài nào khác làm nô lệ được nữa.>

<Lý lẽ của cô thật không thể tranh cãi được. Tuy nhiên, cái giá phải trả cho tự do là mất đi cả một loài nhạy cảm thì quá đắt.>

<Vũ trụ là một dải bao la và chúng ta không thể thương tiếc cho một loài này hay loài khác. Có quá nhiều loài đang lâm nguy. Aximili, nếu anh chỉ hiểu mặt đẹp đẽ của phương trình thì... Chúng ta đang trên đà triển khai một loại vũ khí mà, nếu hoàn hảo, chúng ta sẽ trở nên bất khả chiến bại! Chúng ta sẽ tuyệt đối hùng mạnh trong dải thiên hà! Chúng ta có thể diệt trừ Yeerk. Nhưng không chỉ Yeerk, chúng ta còn có thể ngăn chặn tất cả các cuộc chiến tranh, tất cả những sự hủy hoại, diệt trừ tất cả kẻ thù của những phép tắc và luật lệ, trước khi chúng bành trướng sự quỷ quái ra khắp nơi...>

<Estrid, nếu cô toan tính giết tất cả mọi người, bất cứ ai chống đối cô,> tôi từ tốn nói, <Thì cô có khác gì Yeerk đâu?>

<Chúng ta là Andalite!>

<Estrid, cô không thể làm điều này.>

<Có chứ,> một giọng truyền vang lên nơi ngưỡng cửa. <Và cô ấy sẽ làm.>

CHƯƠNG 24

Arbat đứng ở ngưỡng cửa, nâng máy Cắt chĩa vào chúng tôi. <Tôi đã truất quyền chỉ huy của Cơ trưởng Gonrod.> Arbat thông báo. <Anh ta đang bị nhốt trong tư phòng.>

Tôi đành đặc nói. <Arbat, ông có cho Estrid biết rằng tên cũng như sự có mặt của cô ấy trên con tàu này đã bị xóa sạch khỏi ngân hàng dữ liệu không?>

Điều này khiến Arbat sững sờ. Nhưng ông ta trấn tĩnh lại liền. <Đó là một sự thận trọng về an ninh.>

<Không. Đây là một nhiệm vụ tự sát.> Tôi quay sang nhìn Estrid. <Cô cứ tưởng sự thật này được toàn thể nhân dân chúng ta ủng hộ, nhưng không! Dân Andalite sẽ bắt giữ cô và coi cô như tên tội phạm nguy hiểm. Chính vì thế mà người dân không bao giờ được biết đến nhóm Andalite này. Cả Aloth và Cơ trưởng Gonrod đều bị lợi dụng.>

<Mi đã nói đủ rồi, *lính nhỏ*,> Arbat quát.

<Họ cần cô, Estrid. Họ cần tài năng của cô để tạo ra “vũ khí”. Nhưng cô, cũng như Aloth và Cơ trưởng Gonrod, sẽ không đời nào sống sót. Arbat không cho phép điều đó. Cục Tình báo Cấp Apex bổ nhiệm ông ta làm giáo sư là để lũng lạc những thiên tài như cô đấy, Estrid.>

Mắt chính của Estrid nhìn chăm chăm vào Arbat. <Aximili nói có đúng không?> Cô hỏi.

Arbat lườm cả hai chúng tôi, nhưng vẻ mặt ông ta dịu hơn khi nhìn Estrid. <Đúng, thành thật xin lỗi. Tôi đã nói dối cô, nhưng chỉ vì mục đích bảo vệ cô.>

<Bảo vệ tôi? Bảo vệ tôi khỏi cái gì? Ông dẫn tôi đến đây để chết.>

<Để cứu cô thoát khỏi sự phán quyết của lịch sử,> ông ta rít lên đầy cảm xúc. <Người dân được lãnh đạo bởi một số ít người sẵn sàng đưa ra những quyết định khó khăn. Họ hạnh phúc vì sự ngây thơ, không biết gì của họ. Nhưng những người ở cấp Apex chúng tôi không cho phép mình bị tình cảm chi phối.>

Arbat bấm nút. Một bảng điều khiển hiện ra trên bức tường. Ông ta nhanh chóng bấm bấm trên đó vài nút nữa. Lập tức, những sọc ánh sáng xanh lá cây bắn ra từ sàn tới trần nhà, tạo nên những thanh chắn. Một cái lồng bằng tia laser nhốt tôi và Estrid lại.

Arbat lấy cái lọ ra khỏi quầy. <Xin lỗi. Cô sẽ chết, Estrid, nhưng không vô ích.>

<Arbat! Chưa quá trễ đâu. Làm ơn đừng làm vậy,> tôi nài nỉ.

Thật ngạc nhiên, mắt Arbat tràn đầy vẻ thương cảm. <Cuộc chiến này phải chấm dứt, *lính nhỏ*. Nó đã gây ra quá nhiều đau đớn. Quá nhiều chết chóc. Hãy nghĩ về những nhà khoa học trẻ, những nghệ sĩ, những người ưu tú sẽ phải nhập ngũ hết năm này qua năm khác để phục vụ nó. Quá nhiều bộ não thiên tài phải chúi mũi vào việc nghiên cứu ra những vũ khí giết chóc. Những người Andalite tốt bụng phải đưa ra những quyết định bạo tàn.>

Tôi chỉ muốn tổng cho ông ta một đuôi. Một kẻ sát nhân ích kỷ, không thêm đoái hoài gì đến Yeerk, loài người hay thậm chí cả Andalite. Chỉ đề cập tới điều ông ta coi là bốn phận và quyền hạn của mình.

<Đây không phải là cách kết thúc chiến tranh,> tôi bảo ông ta.

Arbat lắc đầu. <Quyền quyết định không phải là của anh. Người mạnh phải quyết định. Người yếu phải tuân lệnh.>

Arbat quay bước khỏi phòng thí nghiệm.

Estrid cố chạy theo.

Zzzzzzzz!

Những tia laser xanh lá cây phóng ra một tia mưa lửa khi Estrid vừa chạm tay vào “thanh chắn”. Cô bị hất xuống sàn.

Tôi cúi xuống đỡ Estrid đứng lên.

<Xin lỗi, Aximili.>

<Đó không phải là lỗi của cô.>

<Không! Tôi đã phản bội anh và các bạn loài người của anh. Tôi thật ngu si. Arbat thuyết phục tôi rằng loài người không đáng được sống trong dải thiên hà, họ không dám lao vào cuộc chiến vì tự do mà chỉ ham muốn dầu hàng.>

Estrid cầm bàn tay tôi. <Tôi không nói cho Arbat biết về những người bạn của anh. Nhưng hôm đó ông ta cũng ở trong chuồng thú, trong lồng một con chim.>

<Tôi biết,> tôi đáp.

Mắt cuống của Estrid xoay tròn lên ngạc nhiên, <Anh biết?>

Tôi gật. <Tất cả chúng tôi đều biết, hoặc nghi ngờ.>

Marco chậm rãi bước vào tầm nhìn. “Hây, Ax ngố. Hình như bồ đang bị giam.”

<Những bạn khác đâu rồi?> Tôi hỏi.

Marco lia mắt quanh phòng thí nghiệm. “Tụi mình ở đây. Nơi này đầy hội viên Animorphs.”

Cassie, Rachel và Hoàng tử Jake lớn dần lên từ những chấm nhỏ xíu – lốt hình biến bộ chết, ruồi và gián.

Còn một chấm nhỏ khác thì lại biến thành một chú chim.

<Lại là con chim với cái đuôi đỏ kìa,> Estrid thốt lên.

<Tobias đấy. Cô đã gặp bạn ấy rồi. Các bạn ấy cùng lên tàu với tôi hồi chiều này. Họ sử dụng phòng của tôi để biến hình và hoàn hình khi cần thiết.>

Tobias xù lông cánh. <Chào chú Ax.>

“Đi đi, Tobias, coi chừng ông ta,” Hoàng tử Jake hô.

<Lực lượng còn lại, nào mọi người. Không lực Animorphs làm nhiệm vụ nào.>

Tobias bay khỏi phòng, biến vào thang trự.

Estrid nhìn tôi, nửa kinh ngạc, nửa giận dữ. <Tất cả là bịp bợm. Anh đã đánh lừa chúng tôi. Anh đã dối lừa nhân dân mình.>

Tôi lắc đầu. <Không phải. Tôi đã học biết được nhiều điều, Estrid. Đây mới là nhân dân tôi. Bất cứ ai tin vào tự do, chống lại sự độc tài, theo đuổi hòa bình đều là “nhân dân tôi”. Dù đó là Andalite, Hork-Bajir hay loài người.>

“Ừa,” Marco tán đồng. “Ngoài ra, loài người chúng tôi còn biết làm bánh quế.”

Tôi bật cười. <Đúng phóc.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi nhắm hướng Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Chắc chắn Arbat đến vùng Yeerk theo lộ trình này. Nhưng rủi thay, đó chỉ là sự suy đoán theo sách vở. Tobias không thể đi theo ông ta trong buổi tối muộn như thế này. Vị giáo sư tình báo đã biến hình thành Người và đi vào một ga xe lửa.

Thật chẳng thể biết ông ta đã xuất hiện ở đâu, dưới lối hình nào. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau chúng tôi cũng phán đoán ra. Căn cứ vào cảnh tượng một tên Mượn xác-Người đầu tiên nằm trườn ườn bên cạnh thùng rác. Một tên khác gục nơi ngưỡng cửa, và tên thứ ba té sấp chỗ hành lang của Trung tâm.

Những người bạn loài người của tôi ở trong lối hình chiến đấu. Estrid và tôi hoàn hình Andalite. Tobias ở đâu đó bên ngoài canh chừng. Chắc là đang tự trách mình đã để mất dấu Arbat.

<Tobias?> Tôi gọi bằng giọng truyền riêng.

<Cháu đây, chú Ax.>

<Ông ta đã ở đây.>

Chúng tôi bước nhẹ tênh qua Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng tối om, vắng vẻ. Có lẽ Arbat đã thanh toán hết bọn an ninh Yeerk.

<Chúng ta cần tìm cái gì?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Cái này.> Tôi dừng lại bên một cánh cửa treo tấm biển: PHÒNG THÍCH ỨNG. DÀNH CHO THÀNH VIÊN MỚI. <Đây là nơi bộ cảm biến của tàu chỉ ra một lỗ sâu hoắm.>

Tôi sẫm soi cánh cửa. Có một ổ khóa đã bị bẻ. <Arbat,> tôi nhận định. <Ông ta có thể không ở trong dạng Andalite. Nhiều khả năng là dạng Người.>

Marco đẩy cửa. Một cầu thang dài vô tận, tối om hiện ra. <Tầng hầm hả?>

Cassie đáp. <Không. Mình nghe thấy tiếng gào thét. Mình biết thứ tiếng đó.>

Lối hình sói của Cassie có thính giác và khứu giác cực nhạy.

<Phải rồi. Tui sợ cái âm thanh đó lắm,> Marco nói. <Bồ biết đấy, tui vẫn giữ nguyên ý kiến rằng tui sẽ hồng bao giờ trở xuống đó lại nữa.>

<Nói lại lần nữa đi,> Rachel nói. <Có lẽ nó sẽ làm cho bồ thấy khá hơn.>

< Tui hồng bao giờ có ý định xuống đó nữa.>

<Lẹ lên mấy bồ,> Hoàng tử Jake hối. <Chúng ta phải bắt kịp Arbat trước khi ông ta tới vùng. Đi nào.>

Chúng tôi chạy xuống cầu thang. Hết bậc này đến bậc kia. Đệm chân cộp, móng vuốt gấu và móng vuốt Andalite cùng chạy – trượt té lại đứng lên chạy tiếp.

Càng xuống chúng tôi càng nghe rõ những âm thanh của vũng Yeerk – tiếng la hét, rít rú, chửi bới xen lẫn với tiếng máy móc ì ầm. Thật quá khủng khiếp đối với lỗ tai Andalite.

Estrid nói. <Aximili, tôi sợ.>

<Tôi cũng vậy.>

Xuống. Nhanh nhanh hơn. Xuống.

Đột nhiên, tôi trượt, lăn cù nhây vài bậc. Cái mùi kinh khủng xộc lên. Cầu thang ở đây dính nhớp nháp máu, những mẩu thịt và bộ phận cơ thể – chứng tích về cuộc hành quân của Taxxon mới đây.

Tôi búng lên, phúi máu dính vào sườn. Cần phải ngăn Arbat lại. Không có thời gian nghĩ đến chuyện tởm lợm hay tưởng tượng chuyện kinh hãi...

Đằng trước cầu thang, khoảng không rộng lớn của khu liên hợp vũng Yeerk hiện ra. Bất cứ ai bên dưới cũng có thể nhìn thấy tôi đứng ở chỗ này.

<Không có Arbat,> Rachel kêu.

<Ông ta ở dưới đó,> Hoàng tử Jake quả quyết. <Phải bám theo ông ta. Hoàn hình. Đó là cách duy nhất. Ax, Estrid? Tôi nghĩ một cặp Andalite trông rất lộ liễu đấy.>

Tôi bắt đầu biến hình Người. Estrid cũng làm tương tự. Khu liên hợp vũng Yeerk gồm Người, Hork-Bajir, Gedd, Taxxon, nhưng lối cầu thang này vào ban đêm thường chỉ có con Người đi qua.

"Cơ thể con Người có loại vũ khí bẩm sinh nào vậy?" Estrid hỏi.

"Trừ phi cô đã ăn quá nhiều đậu, còn thì không có loại nào cả," Marco đáp.

"Cúi đầu xuống, đừng có nhìn vào mắt ai hết nha," Jake chỉ thị. "Chúng ta không muốn bị nhận diện đâu. Đừng di chuyển hấp tấp hay nhìn ngó lung tung. Đi nào!"

Chúng tôi lại bước xuống cầu thang, chỉ bằng hai chân.

Giờ thì mặt vũng đã hiện rõ. Tụi lính Hork-Bajir và Mượn xác-Người đứng canh, trong lúc một đám khác xếp hàng trên hai cây cầu thép bắc ngang ra giữa vũng nước sền sệt. Mỗi cây cầu đều có các vòng đai bằng kim loại bị khoá chặt.

Trước sự giám sát của tụi lính, bọn Mượn Xác quỳ xuống và nhúng cổ vào vòng đai kim loại

cho vừa khớp. Một con sên xám ngoét bò ra khỏi tai chúng, rơi xuống vũng nghe một tiếng tồm.

Những vật chủ tạm thời tự do – chỉ tự do cái miệng và mắt – bắt đầu thét gào, nài nỉ, nguyên rủa.

“Cảnh này gớm quá,” Estrid thì thào đầy căm giận.

“Giả bộ điềm nhiên đi,” tôi nhắc.

“Tản ra,” Hoàng tử Jake lầm bầm khi chúng tôi trà trộn vào đám Mượn xác-Người.

Estrid và tôi đứng gần nhau nhưng tách xa các bạn khác. Bọn Mượn xác-Người ở khắp nơi. Có vài tên – những tên Yeerk là bạn của nhau - đùa cợt trêu chọc. Còn hầu hết thì nghiêm túc. Chúng có mặt ở đây là để nạp dinh dưỡng, không phải để hòa nhập vào xã hội.

Hàng trăm gương mặt lướt qua. Không thể đoán ra gương mặt nào là của Arbat. Không thể biết ông ta đang ở chỗ nào trong khu liên hợp này.

Thôi rồi. Ông ta sẽ nhanh chóng hòa virus vào vũng, thực hiện nốt phi vụ này mất thôi.

Ở trên cầu, dĩ nhiên rồi.

Nhưng làm sao nhận ra được Arbat, vì ông cũng giống như bao con Người khác. Như bọn Mượn-xác-Người.

Ồ, không giống đâu. Con Người thật sẽ quen thuộc với những hành vi, kiến thức của loài người. Còn lối hình biến Người chỉ là bản năng, ắt rất khó kiểm soát được ngay lập tức...

Tôi cố nghĩ. Thời gian đang cạn dần. Arbat có thể đã tiến hành xong xuôi mọi việc. Làm thế nào để phát hiện ra Andalite trong lối hình biến người nhỉ? Xem nào, họ có hai chân chứ không phải bốn, không có đuôi, chỉ có hai mắt...

“Estrid, kiểm người nào cứ liên tục xoay xoay cái đầu ấy...” Tôi nói gấp gáp.

“Cái gì?” Estrid hỏi lại.

“Chúng ta đã quen cùng lúc nhìn được nhiều hướng. Loài người đã quen với việc không thấy gì đằng sau mình. Tìm...”

Chợt, tôi cứng người lại. Một người đàn ông tuổi trung niên đang bước dọc theo cây cầu đông nghẹt, ông ta được một gã Hork-Bajir lãnh đạm hộ tống.

Người này quay nhìn khi một con Taxxon đi qua. Rồi lại quay nữa. Quay tiếp...

Không đủ chứng cứ. Không chắc lắm, chỉ là cảm giác thôi...

“Kìa!” Tôi chạy về phía cầu. Estrid bám theo tôi.

<Jake!> Tôi hét bằng giọng truyền riêng. <Hắn là cái ông da sậm đang ở trên cầu!>

“Chắc là trễ giờ nạp rồi,” một tên Mượn xác-Người chế giễu khi tôi cong giò chạy sượt qua.

Ông da sậm quỳ xuống, vục mặt bên cạnh một tên Hork-Bajir, tay lén thò vào túi quần.

Tôi đang ở quá xa!

“Arbat! Không!” Estrid thét.

Người đàn ông ngừng đầu lên. Bỗng thật nhanh và bất ngờ, tên lính Hork-Bajir bị tổng một cú liểng xiểng. Arbat chụp ngay khẩu tia Nghiệt cầm tay của gã rồi đẩy gã văng luôn khỏi cầu.

Arbat quay lại, nâng vũ khí lên, nhắm.

CHƯƠNG 26

Tôi hụp về phía trước, lôi theo Estrid. Chúng tôi núp đằng sau một tên Taxxon bụi chành dành.

Arbat bắn.

Pằng chú!

Tên Taxxon nổ bực ra. Mùi hôi thối tỏa nồng nặc.

<Biến hình chiến đấu!> Tôi nghe Hoàng tử Jake thét. Gần hay xa tôi không thể biết.

Tôi đỡ Estrid dậy, trượt bừa đi trong đồng bầy nhầy. Một tên Taxxon khác học tốc chạy về hướng chúng tôi, hau háu ăn những gì còn lại của đồng loại.

Bầy lính Hork-Bajir nhảy tung tung dọc theo cầu thép, ráng xác định nơi xuất phát rắc rối. Chỉ vài giây nữa thôi chúng sẽ đưa sự hỗn độn trở lại nề nếp. Rồi Estrid và tôi sẽ chết.

“Andalite! Andalite!” Tôi hét, rồi rít chỉ tay xuống cầu. “Băng thảo khẩu Andalite trong lốt

Hork-Bajir! Tụi Hork-Bajir kia là Andalite!”

Estrid nhập cuộc. “Cứu! Cứu! An ninh! Andalite biến hình Hork-Bajir!”

Sự hỗn loạn sẽ kéo dài thêm chút nữa. Nhưng Arbat cũng lợi dụng được cảnh lộn xộn ấy. Tôi phát hiện ra hắn đang chạy.

<Arbat đã chạy tới khu vực lồng nhốt!> Tôi hét.

<Mình thấy rồi. Để mình đuổi theo!> Rachel hét lại.

Tôi đã mất dấu của Arbat. Và cũng không thể thấy Rachel. Nhưng tôi cảm thấy hài lòng rõ rệt khi nghĩ tới những gì ông giáo sư tình báo sẽ thấy trong lần quay đầu tiếp theo của mình.

Estrid và tôi lao đảo, trượt tuồn tuột, rơi khỏi cầu. Chúng tôi lóp ngóp ngoi lên bờ, giữa đám Mượn xác-Người đang xô đẩy nhau.

"Đồ hèn!" ai đó hét về phía chúng tôi.

<Mình đã mất dấu ông ta!> Rachel hét lên hậm hực. <Sau khi chạy qua mấy cái lồng đó.>

Tôi cần phải cản Arbat. Có thể hắn đã hoàn hình rồi biến hình nữa. Và chúng tôi sẽ mất dấu hắn – sẽ mất luôn rất nhiều mạng Người.

Tôi kéo Estrid ra đằng sau một cái lồng rất lớn. Thụp xuống, chúng tôi bò vào khoảng trống giữa cái lồng và căn-tin dành cho đám Mượn xác-Người tự nguyện.

“Estrid, hoàn hình!”

“Chúng giết chúng ta mất!” cô sợ hãi. Sợ đến tận lỗ chân lông, sợ bủn rủn đến không còn suy nghĩ gì được, chỉ muốn hét tướng lên đòi sống.

Tôi rất biết cảm giác ấy.

“Chúng ta cần khai hỏa để ngăn ông Arbat,” tôi nói.

“Tại sao? Để cứu bọn Yeerk thối tha này hả? Nhìn chúng làm gì kia. Coi chúng là cái gì và sẽ làm gì với chúng ta, Áximili! Chúng sẽ kéo chúng ta xuống cây cầu đó và ép buộc chúng ta... Không! Giết hết chúng đi!”

“Estrid, cô nói virus đó có thể biến đổi và có thể ảnh hưởng đến con Người hả?”

“Có thể. Hoặc có thể tôi đã chế ngự được nó. Sự điều chỉnh cuối cùng của tôi là loại bỏ sự bất ổn định. Tôi cóc cần! Họ không phải là nhân dân chúng ta. Đừng để bọn sên nhớt làm điều đó với tôi!”

Tôi đã hoàn hình được một nửa. <Cô ở đây,> tôi nói. <Cúi thấp xuống, đừng đi đâu cả.>

“Đừng bỏ tôi lại!”

<Estrid, cô rất đẹp và tài giỏi. Nhưng tôi *không* thích cô lắm.>

Tôi thở sâu, cố ổn định dây thần kinh rồi phóng đuôi ra. Phập! Trúng một gã Hork-Bajir.

Chiếc lồng gần nhất cách ba chục mét.

“Andalite!” Một tên Mượn xác-Người gào tướng lên.

<Chính xác,> tôi quắc lại và đẩy hẳn ngã quay.

Tôi chạy đến dây lồng.

Hỗn độn! Tia Nghiệt từ ba hướng đổ về. Tiếng Người gào thét, quát tháo. Tiếng Hork-Bajir rít chìn chít. Tiếng trườn bò của tụi Taxxon đói.

Tôi chạy.

Pằng chúu! Hụt. Tên Mượn xác-Người quá vội vàng.

Phập! Một con Taxxon làm nghẽn đường. Tôi nhảy phóc qua.

Đằng trước là trận địa. Một bày cạp, gấu, khỉ đột, sói bị bao vây, lưng dựa vào dây lồng. Một tay Marco cố giữ người đàn ông tuổi trung niên, tay kia hăng hái chiến đấu.

Cả bọn tựa vào lồng như trò đùa. Bọn Yeerk chỉ cần bắn xuyên qua lồng từ sau lưng là xong. Nhưng những vật chủ Người trong lồng, tạm thời thoát khỏi lũ sên Yeerk, đồng loạt đứng lên. Họ móc cánh tay vào nhau tạo thành tấm lá chắn cho bày thú. Một tấm khiên Người.

Họ biết mình có thể bị bọn Hork-Bajir thiêu rụi, nhưng vẫn tự đặt mình giữa những người Andalite và Yeerk, sẵn sàng hứng trọn tia Nghiệt. Bởi vì bọn Hork-Bajir không được lệnh tàn sát vật chủ. Visser Ba không có ở trong vũng nên chẳng đứa nào dám ra lệnh.

Tôi tả xung hữu đột, tấn công lực lượng bao vây các bạn mình. Nhưng chẳng nhằm gì. Chúng tôi có thể chiến đấu nhưng không thể chiến thắng.

Cassie bị phang bất tỉnh. Hoàng tử Jake cào cấu bằng một bàn tay. Các bạn khác cũng què quặt.

Pằng chúu!

Một tia sáng húc trúng bụng Marco. Một cái lỗ xuất hiện chỗ bộ lông đen. Bạn ấy ngã xuống, buông lỏng Arbat ra. Arbat chạy. Không ai chặn hẳn. Việc gì phải vậy? Hẳn chỉ là một kẻ Mượn

xác-Người bị một tên Andalite tóm cổ thôi mà!

Hắn lao qua bọn tấn công, chạy về phía cầu nhập. Tôi thấy trong tay hắn là cái lọ màu xanh lá cây.

<Hoàng tử Jake! Arbat...>

<Đi đi!> Hoàng tử Jake thét.

Tôi lưỡng lự một chút. Làm sao tôi có thể bỏ rơi bạn bè trong lúc họ đang sắp chết?

Tôi quay đầu đuổi theo Arbat. Trên cầu không có lính canh. Tất cả Hork-Bajir đã xông vào đánh nhau. Ba tên Taxxon nằm doãi thẳng chân. Đám vật chủ tự nguyện đang chờ nhập Yeerk.

Arbat đã chạy tới mé cầu, miệng thở khò khè như kéo bể. Hắn run rẩy lụp cụp mở cái lọ ra.

<Arbat!> tôi hét.

"Mi!"

Cuối cùng một trong ba tên Taxxon nhận ra chúng tôi. Những con mắt thạch đông màu đỏ hấp háy. Mặc, tôi chẳng thèm quan tâm. Đồ tên Taxxon nào dám tấn công Andalite.

<Đừng làm thế, Arbat.>

"Mi nhanh nhẩu đấy, *lính nhỏ* Aximili. Nhưng mi không kịp chạy hết mười lăm mét trước khi ta mở nắp đấm ra đâu."

<Thế là sai trái, Arbat.>

"Đây là chiến tranh, *lính nhỏ* Aximili."

Arbat cười hô hố và bắt đầu xòe nắm tay ra...

CHƯƠNG 27

<**K**hông!>

Pằng chú!

Tia năng lượng sượt qua tôi, sát đến nỗi tôi tưởng mắt cuống mình bị chặt phăng rồi. Tia Nguyệt bắn trúng bàn tay loài người của Arbat. Bàn tay cầm lọ cháy lèo xèo rồi bùng lên, biến mất sau làn khói. Tôi quay mắt cuống ra sau và thấy Estrid. Cô hạ khẩu tia Nguyệt xuống.

<Bắn hay lắm,> tôi trầm trồ.

<Hừm, tôi cũng nghĩ vậy.>

Máu phun ra từ vết thương của Arbat. Chẳng sao cả. Ông ta chỉ cần hoàn hình là tránh khỏi đau đớn.

<Chấm dứt rồi, Arbat.>

<Giờ sao?> Estrid hỏi tôi.

Tôi gật đầu về phía bờ vũng, nơi một phần lực lượng bao vây các bạn tôi đang quay qua đuổi theo chúng tôi.

<Giờ thì chúng ta sẽ chết,> tôi gân guốc nói. <Nhưng chết như một chiến binh Andalite cao quý.>

<Đừng để chúng bắt sống tôi,> Estrid khẩn khoản. <Cho dù anh không ủng hộ tôi, Aximili.>

Một làn sóng Hork-Bajir tràn tới. Tôi chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến. Estrid bên cạnh. Arbat quyết định không tham gia cùng chúng tôi.

“Andalite!” ông ta hét, chỉ trỏ chúng tôi bằng bàn tay còn lại. “Andalite! Nhìn coi chúng làm gì với tôi!”

Chợt, vũng Yeerk bên trái chúng tôi bắt đầu sôi lên ùng ục. Một vòng tròn đỏ, đường kính mười lăm mét, chiếu xuống khối chất lỏng đục ngầu. Tất cả mọi thứ trong phạm vi vòng tròn đều sôi ùng ục, bốc khói, rít rú.

Tôi nhìn sững sờ. Là nhà vật lý học, Estrid đã thấy điều tôi không thấy.

<Ở trên! Trên đó!>

Tôi nhướng mắt chính lên mái trần hình vòm cung. Ở đó, tại điểm cao nhất là một khoảng trống. Những vì sao! Tôi thấy những vì sao.

Luồng tia đỏ dừng đột ngột. Máy Cắt góc độ rộng trên tàu *Sông Ralek* chắc phải mất năm phút mới “dọn đường” vào được vũng Yeerk qua mái vòm phía Đông.

<Không thể thế được,> tôi thì thào.

Qua lỗ trống, con tàu già nua, lỗi thời mang tên *Sông Ralek* lù đù bay vào.

Xẹt! Xẹt!

Máy Cắt của tàu không thể bị được hỏa lực của chiếc Con Rệp hay tàu Lưỡi Rìu, nhưng nó dư sức chặn đứng tụi Hork-Bajir đang hăng máu.

Ba mét trên cầu giữa chúng tôi và bọn Yeerk bốc khói cháy lách tách.

Xẹt! Xẹt!

Cảnh hoang tàn hiện ra giữa hội Animorphs đang sống dở chết dở và những kẻ tấn công. Con tàu từ từ hạ thấp xuống, lượn thẳng bên trên chúng tôi.

Pằng chúu! Pằng chúu! Bọn Hork-Bajir bắn trả bằng tia Nguyệt cầm tay, trông chẳng khác nào cố giết một con voi bằng gạch đá. Cầu thang hạ xuống. Tôi đẩy Estrid lên rồi cũng leo theo.

“Chờ đã!” Arbat hét.

Tôi lùng khùng.

“Tôi là một Andalite. Tôi là đồng bào của anh.”

Hắn dướn bàn tay loài người và cơ thể bê bết máu về phía tôi.

<Đi,> tôi bảo Cơ trưởng Gonrod.

Con tàu nhấc lên và hướng về dãy lồng.

Nếu Arbat nghĩ đến chuyện hoàn hình ngay lập tức thì hắn sẽ sống lâu hơn chút nữa. Hắn đứng đó, lê lét, bị kẹt một mình trên cầu. Một mình trước cơn đói triền miên của Taxxon.

CHƯƠNG 28

Cassie và Rachel tới khu thương xá mua bánh quế cho Estrid. Tôi tặng cô một món quà chia tay để chúc cô bình an trong cuộc hành trình trở lại thế giới Andalite.

Cơ trưởng Gonrod mang tàu về thả neo ở Lâm Viên. Cũng dễ hiểu thôi. Sau khi tàu Andalite tấn công vào vũng Yeerk thì mọi tàu Yeerk trên không gian Trái đất đều được báo động. Chờ đợi một ngày hăng đi sau đó sẽ dễ trốn hơn.

Nhờ không may tàu *Sông Ralek* bị tiêu hủy thì cũng chẳng phải là tổn thất lớn. Nhưng một phi công như Cơ trưởng Gonrod là tài sản dân tộc, không nên bỏ phí.

<Cái này cũng tuyệt diệu như kẹo trứng chim chứ?> Estrid háo hức hỏi, cầm cái hộp giấy còn nóng hổi.

<Thậm chí còn tuyệt hơn,> tôi đáp.

<Chính vì vậy mà anh quan tâm đến những con Người này à?>

Tôi nghĩ đến những vật chủ Người ở vũng Yeerk đã lấy thân mình che chở cho bạn bè tôi, nghĩ đến bao lần Hoàng tử Jake, Cassie, Rachel, Marco hay Tobias đã liều chết cứu giúp tôi...

<Đúng,> tôi trả lời. <Chính vì thế mà tôi thích loài người. Tất cả đều xuất phát từ bánh quế.>

<Aximili, về quê nhà cùng với tôi đi. Hai chúng ta và Cơ trưởng Gonrod có thể sẽ thuyết phục mọi người hiểu ra sự thật.>

Tôi lắc đầu. <Cuộc chiến đấu của tôi là ở đây, trên Trái đất này.>

<Phải chăng tại anh vẫn chưa yêu thích tôi thật sự?> Estrid nói ỉu xiu.

Tôi gật. <Tôi vẫn chưa thích cô.>

Tôi rời con tàu. Bước ra khỏi cơ hội trở về nhà và nhập đám với bạn bè Trái đất của mình.

Tàu *Sông Ralek* cất cánh. Liệu nó có thoát khỏi sự truy nã của Visser Ba không nhỉ? Liệu nó có an toàn vào được vùng không gian Zero? Tôi không biết. Tôi lầm lũi bước đi và không nhìn lại.

Khi sáu đứa chúng tôi đi bên nhau, tôi đã biến hình Người. Cả Tobias cũng là Người – để ở gần bên tôi, để “quây quần” như cách loài người thường nói.

Cassie quàng tay lên vai tôi. Đó là cử chỉ an ủi của loài người. “Bồ ổn chứ,” bạn ấy hỏi và ôm tôi chặt hơn.

"Tại sao lại không chớ? " Marco nói. "Bồ đã nghe rồi đấy. Anh thậm chí còn hổng thích cổ nữa kìa."

Cassie không nói gì nhưng ôm siết tôi chặt hơn một chút. Không dễ gì đánh lừa được Cassie.

“Tụi mình đi kiếm món gì ăn đi. Mình đói ngấu rồi,” Rachel rủ.

"Bất cứ thứ gì trừ McDonald," Tobias nói.

"Gì thế, một thợ săn chuột mà lại bày đặt kén cá chọn canh nữa sao? Chê bánh burger à? " Marco kêu lên.

"Không, không phải vậy."

Hoàng tử Jake nhướng lông mày lên. "Tobias? Phi vụ tiếp viện của tàu Andalite thực hư ra sao?"

Tobias nhún vai. "Khi mình thấy quân tiếp viện Yeerk tràn vào Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, mình biết mấy bồ sẽ rầy rà to..."

"Vậy là bồ tới cầu viện Cơ trưởng Gonrod hả?"

"Ừa. Mình yêu cầu ông ta bắn xuyên qua vũng Yeerk. Ông ta trả lời: 'Được, nhưng chỉ ở điểm mỏng nhất thôi đấy'. Dù sao thì cũng là ban đêm, và những người quét dọn đã về nhà..."

"Trời," Hoàng tử Jake kêu lên. "Vậy là bồ đã xóa sổ tiệm McDonal."

"Như là nó chưa từng bao giờ có mặt ở đó," Tobias nói và cười phá lên. "Bọn Yeerk vẫn đang trám cái lỗ để đừng ai nhận ra cái gì bên dưới lòng đất. Nhưng nếu muốn ăn bánh nhân thịt thì tới tiệm *Vua Burger* vậy."

"Tôi thích thịt băm," tôi nhao nhao "Th-ị-t b-ă-m."

Chúng tôi, tôi và những người bạn hơn cả bạn của tôi, đi dọc theo những con phố tối mù. Cả bọn cười đùa rúc rích và hể hả vui mừng vì mình còn sống.

Cassie nắm chặt tay tôi.

Trong bóng tối không ai thấy, tôi bật khóc.

[1] Spock là tên một nhân vật trong phim khoa học viễn tưởng Star Trek, một nửa là người, một nửa là Thần Lửa. Spock có bố là Thần lửa - đại sứ Sarek và mẹ là con người – Amanda Grayson. Spock phục vụ trên con tàu USS 11 năm dưới quyền lãnh đạo của thuyền trưởng Christopher Pike, sau đó tiếp tục phục vụ Thuyền trưởng James. T. Kirk với nhiệm vụ là sĩ quan khoa học.

[2] Ý Ax muốn nói đến hình dạng bên ngoài của Spock. Spock có bộ dạng người, với 2 cái tai

to quá khổ và cặp lông mày xếch ngược.

[3] Nguyên văn: Rugrats – đây là tên một bộ phim hoạt hình truyền hình nhiều tập nói về cuộc sống hàng ngày của bốn đứa nhóc mới chập chững biết đi, Chúng giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ của những đứa trẻ, thứ ngôn ngữ ngọng nghịu, không có tuân thủ ngữ pháp, và dùng sai nghĩa của từ một cách rất buồn cười.

[4] Nguyên văn: an eighth of an inch – nghĩa là $1/8$ inch. 1 inch = 2,54cm.

[5] rắn viper: chỉ bất cứ loài rắn độc nào có nguồn gốc từ châu Á hoặc châu Phi.

[6] kẹo trứng chim: loại kẹo bi tròn gồm đường bao quanh đậu phộng hay quả hạnh nhân.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>